

Kürt halkı ayakta

KİRLİ SAVAŞA KARŞI BİRLEŞİK MÜCADELEYE!

Bankaları cayır cayır yanan burjuvazinin etekleri tutuşmuş durumda. Karakollara ve şehrin dışına hapsedilmiş güvenlik güçleri, korku içinde. Şemdinli'den bu yana her büyük kitle eyleminde yaptıkları gibi yine F-16 savaş uçaklarını kitlelerin üzerinde uçuruyor, ordu birliklerini yolluyorlar. "Olağanüstü hal" in uygulanması tartışılıyor. "Terörle mücadele" zirveleri toplanıyor, daha fazla baskı ve şiddet kararları alınıyor. Öte yandan Sakarya'da yeni bir linç hareketinin provasını yapılmakta, Kürt halkına, devrimci ve demokratlara gözdağı verilmek istenmektedir. Faşizm, bir bütün olarak Mart eylemlerinin, özelde Newroz'un kitlesel ve coşkulu geçmesini hazmedememiş, yükselen meşru eylem bilincini ve militanlığı bastırmaya girişmiştir.

"Mücadele ayı" olarak öne çıkan ve son yıllarda 1 Mayıs'a köprü vazifesi gören Mart eylemlerini bastırmak için devlet, bu yıl çok daha yoğunlaşmış bir psikolojik savaş yürüttü. İlk olarak 8 Mart kutlamasının geçen yıl olduğu gibi Beyazıt'ta yapılmasını engellemek için yasaklar koydu, korku ve gözdağı verdi. Buna rağmen artan bir kitlesellikle komünist ve devrimciler, Beyazıt'a yürüdüler ve 8 Mart'ı devrimci tarzda kutlamayı başardılar. Ardından 12 Mart Gazi yıldönümü, geçen yılların üstünde bir kitlesellikle gerçekleşti. 16 Mart katliamları ve Irak işgalinin yıldönümü yine yaygın eylemlerle protesto edildi.

Newroz yaklaştıkça devletin, psikolojik savaşı da tırmandı. "Newroz'un kanlı geçeceği" söylentisiyle kitlelerin katılımı engellenmeye çalışıldı. Aynı günlerde "Şemdinli iddianamesi" üzerinden kopartılan fırtına ile ortam terörize edildi. Genelkurmayın muhtıra niteliğindeki açıklaması, sadece AKP hükümetini değil, "demokrasi, barış" havasına kapılan herkesi hizaya sokma hamlesiydi. Bunda başarılı da oldular. Fakat Newroz öncesi yaratılmak istenen tüm basınca rağmen kitleleri korkutup sindirmeyi başaramadılar. Newroz, geçen yıl kadar kitlesel ve yaygın kutlandı. Daha önemlisi, bir süredir şenlik havasında geçen Newrozlardan farklı olarak daha militan ve siyasaldı.

Böylece karşı-devrim, bir bütün olarak Mart ayını kaybetmiş oldu. Bir başka ifadeyle, faşizmin baskı ve gözdağına rağmen Mart eylemleri kitlesel ve militan bir tarzda gerçekleşmiş, devrim cephesi, moral ve güç kazanmıştı. Bu, 1 Mayıs'a doğru daha coşkulu ve büyüyen bir faaliyet ve eylem hattı demektir. Aynı günlerde Derbent'te yıkıma gelen polisler karşı direnişe geçen mahalle halkının,

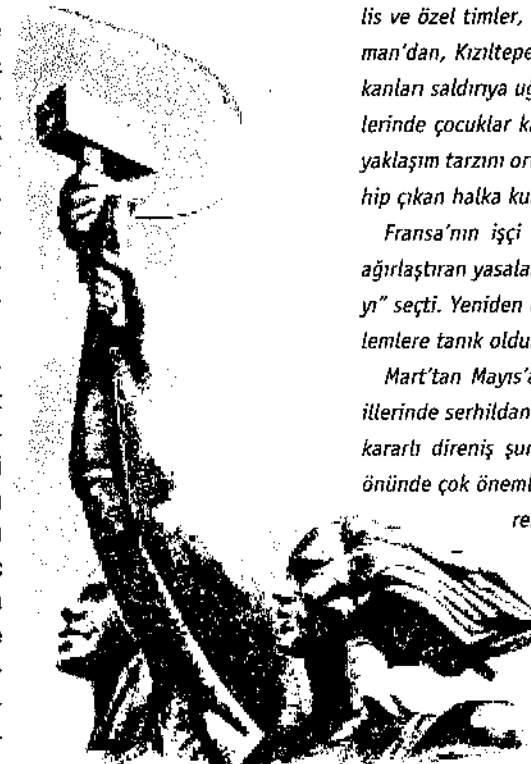
hemen yanındaki "yüksek güvenlikli" siteye taşlarla saldırması, korkularını iyice büyüttü. Varoşlardan gelen halkın, bir gün onları boğazlayacağı endişesi, gerçeğe dönüşüyordu.

Devlet, adeta Mart ayının rövanşını almak ve 1 Mayıs'a doğru ilerleyecek olan bu süreci durdurmak için saldırıya geçti. "Terörle mücadele" altında başta Kürt halkı olmak üzere tüm halk üzerinde büyük bir terör estirdiler. Son dönemde gerilla cesetlerine bile işkence yapanlar, bu kez kimyasal silahlarla onları katlettiler. Cenazesi ne sahip çıkan Kürt halkına ise, ateş kustu. Tıpkı geçen yılki Newroz'un ardından bayrak provokasyonu ve Trabzon'daki linç girişimiyle, yükselen hareketi frenlemek ve şoven-faşist saldırılarla 1 Mayıs'a katılımı düşürmek istedikleri gibi. Ama hatırlanacaktır, geçen yıl 1 Mayıs, son yılların en kitlesel ve yaygın 1 Mayıs'ı olmuştu.

Kürt halkı, Diyarbakır'da, Batman'da Hakkari'de ayakta! Panzerlerin, kurşunların üzerine yürüyor. Devletin adalet sistemini, en son Şemdinli'de çok iyi tanımış oldu. Şimdi kendi adaletini kendisi uyguluyor. Bankalara, karakollara, faşist parti ve kurumlara hak ettiği yanıtı veriyor.

Ama Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek gerekiyor. Sorunlarımız benzer, düşmanımız ortak. Diyarbakır'da yanan ateş, İstanbul'u, İzmir'i de sarmalı. Kirli savaşa, faşist-şoven baskılara ve hak gasplarına karşı omuz omuza yürümeliyiz. Faşizmin yıllardır uygulayageldiği "böl-parçala-yönet" politikasını işlevsiz kılmalı, halkların kardeşliğinin en güzel örneklerini sunmalıyız. Ağır sömürü ve baskı koşullarından kurtuluşumuzun tek yolu budur.

Diyarbakır'dan İstanbul'a; Newroz'dan 1 Mayıs'a kardeşlik ve mücadele köprüsü kuralım! Faşizmin provokasyonlarını boşa çıkaralım ve 1 Mayıs'ı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla, kitlesel, militan ve devrimci tarzda kutlayalım.

Okurlara...

Yoğun ve hareketli bir mart ayını daha arkamızda bıraktık. Devrimci iradenin ve dayanışmanın ete kemiğe bürünerek kazandığı 8 Mart'ın ve binlerce kişinin yürüdüğü Gazi anmasının ardından yüzbinlerle Newroz kutlandı. Newroz'un hemen ardından, Muş'ta kimyasal silahlarla katledilen 15 HPG gerillası, Mart ayını öfkenin aleviyle yeniden sardı. Kürt halkı katliama öfkesini sokaklarda ortaya koydu. Cenazelerine sahip çıkan binlerce insan Kürt illerinde direnişe geçti. Devletin yanıtı, gerillalara gösterdiği vahşetten farklı olmadı. Dağda kimyasal silah kullanan polis ve özel timler, halkın üzerine ateş açtı. Diyarbakır'dan, Batman'dan, Kızıltepe'den ölüm haberleri geldi. DTP Belediye Başkanları saldırıya uğradı, haklarında soruşturmalar açıldı. Kürt illerinde çocuklar katledildi. Devlet, bir kez daha Kürt sorununa yaklaşım tarzını ortaya koydu: Direnen, geleneğine, değerine sahip çıkan halka kurşunlarla yanıt verildi.

Fransa'nın işçi ve emekçileri, yaşam ve çalışma koşullarını ağırlaştırılan yasalar karşısında bir kez daha "Fransızca konuşmuyor" seçti. Yeniden üniversiteler işgal edildi, sokaklar militan eylemlere tanık oldu.

Mart'tan Mayıs'a mücadele köprüsü militanca örülüyor. Kürt illerinde serhildan ruhuyla ortaya konan kitle tepkisi, Fransa'da kararlı direniş şuna işaret ediyor ki, emperyalistlerin planları önünde çok önemli bir engel var! Emekçi halkların öfkesi, gide-rek örgütlenen, güçlenen eylemi...

Bu eylem, 1 Mayıs'ta emperyalist savaşa, faşist-şoven saldırılara, hak gasplarına karşı daha büyük bir mücadele çağrısına dönüşme potansiyelini içinde taşımaktadır...

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Dergimizin Mayıs sayısı, bir hafta gecikmeli olarak çıkacaktır. Pazartesi gününe denk gelen 1 Mayıs eylemleriyle ilgili haber ve yorumların da dergimizde yer alabilmesi için dergimizin çıkış tarihini bir hafta ertelemek zorunda kalacağız. Mayıs ayının ikinci haftası sonu dergimiz bayilerde olacaktır. Okurlarımıza duyuruyoruz.

40. sayıda

3	Şemdinli iddianamesi ve devletin gerçek yüzü
5	Kürt halkı değerlerine sahip çıkıyor
6	Burjuvazinin artan saldırılarına karşı
	1 Mayıs'ta alanlara, hesap sormaya!
7	Sosyal güvenliğin tasfiyesi mecliste
9	8 Mart, devrimci irade ve dayanışmayla kazanıldı
10	Newroz ateşleri her yerde
11	Gazi'de kitlesel anma
11	İşgalin yıldönümünde Dolmabahçe'deydik
12	Üniversite gençliğinin örgütlenmesi
13	Okullardaki şiddetin sorumlusu bu düzendir
14	Fransa'dan Diyarbakır'a gençlik ayakta
	1 MAYIS'A, KAVGAYA!
15	Yugoslavya'nın son simgesi
	Miloseviç öldü!
16	İşgalin 3.yıldönümünde
	Irak'ta son durum
18	Emperyalist savaşa, faşist-şoven saldırılara, hak gasplarına karşı
	1 Mayıs'ta şalterleri indir alanlara!
20	Stalin'e saldırılar sosyalizmedir
22	Fransız emekçileri: Grève Générale
25	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
26	Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun Açıklaması
27	Tasfiyeciler hezeyanlar boşuna
	Aslolan mücadeledir
28	TİKB(B) 4. Konferans Belgelerinden
	Yeni emperyalist savaşta Türkiye'nin konumu

Van Cumhuriyet Savcısı Ferhat Sarıkaya'nın hazırladığı Şemdinli iddianamesinin yankıları sürüyor.

Sivil yargının askeriyenin üst düzey komutanlarını suçlamasıyla Cumhuriyet tarihinde bir ilk olan Şemdinli iddianamesi, hazırlandığı günden itibaren gündemin başına oturdu. Başta ordu olmak üzere düzenin çeşitli kurumlarında adeta bir infial yarattı ve karşı saldırıya geçildi. Düzen partilerinden burjuva medyaya, oradan "sivil toplum örgütleri"ne kadar, faşist-şoven kişi ve kurumlar, kınama yarışına girdiler. Van Cumhuriyet savcısını, -daha önce Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın'ı da tutuklattığı hatırlatılarak- salvo ateşine tuttular.

Son noktayı ise Genelkurmay koydu. Genelkurmay'ın AKP hükümetine muhtıra niteliğindeki 20 Mart açıklamasında, başta savcı Sarıkaya olmak üzere iddianamenin hazırlanmasına katkı sunan tüm kişilerin kellesi isteniyordu. "TSK'ya yapılan bu haksız ve

na, hele ki orduya karşı kullanılması-na asla izin vermeyeceklerini açıkça duyurmuştur.

İddianamenin fırtına kopartan yönü

İddianamenin en çarpıcı olan yönü, hiç şüphesiz savcının, Şemdinli'de bombalama eylemini gerçekleştirenlerin, üstlerinden habersiz böyle bir işe girişemeyeceklerinden hareketle, yerel amirlerinden başlayarak hepsinin bağlı bulunduğu Kara Kuvvetleri Komutanlığına kadar dayandırmasıdır. Şemdinli'deki bombalama olayının, Genelkurmay'ın Emniyet Asayiş ve Yardımlaşma (EMASYA) direktifleri doğrultusunda yapıldığını, bu yapılanmanın ise, hiyerarşik olarak Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükanıt'ta merkezileştiğini ortaya koymasındır. İddianamede "mülki idare de bu yapılanmanın emrindedir ve kararlar Ankara'dan alınmaktadır." denmektedir. Ayrıca "idari olarak İçişlerine bağlı

dönük sözkonusu savlar, ne kişisel çıkar amaçlı bir yolsuzluk, ne münferit bir yetki aşımı veya başarısız bir darbe girişimidir. "Çete kurmak" ve "görevi kötüye kullanmak"tır ki, bu ordunun, Kürt halkına yönelik katliam, cinayet vb. eylemlerinden dolayı suçlanmasıdır. Genelkurmay, Büyükanıt'ın yargılanmasına izin verdiği durumda, bunun kurum olarak ordunun yargılanması anlamına geldiğini bildiği içindir ki, buna engel olmuştur. Özkök, iddianamenin basına sızdığı ilk andan itibaren "ordu, tümüyle çete durumuna düşürülmesine sessiz kalmaz" demiş ve erinden en üst komutanına kadar Büyükanıt'ın arkasında olduklarını belirtmiştir.

Son açıklamada ise, iddiaların "dayanaksız, mesnetsiz" olduğu söylenmektedir fakat hiç de öyle olmadığını en iyi onlar bilmektedir. Büyükanıt başta olmak üzere üst düzey komutanların Şemdinli dahil Kürdistan'daki katliam, cinayet, uyuşturucu, kaçakçılık vb. bir çok suçu işlediklerine dair fazlasıyla kanıt da vardır, tanık da. Fakat Büyükanıt'ın yargılanması, ordunun üst düzey komutanlarının yargılanmasının yolunu açacak, bu da doğal olarak ordunun imajını, dokunulmazlığını bozacak, kitleler üzerinde kurduğu baskı ve terörü zayıflatacaktır. Onların en büyük korkusu budur. Genelkurmay'ın açıklamasında da belirtildiği gibi bu, "TSK'nın terörle mücadele azim ve iradesini zayıflatan" bir rol oynar ki, en azından bu koşullarda buna razı gelmeleri sözkonusu olamaz.

ŞEMDİNLİ İDDİANAMESİ ve DEVLETİN GERÇEK YÜZÜ

Şimdi yargılanacak olan; Kürdistan'da katliam, cinayet, uyuşturucu vb. her tür insanlık dışı uygulamaları yapanlar, yapılmasını emredenler değil, bu kişileri ortaya çıkaranlar, yargılanmasını isteyenlerdir. Önce bombayı atanlar yerine onları yakalayan Şemdinli halkını yargılamaya kalkmışlar, ardından Şemdinli iddianamesini hazırlayan savcıya sıra gelmiştir. Böylece bir kez daha ordunun dokunulmazlığı, bu kukun ise bırakalım bağımsızlığını, ne denli güdümlü ve göstermelik olduğu görülmüştür.

maksatlı suçlamalar karşısında öncelikle anayasal sorumluluğu olanların tavır almaları, bu saldırıyı bütün yönleriyle ortaya çıkarmaları ve arkasındaki çarpık zihniyetin temsilcilerini makam, statü ve konumları ne olursa olsun kamuoyuna açıklamaları ve haklarında işlem yapmaları gerekmektedir" diyerek AKP hükümetini iddianameye karşı harekete geçmeye çağırdı. Hemen ardından Adalet Bakanı, savcı hakkında soruşturma başlatıldığını duyurdu.

Şimdi yargılanacak olan; Kürdistan'da katliam, cinayet, uyuşturucu vb. her tür insanlık dışı uygulamaları yapanlar, yapılmasını emredenler değil, bu kişileri ortaya çıkaranlar, yargılanmasını isteyenlerdir. Önce bombayı atanlar yerine onları yakalayan Şemdinli halkını yargılamaya kalkmışlar, ardından Şemdinli iddianamesini hazırlayan savcıya sıra gelmiştir. Böylece bir kez daha ordunun dokunulmazlığı, hukukun ise bırakalım bağımsızlığını, ne denli güdümlü ve göstermelik olduğu görülmüştür. Genelkurmay, 20 Mart açıklamasıyla hukuku paspas etmiş, burjuva hukukun, işçi ve emekçilere, onun öncülerine karşı işleyeceğini, düzenin kurumları

olan İl Jandarma birliklerinin bölgede, Türkiye'nin diğer illerinden farklı olarak doğrudan Kara Kuvvetleri Komutanlığına bağlı" olduğu belirtilmiştir.

Bütün bu iddialar, Şemdinli iddianamesini, sivil yargının asker kişilere yönelttiği, "Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı suçlaması" olarak tarihe geçirmiştir. Zaten askerlerin yargılanma izni bile, askeri makamların onayı ile gerçekleşmektedir. Sivil yargıya düşen, ellerindeki bilgi ve belgeleri, Genelkurmay'a 'yordsuz' bir şekilde göndermektir. Van Cumhuriyet Savcısı, alışageldik usulden farklı olarak bu bilgi ve belgeleri iddianamesinde işlemiş, bu da Genelkurmay'ı çileden çıkarmaya yetmiştir. Bu durum, Genelkurmayca savcının 'haddini aşan' ve orduyu yıpratmaya dönük 'kasıtlı' bir girişimi olarak addedilmiş ve iddianamenin arkasında yeralan kişilerin 'makam, statü, konumları ne olursa olsun haklarında işlem yapılması' istenmiştir.

Daha önceki yıllarda ordu içinde kimi üst düzey komutanlar, askeri mahkemelerce yargılandı. En son Deniz Kuvvetleri Komutanı'nın yolsuzluk suçlamasıyla yargılandığı ve hapis cezasına çarptırıldığı biliniyor. Ancak Şemdinli iddianamesinde askerlere

Orduya dokunma!

Ordu, ezilen sömürülen sınıf ve kesimler üzerinde hakimiyetini kurmak için egemen sınıfların elinde tuttuğu en önemli silahlı güçtür. Bu, bütün sınıflı toplumlar ve devletler için geçerliyken, Türkiye'de ordunun önemi ve yeri, çok daha belirleyici konumdadır. Sadece Cumhuriyet tarihinde bile üç askeri darbe, yarı-askeri darbeler ve uygulamalar, bunun açık göstergesidir. Son yıllarda ordu, yalnız düzenin 'vurucu gücü' olmakla da kalmamış, en büyük sermaye gruplarından biri haline gelmiştir. OYAK, Koç ve Sabancı'dan sonra ülkenin üçüncü büyük tekeli olarak semirmiştir.

Şemdinli iddianamesinin ardından Genel Kurmay başkanı Özkök'ün Başbakan'la yaptığı görüşmede sarf ettiği şu sözleri oldukça çarpıcıdır: "Bu olay, Silahlı Kuvvetlerin halkın gözünde itibarını zedelemeye yönelik bir girişimdir. Silahlı Kuvvetleri savunmak, destek olmak ve sahip çıkmak sizin görevinizdir. Bu yapılmadığı takdirde, biz konuştuğumuzda, kendimizi savunmak zorunda kaldığımızda, herkes bundan zarar görür. Bu durum

dan başta ekonomi ve AB süreci olmak üzere herkes zarar görür"

Özkök, "biz konuştuğumuzda bundan ekonomi, borsa bile zarar görür" derken AKP hükümeti nezdinde, onun arkasındaki sermaye gruplarını da tehdit etmektedir. Ve bu tehdit, sadece askeri, siyasal değil, ekonomik tehdidi de içermekte, hatta asıl vurguyu oluşturmaktadır. Ordu ile egemen sınıfların içiçeliği, askeri, siyasal boyutun ötesinde ekonomik olarak da birbirine ne denli bağlı olduğu, bu ifadelerde bir kez daha görülmüştür. Onun içindir ki, demokrasi şampiyonu kesilen TÜSİAD başta olmak üzere egemen sınıfların hiçbir kesimi ve kurumu,

yererek memnuniyetlerini dile getiren AKP'li milletvekilleri sus-pus oldular. Keza iddianameye belge sunan TBMM Şemdinli Komisyonu Başkanı, 'günah keçisi' ilan edildi. Bu milletvekilleri ve komisyonda Büyükanıt aleyhine ifade verenler, Genelkurmay'ın kükremesiyle birlikte hedefe çakılmış durumdalar. Nitekim ilk kurban da verildi. Meclis Şemdinli komisyonunda "Hırsız evin içindeyse, kilit işe yaramaz" diyen Emniyet İstihbarat Müdürü görevinden alındı. Giyotin işlemeye başlamıştı, keseceği diğer başlar sırada bekliyordu...

Belli ki, AKP'yi destekleyen egemen sınıflar içindeki kesimler, Şem-

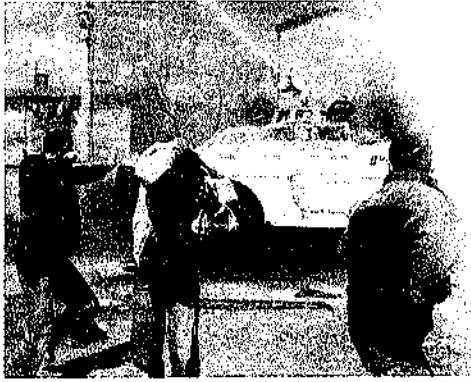
Şemdinli iddianamesini yazdıran halkın gücüdür

Şurası açık ki, egemen sınıflar arasında yaşanan kışırmayı derinleştiren ve böyle bir iddianamayı hazırlatan da Şemdinli halkının mücadelesi olmuştur. "Söyleyene değil, söyletene hakmak" gerekir. Aksi halde AKP hükümeti ve bürokratlarının, ordunun üst düzey komutanlarına yönelik böyle iddiaları ileri sürebilmeleri, buna cesaret edebilmeleri mümkün olamazdı. O yüzden bu gelişme, ne AKP hükümetinin demokrasi aşkından, ne de Van Savcısının idealist ve cesur bir hukukçu olmasından kaynaklanmıştır. Halkın mücadelesinin geldi-

herkesi hizaya girmeye çağırmıştır. Ucu onlara dokunan en bariz bir olayın bile nasıl örtbas edildiği ve nasıl 'yavuz hırsız' kesildikleri görülmüştür.

Katilleri devlete teslim ettikleri için Şemdinli halkını övenler, bombalama sonrası gösteri ve boykotlarını, 'olay yargıya intikal etmiştir' diyerek durduranlar, yükselen ateşe su dökerek söndürenler, halen "hukuk mücadelesi"nden söz ediyor, halkı yatırtmaya çalışıyorlar.

Fakat boşuna! Kürt halkı, yıllardır süren sessizliğe rağmen hiçbir hakkın verilmediğini, aksine daha büyük saldırılara maruz kaldığını gördü. Düzen sınırları içinde en küçük bir hakkın dahi kıran kırana mücadele ile elde edileceğini kendi tecrübesi ile anlamaya başladı. Şemdinli'den son Newroz gösterilerine kadar, damgasını vuran bilinçteki bu farklılaşmadır. Bir 'iklim değişikliği' söz konusu olacaksa eğer, bu halkın bilincinde ve örgütlenme düzeyindeki değişimin sonucunda olacaktır. Egemen sınıfların iç çelişkileri ve tepişmeleriyle değil...

Kürt halkı, yıllardır süren sessizliğe rağmen hiçbir hakkın verilmediğini, aksine daha büyük saldırılara maruz kaldığını gördü. Düzen sınırları içinde en küçük bir hakkın dahi kıran kırana mücadele ile elde edileceğini kendi tecrübesi ile anlamaya başladı. Şemdinli'den son Newroz gösterilerine kadar, damgasını vuran bilinçteki bu farklılaşmadır. Bir 'iklim değişikliği' söz konusu olacaksa eğer, bu halkın bilincinde ve örgütlenme düzeyindeki değişimin sonucunda olacaktır.

Genelkurmayın bu sert açıklamaları karşısında tek bir laf etmemiştir. En AB'ci kesilenler bile sessizliğe gömülmüştür. "AB kriterleri", "hukukun üstünlüğü", "demokrasinin vazgeçilmezliği" vb. üzerine yapılan tüm laf cambazlığı, Genelkurmayın yanıtı ile birlikte tuz-buz olmuştur.

Mesaj açıktır: Demokrasicilik oyununu diğer kurumlar üzerinde oynayabilirsiniz, fakat orduya dokunamazsınız! Buna izin vermeyiz!

AKP hükümeti zorda

Şemdinli'deki bombalamanın ardından, 11 Kasım 2005 tarihinde Erdoğan "kim yapmışsa bunun bedelini ödeyecektir. Bizden kimse bir kayırmacılık, bir korumacılık, yürütme olarak bekleme, yargı üzerine düşeni en ideal bir şekilde yapacaktır" diyordu. Fakat iddianame hazırlanıp da işin ucu Kara Kuvvetleri Komutanına kadar dayanınca ve buna Genelkurmay'ın sert açıklamaları gelince, aynı Erdoğan, milletvekillerine "bu konuyu fazla deşmeyin" diyor. Genelkurmay Başkanı Özkök'e, yemin billah ederek hükümetin iddianame ile ilgisi olmadığını ispata çalışıyor ve "gelin birlikte üzerine gidelim" diyor. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, "Şemdinli'nin suistimal edildiği"ni söylüyor. Adalet Bakanı, Van Cumhuriyet Savcısı hakkında soruşturma başlattığını duyuruyor.

AKP Hükümetinin paçaları tutuşmuş durumda. Başlangıçta "bizim yapmak istediğimizi savcısı yaptı" di-

dinli'de halkın kontrgerillayı suçüstü yakalamasını fırsat bilerek, rakiplerini vurmak, güçten düşürmek istedikler. Şemdinli'den bu yana arka arka ya gerçekleşen operasyonlarla irili-ufaklı onlarca çetenin ortaya dökülmesi bunun göstergesidir. Ve bu çetelerin içinde ordu ve emniyete mensup bir çok kişi yakalanmıştır. Bunların içinde yüzbaşı, albay gibi rütheliler, eski emniyet müdürü gibi polis şefleri vardır. En son Bursa'da İl Alay Jandarma Komutanının da içinde yer aldığı bir çete daha açığa çıkarıldı.

Fakat Şemdinli iddianamesinde yer alanlar, ne YÖK'e darbe indirmeye benziyordu, ne de suçlanan kişi, yüzbaşı-albay rüthesindeki komutanlardan ibaretti. Hedefte, önümüzdeki Ağustos ayında Genelkurmay Başkanı olacak Kara Kuvvetleri komutanı olunca, başta ordu olmak üzere düzenin belli başlı kurumları ayağa fırladı. Bu kez AKP hükümeti ve arkasındaki kesimler zor duruma düştüler. Adeta ava giderken avlandılar. Genelkurmayın son açıklaması, AKP hükümetine ciddi bir ihtar, bir nevi "balans ayarı" niteliğindedir. Açıklamada yer alan "bir cumhuriyet savcısının bu derece hukuk bilgisinden yoksun veya tecrübesiz olmayacağı, bu bariz hataları yapması için belli bir görüşün temsilcilerinin etki ve telkinleri altında kalmış olabileceği" sözleri, savcının arkasında bulunan kesimlere dönük açık bir tehditti ve doğrudan AKP'yi hedefliyordu.

gi boyutlar, egemen kesimler içinde çatlakları derinleştirip su yüzüne vurmuş ve bu tür gelişmelerin önünü açmıştır. Bu durum yeni de değildir. Kürt hareketinin yükseldiği yıllarda, "Kürt realitesini" tanıtan, "federasyonu bile tartışmaya açık" hale getiren, yine halkın mücadele gücüyüdü.

Hal böyleyken Kürt basınında, "halklar lehine iklimin değiştiği" tespiti yapılıyor ve halen "hukuk mücadelesi"nden dem vuruluyor. Van Savcısına destek veriliyor, Genelkurmay karşı AKP hükümeti savunuluyor.

Devletin gerçek yüzü, Şemdinli iddianamesiyle bir kez daha açığa çıkmışken bu tür burjuva-reformist hayal ve beklentiler yaymak, halkın mücadelesine, kendi gücüne duyduğu güvene vurulacak en büyük darbedir. Aksine Şemdinli iddianamesi ile gün yüzüne çıkan çelişki ve çatlakların, halkın mücadelesinin sonucu olduğu, Büyükanıt dahil üst düzey komutanların da ancak bu mücadele ile sanık sandalyesine oturacakları bilince çıkartılmalı ve bu gerçek, somut durum üzerinden tekrar tekrar işlenmelidir.

Şemdinli halkı, suçluları ense-sinden yakalayarak devlete teslim etti. Fakat karakoldan yargıya kadar, bu suçluların nasıl korunup kollandığını gördü, dahası kendisi suçlu ilan edildi. Şimdi Genelkurmay, elamanlarına sahip çıkmış ve

Suçlular er geç sanık

sandalyesine oturtulacaktır!

Şemdinli iddianamesinin üzerinden "paşa paşa yargılanacaksınız!" diyenlerin, Genelkurmay'ın açıklamalarından sonra ayakları suya değmiş midir bilinmez. Fakat kesin olan, halkta yeniden düzenden beklenti ve umut yaratmayı amaçlayan bu tür girişimlerin, hak alma bilincini ve meşru mücadele anlayışını köreltmeye, çarpıtmaya hizmet ettiğidir.

Oysa yaşamın yüzlerce kez kanıtlandığı gerçek şudur ki, faşist generalleri yargılayacak olan tek güç, halktır, halkın mücadele gücüdür. Bir çok Latin Amerika ülkesinde darbe şefleri yargılanırken, ülkemizde 12 Eylül generallerinin halen yargılanamamış olması, bugün çeşitli üniversitelerde boy göstermeleri, o yıllardaki halk hareketinin yenilgiyle sonuçlanmasındandır. Hem de bunun dövüşsüz bir yenilgi olmasındandır.

Kürt ve Türk halkları, mücadele hattını birlikte örüp büyüttüğü zaman, 12 Eylül generallerini de Büyükanıt'ları da sanık sandalyesine oturtacaktır. Generaller hiçbir zaman o sandalyeye 'paşa paşa' oturamayacaktır, fakat halkın mücadelesinin ulaştığı boyut, devrimci zorun basıncı, onları er ya da geç hesap vermeye zorlayacaktır.

Şemdinli iddianamesini yazdıran güç, bir gün onları yargılamayı da başaracaktır! Bundan kimsenin şüphesi olmasın! O

Kürt halkı değerlerine sahip çıkıyor

Kürt illeri fiili bir sıkıyönetim yaşıyordu. Kentin her tarafı savaş uçakları ve helikopterlerle doluyordu. Özel timler, mahalleleri basıyor, "burayı yakacağız" diye tehditler savuruyorlardı. Cizre'de panzerlerden yere kan torbaları fırlatan özel timler, küfür ediyorlardı. Batman'ın her tarafından dumanlar yükseliyor, her köşe başında özel timler ve polisler bekliyordu. Kirli savaşın tüm yöntemleri en canlı haliyle işliyordu.

Mart ayının son haftası, Kürt illerinden yükselen sesi dünyanın gündemine taşıdı. Bir ulusu yok sayan devlet, yıllardır uyguladığı asimilasyon ve katliamlarına bir yenisini ekledi. Muş'un Şenyayla bölgesinde 14 HPG gerillası katledildi. Hem de kirli savaşın en bilindik yöntemiyle; kimyasal silahla... Oğullarının, kızlarının, savaşçıların cenazelerini almak ve layıkınca bir cenaze töreni yapmak isteyen Kürt emekçilerine geldi sıra... Şenyayla'da uygulanan terör zihniyeti, Diyarbakır'ın, Batman'ın, Kızıltepe'nin sokaklarına taşıtı...

"Barış" söylemlerinin gizleyemediği devlet terörü ile karşı karşıya kalan Kürt halkı, geleceğini sokaklarda yaşattığı serhıldan ruhuyla arıyor. Kanıyla yarattığı değerlere sahip çıkıyor. Bugün için bu tepki kimi zaman doğru hedefleri şaşırsa da gerçek şudur ki, Kürt emekçileri, "barış" söyleminin ne anlama geldiğini kendi yaşamlarından gördüler. Ve yeniden serhıldan ruhuna sarıldılar. Bunun içindir ki, devletin şoven kışkırtmalarına, linç girişimlerine

rağmen Kürt illerinde kitlesel eylemler durdurulmuyor. Bunun içindir ki, Kürt emekçileri Uğur Kaymaz'ın katillerini ortaya çıkarmak için bedel ödüyor. Bunun içindir ki, Şemdinli'de kontrgerillayı suç üstü yakalayarak birçok kirli ilişkiyi açığa çıkarıyor.

Muş'ta, kimyasal silahla katledilen gerillalar, böyle bir ruhla sahiplenildiler...

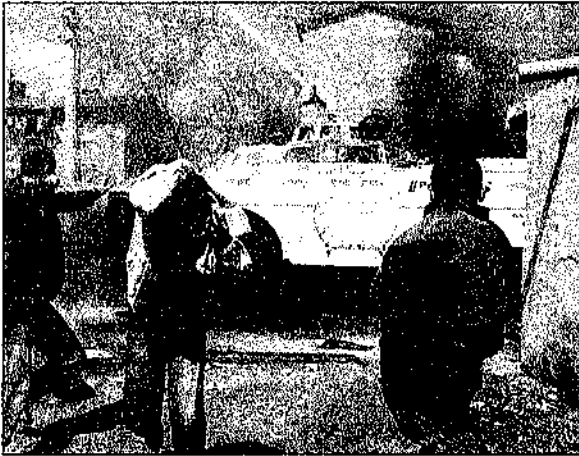
Dördü Diyarbakır'a getirilen gerillaların cenaze töreni, ilk etapta 20 bin kişiyle başladı. Gittikçe kalabalıklaşan kitle, cenazelerini bayraklarla, sloganlarla kaldırdı. Bu sahiplenmeye karşı terör estiren devlet saldırmakta gecikmedi. Fakat saldırısının cevabını, günlere ve illere yayılan bir direnişle aldı. Diyarbakır sokakları, her ilçesi ve semti ile bir savaş alanına döndü. Polisin terörü sınırsızdı. Diyarbakır'ın polisi yetmemiş, çevre illerden takviye gelmişti. Üstelik polis de yeterli görülmemiş, kente binlerce asker sokulmuştu. Kürt halkının yakından tanıdığı özel timler, itiraççılar, işkenceciler saldırıla-

ra katılıyor, özellikle kitleyi hedefleyerek ateş açıyorlardı. Kürt illeri fiili bir sıkıyönetim yaşıyordu. Kentin üzerinde savaş uçakları ve helikopterleri doluyordu. Polis balkonlardan eylemi izleyenlere dahi ateş açıyordu. Polislerin kendisi, belediye binalarına, devlet kurumlarına saldırıyordu. Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde sağlık ocağını taşıyor, Batman'da belediye binasının etrafını sararak terör estiriyorlardı. Özellikle Dicle Üniversitesi Hastanesinde bekliyor, gelen yaralıları gözaltına alıyor, hasta yakınlarının içeri girmesini engelliyorlardı. Özel timler, mahalleleri basıyor, "burayı yakacağız" diye tehditler savuruyorlardı. Cizre'de panzerlerden yere kan torbaları fırlatan özel timler, küfür ediyordu. Batman'ın her tarafından dumanlar yükseliyor, her köşe başında özel timler ve polisler bekliyordu. Kirli savaşın tüm yöntemleri en canlı haliyle işliyordu.

Bu arada Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir'e çevik kuvvet saldırıyor, hakkında soruşturma açılıyordu. Siirt DTP başkanı gözaltına alınıyor, yaptığı konuşmadan dolayı mahkemeye sevk ediliyordu. Roj TV'yi kapatması için Danimarka'ya baskı yapılıyor, Gündem ve devrimci basın çalışanları saldırılara uğruyordu.

Sakarya'da Mahir Çayan posterini taşıyan TKP'li-ler linç edilmek isteniyor, devlet şovenizm silahını yeniden devreye sokuyordu.

Bugünlerin sonunda sadece Diyarbakır'da 8 kişi yaşamını yitiren öldürülenlerin 4'ünü çocuklar oluşturuyordu. Kürt illeri bugünlerde, olağanüstü hali en sıcak haliyle tekrar yaşıyordu. Tüm bu teröre rağmen, her saldırıdan ve her ölümden sonra onbinler, yüzbinlere evrilerek sokaklara çıkıyordu. Kürt emekçileri, bir kez daha devlet terörüne karşı yılmayacaklarını, serhıldan ruhuyla ayakta kalacaklarını ilan ediyordu...

Önce çocukları vurdular

Diyarbakır Emniyet Müdürü açıklama yapıyordu; "cama gelsin, cana gelmesin..." Arkasından da ekliyordu, "çocukları mı öldürürelim?"... Ve aynı saatlerde, Diyarbakır'da, Batman'da çocukları öldürüyorlardı. Özel timler, jandarmalar, polisler... Kürt illerinin sokaklarında insan avındaydılar. Camlardan bakanlara dahi ateş açıyorlardı. Bunlardan biri Diyarbakır'da 9 yaşındaki Abdullah Duran'dı... Evinin terasında polis kurşunuyla vurulmuştu... Abdullah'ı 7 yaşındaki Enes Ata izledi... Onu, 8 yaşındaki İsmail Erkek... Ve Batman'da 3 yaşındaki Fethi Tekin...

Uğur Kaymaz'ı 12 kurşunla öldüren devlet işbaşıydı... Kurşunların hedefi, tesadüfi değildi... Nasıl ki Filistin'de, Irak'ta öldürülen çocuklar tesadüf değildi... Çünkü onlar, bir sonraki gelecek kuşağın savaşçısı olmaya adaydılar... Çünkü onlar, serhıldanları görerek çabuk büyüyen olgun savaş çocuklarıydı... Onların bilincine korkuyu, devlet terörünü şimdiden yerleştirmek bir gelecek planıydı... Bunun için önce çocukları vurdular...

Newroz isyandır, devrimci bir haykıştır!

Proleter Devrimci Duruş, HÖC, DHP ve Partizan oluşturdukları eylem birliğiyle Newroz'u anlamına uygun olarak isyan ve mücadele günü olarak kutladı. Hazırlanan ortak bildirinin dağıtımıyla başlayan çalışmalar 21 Mart akşam 18:30 da Cemal Gürsel mahallesinde yapılan eylemle son buldu.

Cemal Gürsel'de toplanan yaklaşık 50 kişi meşaleli yürüyüş yaparak kutlamanın yapılacağı yere kadar yaklaşık 250 metre yürüdüler. En önde birlik bileşenlerinin imzasının yer aldığı Newroz Piroz Be yazılı pankartın taşındığı yürüyüş sonunda eylem alanına gelindi. Buradaki katılımlarla yaklaşık 120 kişiye ulaşan kitle sloganlar eşliğinde yolun ortasında yakılan tekerleklerle Newroz'u kutlamaya başladı. Birlik adına yapılan konuşmada "Gün, Newroz ruhuyla isyanı büyütme günüdür, Gün güçlerimizi birleştirerek emperyalist savaşa ve faşizme karşı mücadele etme günüdür." vurgusu yapıldı. Sık sık "Newroz Piroz Be", "Biji Bratiya Gelan, Yaşasın halkların kardeşliği, Yaşasın devrimci dayanışma, Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" sloganları atıldı. Yaklaşık 1,5 saat süren eylem sonunda kitle dağıldı. Eylemin her aşamasında devrimci dayanışma ve coşku hakimdi.

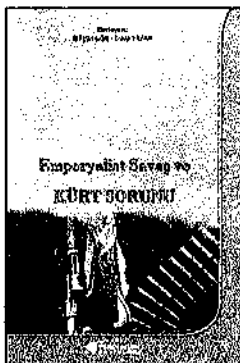
Malatya PDD okurları

**Emperyalist
Savaş ve Kürt
Sorunu**

ÇIKTI

**YEDİVEREN
YAYINLARI**

Derleyen:
Nilgün Gök
Erlep Yazar

Burjuvazinin artan saldırılarına karşı

1 Mayıs'ta alanlara hesap sormaya!

İşçilerin bayramı 1 Mayıs yaklaştı... 1 Mayıs, işçinin, emekçinin kavga günüdür. İşçilerin birliğini, halkların kardeşliğini sağlayan, onları bir safta, aynı alanlarda toplayan, ortak düşmana karşı ortak talepler etrafında savuşturan bir gündür.

İşçi sınıfı bu büyük tarihsel günü, yalnızca geçmişte kazandığı hakları korumakla ve kendisi ile sınırlandırmamalıdır. 1 Mayıs, proleter enternasyonalizmin bayrağı altında, tüm ezilen, emekçi kitlelerin güçlerini birleştirdiği bir gündür. Bu birleşik güç, kapitalizmin temellerine vurmalı, savaşı, sömürsüz bir dünya istemini, daha güçlü bir şekilde haykarmalıdır. Emperyalist savaşa, faşist-şoven saldırılara ve artan hak gasplarına karşı şalterleri indirip alanlara çıkmalıdır.

Emperyalist ve işbirlikçi burjuvazinin artan saldırıları

Irak'taki emperyalist işgal, üçüncü yılına girdi. Haydut ABD, işgal ettiği topraklarda kitlesel katliamlara, işkence ve tutuklamalara rağmen bir türlü hakimiyetini kuramadı. İşgale karşı direniş güçlenerek büyüyor ve ABD'yi iyice sıkıştırıyor. ABD bir yandan Irak halkının direnişini bitirememenin şaşkınlığını yaşarken, diğer yandan savaş cephesini genişletmenin planlarını yapıyor.

Tüm dünyada işçi ve emekçilere dönük ekonomik, siyasi baskılar artarak devam ediyor. Yoğun işgücü sömürsüz, eriyen ücretler, hak gasplarının hızlanması, sosyal güvenlik uygulamalarının küçülmesi, sağlık, eğitim gibi temel hakların paralı hale getirilmesi, çalışma koşullarının patronların çıkarlarına göre yeniden düzenlenmesi, örgütsüzlüğün dayatılması vb. sürüyor.

Bütün bu saldırılarla burjuvazi, işçi sınıfına, "daha önce elde ettiğiniz haklarınızdan vazgeçin, yeni bir şey de istemeyin" diyor. Mesela Almanya'da işçilerin Noel ve izin parasından vazgeçmelerini, Fransa'da gençlerin kapitalistlere iki yıl "denemeli" çalışmasını, Çin'de çok düşük ücretle ve sosyal haklardan yoksun çalışmayı dayatıyor. Tüm dünyada hafta tatillerinin ücretsiz çalışma haline getirilmek istenmesi, haftalık çalışma saatlerinin uzatılması vb. ile uluslararası düzeyde işçi sınıfına karşı büyük bir saldırı başlatmış bulunuyor.

Ülkemizle de işçi sınıfı bu saldırılardan nasibini fazlasıyla alıyor. Ve haklarımız birer birer gaspediliyor. İşsizlik kervanı büyüdükçe büyüyor. Çalışanlarımız, her an işten atılma korkusuyla yaşıyor. Sendikalar örgütlülüğümüz dağıtmaya çalışıyor. Ücretlerimiz eriyor, sosyal haklarımız yok ediliyor. Yeni İş Yasası ile çalışma hayatı, ağır baskılarla karşı karşıya. Esnek üretim, küçük atölyelere kadar yayılmış durumda. Sözleşmeli personel uygulamasıyla, emeklilik nerdeyse imkansızlaşıyor. Performansa göre çalışma, telafi çalışması gibi isimler altında tüm çalışma yaşamı, patronun isteğine terk ediliyor. Örgütlü işyerlerinin örgütlülüğü dağıtılırken, örgütlenmenin önü baştan kesiliyor. TİS sü-

reçlerinde işveren "ya esnek çalışma, ya da ücretlerde taviz, sosyal hakların gaspı" diyerek, "kırk katır mı kırk satır mı" dayatması yapıyor. Sendika ağaları da olabilecek en geri biçimde TİS'leri imzalıyor. Sonra da "esnek üretimi TİS'lere sokmadık" diye böbürlenerek TİS'leri saumanın kılıfını uyduruyorlar.

Genel Sağlık Sigortası (GSS) adı altında yeni saldırı paketi parlamentoya gelmek üzere. Bu paket, çıkan kölelik yasası kadar kapsamlı bir saldırı. SSK hastaneleri ve diğer sağlık kurumları özelleştirilerek emperyalist ve işbirlikçi tekellere yeni kar alanları açılıyor. Bütün sağlık hizmetleri için işçilerden ayrıca para isteniyor. Yanı sıra yeşil kart uygulaması da kaldırılıyor. Zorlaşan emeklilik, bu yasayla birlikte çalışma günü 9 bin güne, yaş ise 68'e çıkarılarak mezara kadar uzatılıyor.

SEKA, TÜPRAŞ, ERDEMİR gibi fabrikaların ardından özelleştirme sırası TEKEL'deydi. İşçilerin direnişiyle şimdilik ertelenen bu girişim, zayıf anı kolluyor. Sendikalaşma faaliyeti yürüten işçilerin başı ezilmeye çalışılıyor. Bir çok işyerinde bu yüzden atılan işçilerin direnişi sürüyor. Emekçi memurlar, sözleşmeli personel saldırısı ile karşı karşıya. Küçük üreticiler, emperyalist tekellerin sömürü kurumları olan İMF, DB'nin dayatmaları, kotaları sonucu mahsullerini değerlendiremiyor, borçla yatıp borçla kalkıyorlar...

İşçi ve emekçiler ayakta

Tablonun diğer yüzünde, bu saldırılara karşı bütün dünyada işçi ve emekçilerin yükselen eylemleri var. Emperyalist savaş, bu yıl da yaygın ve kitlesel eylemlerle protesto edildi. En kitlesel eylemler ise, işgali gerçekleştiren ABD ve İngiltere'de yapıldı. İşçi-emekçi eylemleri, Avrupa'yı sarmış durumda. Liman işçilerinin hak gasplarına karşı başlatıldığı ve Avrupa'yı kapsayan eylemleri, kazanımla sonuçlandı. Her toplu sözleşme döneminde Avrupa tekellerinin "ya şartlarımızı kabul edin, ya da fabrikayı Asya'ya Doğu Avrupa'ya taşıyın" tehditleri sökmüyor artık. Almanya'da hizmet sektöründeki işçilerin yedi noktada başlattıkları grevler devam ediyor. Yunanistan'da işçiler yılbaşından bu yana iki kez genel grev yaparak burjuvaziye büyük korku saldı. Fransa'da göçmen işçilerinin yaktığı ateş sönmeden, öğrenci eylemlerinin alevleri yükselmeye başladı. Üniversite işgallerinin ardından işçi sendikaları da genel grev kararı aldı ve Fransa'da hayat durdu. Asya'da, Latin Amerika'da işçi ve emekçiler, kapitalizme karşı öfkelerini, eylemlerle ortaya koyuyorlar.

Ülkemizle de işçi ve emekçiler, yoğun sömürü ve baskıya direniyor, eylemlerini yükseltiyor. İşçilerin özelleştirme saldırısına karşı biriktirdiği tepki, özelleştirilen her işyerinde barikatlarla karşılanıyor. Tekel işçilerinin işgali sürerken, TÜPRAŞ işçileri de sokaklardaydılar. Genel Sağlık Sigortasına karşı sendika ağaları yine mahkeme, referandum vb. oyalayıcı biçimlerle tepkileri eritmeye çalışsa da ta-

bandan baskılar artıyor ve eyleme zorluyor. Esnek üretime, kuralsız çalıştırmaya, düşük ücretlere karşı tepkiler artmış durumda. Tüm baskılara rağmen sendikalaşma faaliyetleri artıyor. Bu faaliyeti sürdüren işçiler işten atılıyor ama sendikalaşma çabası bitmiyor. Tekstil, Deri, Metal, Kağıt vb. farklı sektörlerde işçiler sendika hakkı için direnişlerini sürdürüyor. İşçiler, "sendikasız, sigortasız çalışmaya hayır" diyor.

İşçi sınıfı, bu taleplerini 1 Mayıs alanına taşımalı! 1 Mayıs, özelleştirme başta olmak üzere artan saldırılara ve hak gasplarına karşı mücadeleyi daha da büyütmenin günü olmalı! Bu saldırıların son halkası olan GSS'yi kabul etmeyeceğini, burjuvaziye göstermeli!

Emekçi memurlar da 2006 1 Mayıs'ında "işçi-memur ele ele" şiarıyla ve somut talepleriyle alanları doldurmalı! Sendikal bürokrasisini aşarak, "Grevli TİS'li sendika hakkı" talebini haykarmalı, "grev hakkı, grev yaparak kazanılır" sloganını 1 Mayıs'ta yaşama geçirmeli!

Faşizmin işçi ve emekçileri bölüp parçalamasına 1 Mayıs'ta izin vermemeliyiz! Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Laz tüm işçi ve emekçiler, alanlara akmalı ve kol kola yürümeli. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği, 1 Mayıs'ta somut olarak görülmeli!

İşçi sınıfı inisiyatifi eline almalıdır

İşçi sınıfı, kitlesel katılımı ve militan duruşuyla 1 Mayıs'a damgasını vurmalıdır. Bunu da kendi gücüne güvenerek yapabilir. 1 Mayıs, işçi sınıfının örgütlü gücünü göstermesinin günüdür.

Bu yıl ki 1 Mayıs'ın iş gününe gelmesini bir dezavantaj olmaktan çıkarıp avantaja dönüştürmeliyiz. Bunun için tüm işyerlerinde şalterleri indirip alanlara çıkmayı başarmalıyız. En başta devrimci, ilerici işçiler, inisiyatifi sendika ağalarının elinden almalıdır. 1 Mayıs komiteleri oluşturulmalı, bu komiteler her fırsatta (yemek, çay molaları, akşam ev, kahve toplantıları) 1 Mayıs'ın önemini anlatmalı, kendi işyerlerinde 1 Mayıs'ı kutlama biçimini tartışmalıdır. Tabandan sendikalara basınç uygulayarak sendikaların olanakları seferber edilmeli, işçilerin alanlara taşınması zorlanmalıdır.

İşçi-memur birlikteliği her işyerinde ve alanlarda sağlanmalıdır. Her fabrika önü bir 1 Mayıs alanı olmalı, işçiler kendi fabrikalarından sloganlarla çıkmalı ve alanlara öyle gelmelidir. Diğer emekçi kesimlere de 1 Mayıs'a katılma çağrısı yapmalı, semtlerden, okullardan kardeşlik ve dayanışma marşları yükseltilmelidir.

1 Mayıs, bir karnaval, eğlence, şenlik günü değil, mücadele günüdür. Bu 1 Mayıs'ta, emperyalist savaşa, faşist-şoven saldırılara, artan hak gasplarına karşı şalterler inmeli, alanlar zaptedilmelidir! Devrim ve sosyalizm şiarları yükselmeli, orak-çekiçli kızıl bayrak dalgalanmalıdır. Proletarya enternasyonalizmi ve halkların kardeşliğinin en somut haliyle ortaya konduğu bir gün olmalıdır! ○

Sosyal güvenliğin tasfiyesi mecliste

Sosyal Güvenliği tasfiye edecek ve sağlığı özelleştirip paralı hale getirecek olan yasa tasarısının Meclis komisyonunda görüşülmesi sürüyor. Bir çok temel madde kabul edildi. Önümüzdeki günlerde de Meclis Genel Kurulu'na getirilecek.

IMF en son hükümete, Şubat ayının sonuna kadar süre vermişti. Böylesine kapsamlı saldırı paketi yasalaşma aşamasına geldiği halde, sendika ağaları yasa hakkında tabanı bilgilendirme çalışmaları bile yapmıyorlar. Zaten bir süredir sendika ağaları, işçileri hareketsiz bırakmanın, emperyalist politikaları sınıfa dayatmanın araçları haline gelmiş durumdadır. Tabandan ciddi bir basınç olmadığı sürece eylem kararı almıyorlar. Tabanın kendilerini aşacağını anladıkları anda da eylemleri etkisizleştirecek ve bir süre sonra da boğacak yöntemleri devreye sokuyorlar. Sınıfın dikkatlerini başka yöne çekmek de uygulamaları yöntemlerden biri.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi saldırıları karşısında da aynı yöntemleri uyguluyorlar. Türk-İş hiçbir şey yapmama pervasızlığı gösterirken, DİSK ağaları da bölge mitingleriyle öfkeyi kontrol altına almaya çalışıyor.

Sendika ağaları ve medya, sosyal güvenliğin tasfiyesinin getireceği ağır yıkımı gözlerden saklamak için, dikkatleri emeklilik yaşı ve prim gün sayısına çekmeye çalışıyor. Mevcut çalışanları değil, yeni işe girenleri kapsayacağını söyleyerek işçilerden bir iki kırıntı karşılığında çocuklarının geleceğini satmalarını isteyen ahlaksız teklifte bulunuyorlar. Kaldı ki, bugün çalışanları işten atıp, yenilerini almak da işverenler için hiç zor değil. Bir anlamda kendi işten atılmalarının fermanını da kendileri imzalamış olacak. Bütün bunlar karşısında SSK ve devlet hastanelerinde itilip kakılan, muayene olamayan işçi ve emekçiler de durumlarının daha iyi olacağı konusunda beklentiye sokuluyor ve tepkisi boğulmaya çalışılıyor.

İşçi ve emekçilerin dikkatleri aylar boyunca emeklilik yaşı, prim gün sayısı vb noktalara çekildikten sonra, şimdi de, "aşamalı ve yumuşak geçiş" yapılabileceği söylenerek rahatlatılmaya çalışılıyor. Sendika ağaları da "yumuşak geçiş" sağladıkları için, muzaffer komutan edasıyla sınıfın karşısına çıkıp ihanetçi yüzlerini saklamaya çalışıyorlar.

Oysa durum hiç de yansıtıldığı gibi değildir. Saldırı çok ağır ve kapsamlıdır. Sağlık tamamen paralı hale getirilmekte, sosyal güvenlik diye bir şey bırakılmamaktadır. Emeklilik ise hayal haline getirilmektedir.

Sosyal Güvenliğin

Tasfiyesi Yasa

Tasarısı Neler Getiriyor?

✓ Öncelikle, SSK-Emekli Sandığı-Bağ-Kur en geri olanda eşitlenerek tek

Genel Sağlık Sigortası ile getirilecek sağlık sistemi, sağlık hizmetini paralı hale getirmekle, eşitsizlikleri derinleştirmekle ve koruyucu hizmetleri yok etmekle kalmayacak, bir bütün olarak sağlık ve sosyal güvenlik sistemini çökertecektir.

çatı altında birleştiriliyor. "Sosyal Güvenlik Kurumu" denilen yeni bir kurum oluşturuluyor.

✓ Sağlık ve emeklilik birbirinden ayrılıyor.

Mezarda emeklilik bile hayal!

✓ Emeklilik yaşı kademeli olarak 68'e kadar yükseltilecek.

✓ Emeklilik için gerekli olan prim gün sayısı 9 bine çıkartılıyor.

Bu iki madde "yumuşak geçiş" ile yıllara yayılacak. Ama sonuç değişmiyor. İşsizliğin yüzde 20'lere dayandığı, iş güvencesinin olmadığı bir ortamda, bir de bu değişiklik eklenince, emeklilik imkansız hale getiriliyor. Pratik yaşamda bu uygulamaya zaten geçilmiş durumda.

✓ Aylık bağlama oranı, maaşın yüzde 50'sine kadar indirilecek. Asgari ücret alan birisinin emeklilik maaşının 200 milyon liranın altına düşecek.

✓ Emeklilik primleri Emeklilik Fonu'na yatırılarak sermayeye peşkeş çekilecek.

Paran kadar sağlık!

✓ Hastaneler özelleştirilecek. Teda-vi ücretleri özel hastane ücretleri olacak. Devlet hastanelerinin rekabeti olmadığı için daha da pahalı olacak. Herkese parası kadar sağlık yasalaşmış olacak. Sağlık alanındaki eşitsizlik uçuruma dönecek.

✓ Koruyucu sağlık hizmetleri para getirmediği için yok edilecek. Bu da orta çağ hastalıklarının yeniden hortlatılması anlamına geliyor. 20 milyon kişinin yoksulluk sınırının altında yaşamaya çalıştığı, her yaz kolera salgınlarının olduğu ülkemizde insanlar kitleler halinde ölüme terk edilecek.

Sağlık sigortası yok ediliyor!

✓ SSK-Emekli Sandığı ve Bağ-Kur'un sağlık bölümleri "Genel Sağlık Sigortası" çatısı altında birleştirilecek. Bu da "sağlık sigortası primi" adı altında ücretlerden yeni vergi kesintilerini getirecek.

✓ Genel Sağlık Sigortası(GSS), bugün olduğu gibi, bütün tedavi hizmetlerini karşılamayacak. "Temel Teminat Paketi(TTP)" denilen küçük bir kesimini karşılayacak. Bugün, SSK'lı veya Emekli Sandığına bağlı hastalar özel hastanelerden yararlanırken yüzde 80'lere varan bir oranda ücret ödüyorlar. GSS sistemi de çok farklı olmayacaktır. "Temel Teminat Paketi" tedavinin çok küçük sembolik bir bölümünü kapsayacak. Bu paketin kapsamı her yıl yeniden belirleneceği için, her yıl daha da daraltılacaktır. Bunun anlamı tamamen paralı sağlık sistemine geçilmesidir.

✓ Primini ödemeyenlerin primini devlet mi ödeyecek? Geliri asgari ücretin üçte birinden daha az olanların primini ödeyecek. Yani, ancak kimsesiz, sokakta kalmış insanların primi ödenecek. Ama, devlet primi bir yıl süreyle ödeyecek. Bir yıl sonra ne olacak yoksulların durumu? Üstelik de, primini devletin ödeyeceği kadar yoksul olan insanlardan tedavinin bir kısmının ücreti de alınacak.

✓ Nüfusun yüzde 20'lerine, Kürt il-lerinde yüzde 80'lere varan işsizler, primlerini kendileri ödeyecekler. Prim için gereken parayı nereden bulacak işsizler?

✓ Prim de ödeyemeyecek olan milyonlarca işsiz-yoksul ve asgari ücretle kaçak olarak çalıştırılanlar milyarları bulan tedavi ücretlerini bulmak zorunda kalacak. Bulamayacağı için de ölüme terk edilecek.

Bir göz boyama tekniği;

Aile Hekimliği

✓ İlgisizlikten, itilip-kakılmaktan bıkmış olan emekçiler, herkesin bir aile hekimi olacak denilerek kandırılmaya çalışılıyor. Oysa gerçek hiç de öyle değil. Aile hekimliği bürolarında da katkı payı adı altında para ödenecek. Hastalar, yeterli donanımı olmayan bu bürolarda yeterli tedavi yapılamadığı için hastanelere sevk edilecek. Bir de sevk rüşveti alınarak.

✓ Aile hekimliği uygulamasıyla sağlık ocakları ve Ana-Çocuk Sağlığı Merkezleri kapatılacağı için aşılarda ve koruyucu hekimlik de paralı hale getirilecek. Aile hekimliği uygulaması, zaten sınırlı hale getirilmiş olan koruyucu hekimliği çökertecek.

Sağlık sistemini çökertiyorlar

Ülkemizde sağlık sistemi başı-buzuk, dağınık, eşitsizdir. Genel Sağlık Sigortası ile getirilecek sağlık sistemi, sağlık hizmetini paralı hale getirmekle, eşitsizlikleri derinleştirmekle ve koruyucu hizmetleri yok etmekle kalmayacak, bir bütün olarak sağlık ve sosyal güvenlik sistemini çökertecek. Çünkü, sağlık ve sosyal güvenlik merkezi olarak ve ücretsiz olarak verilmesi gereken hizmetlerdir. Tek tek birer ticarethaneye dönüştürülen hastaneler ve aile hekimliği büroları üzerine kurulan paralı sağlık hizmet, bütün toplumu ortaçağa götürecektir. ○

Türk-İş'e bağlı sendikalardan GSS protestosu

Türk-İş'e bağlı İstanbul Şubeleri 18 Mar günü Taksim Gezi Parkı'nda yaptıkları bir basın açıklamasıyla Meclis'te görüşülen Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarılarını protesto etti.

Galatasaray Lisesi önünde, "Herkese Sağlık, Sosyal Güvenlik Hakkı İçin Mücadeleyelim" yazılı pankartın arkasında toplanan işçiler İstiklal Caddesi boyunca, "GSS'ye karşı genel grev genel direniş!", "Hükümet yasaları al başına çal!", "Sağlık hakları satılmaz!", "Mezarda emekli olmayacağız" sloganlarıyla yürüyerek Taksim Meydanı'na ulaştılar.

Grevdeki Serna-Seral işçileriyle direnişteki Dünya Deri ve Cevahir Deri işçilerinin de katıldığı eyleme yaklaşık 2 bin işçi katıldı.

Kürsüden bol bol mücadele çağrısı yapan sendikacılar, işçilerin önüne yeni bir hedef ve eylem programı koymadan eylemi bitirdiler.

Referandumla değil Fransız işçilerinin yolundan yürünerek kazanılır

Sandık başlarında işçi ve emekçiler bu mesajı güçlü bir şekilde vermiştir. Bu mesajı daha önce alamamışlarsa, işçi ve emekçiler hükümete de sendika ağalarına da bu mesajı bir kez daha güçlü bir şekilde vermiştir. Bu mesajı alamayanlar öfke selinin içinde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

DİSK, KESK ve Türk Tabipler Birliği (TTB), 27 Mart- 1 Nisan tarihleri arasında, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı konusunda "halka sor" çağrısı ile bir referandum düzenledi. "Referandum 2006" adıyla düzenlenen referandumda halka tasarımı kabul edip etmedikleri soruldu. 20'den fazla ilde yapılan referandumu DİSK, KESK ve TTB başlatmasına rağmen birçok sendika, meslek örgütü ve siyasi parti birlikte yürüttü. Sandıklar 5 gün boyunca, hastane, okul, işyeri, meydan ve emekçi semtlerde kuruldu. Sandıkların kurulduğu yerlerde işçi ve emekçiler yoğun bir ilgi göstererek "Hayır" oyu verdiler.

Ancak, Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarılarının soracak bir yanı yok. Baştan aşağı saldırıyla dolu ve emekçilere "paran yoksa öl" diyen bir tasarının halka soracak yanı da yoktur, bunu sormaya zaman da yoktur.

Öncelikle, "herkese eşit ve ücretsiz sağlık hizmetini" savunan ve zaten bunu halkın doğaal hakkı olarak gören sendika, parti ve kitle örgütlerinin bu konuyu referandum konusu yapmaları ve "eşit ve ücretsiz sağlık" istiyor musunuz/ istemiyor musunuz diye sormaları kendi varlık nedenleri açısından yanlış bir durumdur. Kaldı ki yanıtın, bu işten doğrudan çıkarıları olan ve sermaye sınıfından olanlar dışında ezici bir biçimde "hayır" olacağı da biliniyor. Bu durumda yapılması gereken referandum yerine, doğrudan "Hayır kampanyası" yürütmektir. İkincisi, Yasa Tasarısı hakkında emekçi kitleleri bilgilendirmek anlamında bak-sak bile geç kalmış bir çalışmadır.

Sosyal güvenliğin tasfiyesi ve bugün Meclis'te görüşülen tasarılar, hükümet başa geçtikten beri gündemde. En azından bir senedir de, sendika ağalarının da işbirliği ile kapalı kapılar ardında son şekli veriliyor. 4 ay önce de Şubat-Mart aylarında Meclis'e getirilmesi konusunda IMF'ye söz verilmişti. Bütün bu süreç içinde hain sendika ağaları ve KESK'in teslimiyetçi yöneticileri bırakın halkı bilgilendirmeyi, kendi üyelerini bilgilendirmek için bile bir çalışma yürütmedi. İş son noktaya, artık tasarıların maddelerinin, Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan onar-yirmişer paketler halinde geçtiği bir aşamaya gelindi. Tam da, işçi ve emekçi kitlelerin, saldırıları durdurup geri püskürtecek güçlü eylem kararları alınmasını beklediği bir dönemde yapılıyor referandum.

Tasarılar Meclis'e gelmesine rağmen, Türk-İş sendikalarının yaptığı tek eylem Tak-sim'de hafta sonu bir basın açıklaması. DİSK ise şimdiye kadar İzmit'te bir miting yaptı ama burada da sosyal güvenliğin tasfiyesi diğer konular içinde kaynatıldı. Yerel düzeydeki tek tek eylemler dışında sosyal güvenliğin tasfiye-

si karşısında saldırıların büyüklüğüne denk bir eylem örgütlenmedi. Böyle bir eylem süreci ise hala sendika ağalarının gündeminde yok.

Tam da böyle bir dönemde sendika ağaları, "halka (neyi) sor"uyor: "Karşı mısınız?" Halk, dünden karşıdır zaten. Ne yapılmalı diye sorulsa bile emekçilerin cevabı hazır: Güçlü eylemler talep ediyorlar. Nitekim, sandık başlarında bir çok emekçi, referandumla bir şeyin çözülemeyeceğini, Fransız işçi ve gençlerinin yatıklarının yapılması gerektiğini söylemişlerdir.

Referandum düzenleyicileri, halkın referanduma yoğun ilgi göstermesinden ve "hayır" demesinden mutluluk duyduklarını açıklıyorlar. İşçi ve emekçiler bunu yıllardır söylüyor. '99 yılında onbinler mezarda emekliliğe karşı aianları doldurmadı mı? Bayram Meral işçilerin öfkesinden ağaca tırmanarak kurtulmadı mı? O dönemin hükümetini deprem kurtardı. İnsanlar depremin açtığı yaralarını sararken, yasayı Meclisten geçirdiler. O günden bu güne sosyal güvenliğin tasfiyesi ve emeklilik hakkının gasp edilmesi her gündeme getirildiğinde onbinler sokakları doldurdu. Yine aynı öfkeyle doludur işçi ve emekçiler. Evet, emekçilerin geniş kesimleri bu tasarının kendilerine neler getirdiğini bilmeyebilirler-ki bunun sorumluluğu da onlara ait değildir- ama yasa Meclis'te görüşülürken, önce bilgilendirelim demek de eylemden kaçmaktır. Bugün gelinen aşamada, eylemleri ve kitleleri bilinçlendirmeyi birlikte yapmak gerekiyor.

Referandum düzenleyicileri referandumda ezici bir ağırlıkla "hayır" çıkmasından hareketle hükümetin bundan sonuç çıkartmasını istiyorlar. Hükümet bu sonucu aylar önce çıkarttı. Emekçilerin tepkisinden korktukları için IMF'nin baskılarına rağmen yasanın çıkartılmasını bugüne kadar sarkıttılar. Demokratik hakları askıya almanın ve Terörle Mücadele Yasası'nın ağırlaştırılmasının planlarını yapıyorlar. Sendika ağalarını satın alıp, işçileri ve emekçileri hareketsiz bırakmaları için birlikte çalışıyorlar. Sermaye ve hükümet sonuçları daha önce çıkarttı. Bu referandumdan sonuç çıkartması gerekenler asıl olarak düzenleyenler ve sendika ağalarıdır. Bunca hararetle karşı çıkış karşısında işçi ve emekçileri hareketsiz tutamayacaklarını, bir gün, Fransa ve Yunanistan'daki gibi ülkemizde de işçi ve emekçilerin öfkesinin patlayacağını görmekle karşı karşıyadırlar. Sandık başlarında işçi ve emekçiler bu mesajı güçlü bir şekilde vermiştir. Bu mesajı daha önce alamamışlarsa, işçi ve emekçiler hükümete de sendika ağalarına da bu mesajı bir kez daha güçlü bir şekilde vermiştir. Bu mesajı alamayanlar öfke selinin içinde boğulmaktan kurtulamayacaklardır.

TÜPRAŞ işçisi özelleştirmeye karşı bir günlük iş bıraktı

Danıştay'ın, TÜPRAŞ'ın yüzde 51 hissesinin Koç-Shell ortaklığına blok satışını 05.01.2006 tarihinde durdurmasından sonra, TÜPRAŞ işçileri, TÜPRAŞ'ın devlete geri devredilmesini talep ediyorlar. Ancak, yasal olarak en son devredilmesi gereken 30 Mart geçmesine rağmen hala devredilmemesine işçiler tepki gösteriyor. Devrin gerçekleşmemesini defalarca çeşitli eylemler yaparak protesto eden TÜPRAŞ işçileri, en son 27 Martta hayatı durdurdu.

Aliğa Rafinerisi önünde toplanan işçiler, "Eğer mahkeme kararına uymama gibi bir düşünceleri varsa, şimdiden uyarıyoruz. TÜPRAŞ işçisi bu hukuksuzluğa göz yummayacak" derken, İzmit Rafinerisi önünde toplanan işçiler ise "TÜPRAŞ bizimdir bizim kalacak" sloganlarıyla gün boyunca çalışmayıp fabrika önünde beklediler. Kırıkkale Rafinerisi'nde çalışan bütün vardiyalardaki işçiler ise yemekhanede oturarak gün boyunca çalışmadı. Batman Rafinerisi işçileri de bir günlük iş bıraktı.

Bütün rafinerilerde gün boyunca, dolum, satış ve sevkiyatı durduran işçiler, TÜPRAŞ'ın kamuya devri gerçekleşmezse daha sert eylemler yapacakları konusunda hükümeti uyardılar.

Bu arada Özelleştirme İdaresi de devre hükümetin karar vereceğini söyleyerek, topu hükümete attı. Koç-Shell ortaklığı ise, paranın peşin ödendiğinde ve geri dönüşün olamayacağını da ısrar ediyor. TÜPRAŞ işçileri ise önümüzdeki günlerde eylemlerinin dozunu artırmakta kararlılar.

Has alüminyum işçileri sendikalaşmakta kararlı

Pendik'te kurulu olan Has Alüminyum Fabrikası işçileri, Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için işten atıldılar. Atılan işçiler, işe sendikali olarak dönmek için fabrika önünde direnişe başladılar.

Bir buçuk aylık çalışma sonucunda çalışan 146 işçiden 96'sının sendikaya üye olmasından sonra sendikaya üye olan 8 işçi işten atıldı. Atılan işçiler, fabrikanın önünde çadır kurarak direnişe geçtiler. Çalışan işçiler ise, alkışlı protesto ve yemek boykotu yaparak arkadaşlarına destek veriyorlar. İşçiler, patronun kendilerine para teklif ettiğini ama bunu reddettiklerini, sonuna kadar direneceklerini söylediler...

Serna-Seral işçilerinin grevi devam ediyor

Serna-Seral işçilerinin grevi 200 güne yaklaştı. Sendikayı kabul ettiğini söyleyip TİS masasına çağırılan işveren, işçilere asgari ücreti dayattı. Bir aydır süren TİS görüşmeleri sonunda işverenin verdiği teklifte, asgari ücret dayatılırken, erzak yardımı, ikramiye ve sosyal yardım vermeyeceğini, yılda 1 YTL kıdem zammı vereceğini açıkladı. Kaç aydır boşuna direnmediklerini söyleyen işçiler bu dayatmayı kabul etmediler. İşçiler en son işverenin Bağdat Caddesi'nde bulunan Serna Giyim mağzası önünde basın açıklaması yaparak işverenin önerdiği komik zammı protesto ettiler. İşçiler, haklarını alana kadar grevlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

8 Mart, devrimci irade ve dayanışmayla kazanıldı

2005'in çok tartışılan 8 Mart sürecinin ardından, 2006'da da yoğun ve hareketli bir miting arifesi yaşandığını söyleyebiliriz. İstanbul'da üç ayrı yerde yapılan 8 Mart mitingleri, arkaadıkları politik anlayışlara paralel olarak şekil aldı. Parçalı durum, politik ayrımların, miting alanlarına yansımaları ile ortaya çıktı.

2006 8 Mart'ına, geçen sene yapılan tartışmaların ışığında girmek, kuşkusuz kimi pratik konularda belli bir hızlık ve deneyim sağladı. Politik olarak da var olan ayrımları daha fazla belirginleştirdi.

Bilindiği gibi son yılların 8 Mart mitingleri, sınıfsal bakış açısından uzak, kadın sorununu kapitalist düzenden ayıran bir anlayışın ürünü olarak gerçekleşti. Miting alanından erkekleri dışlamak gibi biçimsel görünen kararın altında, 8 Mart'ın devrimci özünü dışlayan bir yaklaşım bulunuyordu. "Erkeksiz miting" olarak adlandırılan biçim, esasen "devrimcilerin olmadığı bir alan" olarak şekilleniyordu. Dolayısıyla ayrım noktası, 8 Mart'ın devrimci içeriğini sürdürmek ve reformizm arasında gerçekleşiyordu.

2005 yılında bu ayrıma iradi olarak müdahale eden devrimci güçler, 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal anlamına sahip çıktılar. Beyazıt'ta gerçekleşen ve devletin yoğun terörüne maruz kalan miting, böyle bir içerikle şekillendirildi. Aslında devletin sert müdahalesinin sebebi de bu bağimsız, iradi, politik çıkışın önünü kesmekten başka birşey değildi. Tüm bunlara rağmen engeller aşıldı ve 8 Mart, politik olarak doğru yeri oturtuldu. Başta bu saflaşmaya, sendika ve kitle örgütlerini dahil edememek gibi birçok eksiklikten söz edilebilir ancak temel tutum doğrudur ve asil başarılması gereken başarılmıştır.

Devrimci güçler, 2006 8 Mart'ına arkalarından bıraktıkları bir sürecin deneyim ve kazanımlarıyla girdiler. Biraraya gelen güçler içinde, geçen yıl meydana gelen bölünmenin 8 Mart'a zarar verdiğini ve birlikte yapmanın kanallarının zorlanması gerektiğini savunan bileşenler oldu. Ne var ki, feminist ve reformist çevreler, bu ko-

nuda son derece net bir tutum içindeydi ve ne politik ne pratik olarak ortaklaşabilmenin zemini yoktu. Ki, bu çevrelerin temel dayatması, yine "erkeklerin olmadığı bir miting" noktasındaydı ve bunun tersini "politik bir taviz" olarak yorumluyorlardı. Dolayısıyla ayrışma kaçınılmazdı. Esasen böyle bir ayrışma, kendi açımızdan, 8 Mart özgülünde doğru ve ileri bir adımı ifade ediyordu. Çünkü birlikte bir miting örgütlemenin karşılığı, 8 Mart'ı burjuva bir bakış açısıyla ele almak, devrimci özünü yok saymaktır. Doğal olarak bu, feminist çevrelerle birleşmeye değişilemeyecek kadar belirleyici bir ayrımdır.

8 Mart'ın üç ayrı mitingle kutlanmasına neden olan bir diğer ayrım, ESP ile yaşanan ayrışmadır. ESP, 2005 8 Mart'ını, önce devrimci güçlerle bir araya gelme ihtiyacı duymadan kendi başına örgütlemeye çalışmıştır. Ardından da devrimci yapıların oluşturduğu platforma gelmiş ancak henüz tartışmalar sürüyorken Kadıköy'e miting başvurusunda bulunmuştur. ESP, ayrı bir miting yapma iradesini esasen tam olarak savunmamış ve ortaya koymamıştır. Kimi zaman gerekçe, yasal bir mitingin doğuracağı avantajlardan yararlanmak olmuştur; kimi zaman da devrimci güçleri ve örgütledikleri 8 Mart'ı "gündemlerinde kadın yok" eleştirisi ile karşı karşıya bırakmak olmuştur. Bu sene de devrimcilerle birlikte olmaya önem verdiklerini söyleyerek 8 Mart sürecine dahil olmuş ancak son hafta platforma "yasal bir miting alanı olmalı" dayatmasında bulunarak ayrılmışlardır. Alan üzerinden dayattıkları ayrıma daha sonradan politik anlamlar yüklemeyi de ihmal etmeden... Elbette bu durum, ESP'nin izlediği çizgiden ve bu çizginin devrimci yapılarla arasına koyduğu mesafeden bağımsız bir durum değildir, onun sonucudur.

Sonuç olarak devrimci yapılar arasında ortak bir irade gösterilmiş, geçen yılın deneyimiyle yeniden bir 8 Mart mitingi örgütlenmiş ve başarıyla yerine getirilmiştir. Bu nokta, her politik gücün yüklediği anlama uygun olarak kendi alanında 8 Mart'ı kutladığı bir noktadır. Ancak Beyazıt, devrimciler tarafından kazanılmış bir alandır.

Geçen seneki saldırıya rağmen Sarıhanlı Belediyesi önünde toplanan yaklaşık 3 bin kişi, Beyazıt'a kadar yürümüş, kendi program akışını büyük bir coşku ile yerine getirmiştir. 2005'in yarattığı mini kriz dolayısıyla devlet bir kez daha saldırmayı göze alamamış, bu kararlı duruş karşısında alanı açmak zorunda kalmıştır. Bu, politik olarak devrimci bir içerikle kullanan 8 Mart'ın, kendine açtığı özgürlük alanıdır, bir kazanımdır. ○

Malatya'da 8 Mart etkinlikleri

Malatya'da Proleter Devrimci Duruş'un da yer aldığı Demokratik Kadın Platformu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü dolayısıyla çeşitli etkinlikler yaptı. Platformun çıkardığı bildirilerin şehir merkezinde yoğun olarak dağıtılmasından sonra 8 Mart günü PTT önünde kitle bir şekilde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması öncesinde davul-zurna eşliğinde halaylar çekildi. Halaylardan sonra Demokratik Kadın Platformu adına SES Şube Sekreteri Türkan Kavloşan basın açıklamasını okudu. Demokratik Kadın Platformu imzalı "İşsizliğe, yoksulluğa ve kadına yönelik şiddete son" pankartının açıldığı basın açıklamasında çeşitli sloganlar hep birlikte haykırıldı. Yaklaşık 250 kişinin katıldığı basın açıklaması coşkulu ve kitlesele şekilde gerçekleştirildi. 11 Mart Cumartesi günü de Sennuz Sezer, Mukaddes Çelik ve Mutlu Dağdelen'in katıldığı "Emek mücadelesinde kadın, kadına yönelik şiddet" konulu bir panel de yapıldı.

Malatya PDD

Ankara'da 8 Mart kutlamaları

Ankara'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü üç farklı yerde kutlandı. Abdi İpekçi Parkı (Sihhiye), ABD Konsoloslugu önü ve Yüksel caddesinde olmak üzere aynı saatlerde ancak farklı yerlerde kutlanan 8 Mart, geçen yıllara oranla daha az katılımlıydı. "8 Mart kızıldır kızıl kalacak" ortak pankartı ile Sakarya caddesinde toplanan HÖC, Partizan, DHP, ÇHD, BDSP, Odak, Abdi İpekçi Parkı'na yürüdüler. Yaklaşık iki yıldır oturma eylemini sürdüren TAYAD'lı ailelerin etrafını saran kalabalık, ortak basın açıklamasının okunmasının ardından müzik grubunun eşliğinde çekilen halaylar ve söylenen marşlarla eylemine son verdi.

Ankara'dan PDD okurları

Mersin'de Mart ayı etkinlikleri

4 Mart Cumartesi günü Eğitim-Sen'de mart ayının anlamına uygun bir etkinlik yaptık. Konularımız 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü, 12 Mart Gazi direnişi ve şehitleri, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe Katliamları ve 21 Mart Newroz'du. Konularımızın çok olmasından dolayı etkinliğimizi 2 oturum şeklinde yaptık. Katılım beklemediğimiz altında olmasına rağmen yine de iyiydi. Üniversite öğrencilerinin yanı sıra dersane öğrencilerinden de etkinliğimize katılım oldu.

İlk olarak bir arkadaşımız 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü ele aldı. Oldukça başarılı ve iyi bir sunum yaptı. Sunumdan sonra iki arkadaş hazırlamış oldukları türküler söylediler. Türkülerin arasında, bizi Anadolu'nun en ücra köşelerine götüren oldukça güzel ve içten bir okuyuşla bir arkadaşımızdan Ahmet Arif'in Anadolu şiirini dinledik. İkinci olarak 12 Mart Gazi Direnişi ve şehitleri konusuna geçtik. Türkülerin arasında bu sefer Nazım Hikmet'in dizelerine kulak verdik. Üstadın şiirini okuyan arkadaş "Yaşamaya Dair" dedi ve bize niçin yaşadığımızı, ne için yaşamamız gerektiğini oldukça coşkulu ve güzel bir okuyuşla aktardı. Yetmişinde bile mücadele etmeli, gelişmeli insan...

Son olarak 16 Mart Beyazıt Katliamını ele aldık. Son sunum da öncekiler gibi emek harcanmış, disiplinle ele alınmış bir sunumdur. Dershane öğrencilerinden bir arkadaş da bağlamasıyla türküler söyledi.

Çok çok başarılı, yararlı ve gelen insanların beyninde yer eden, etki bırakan bir toplantı yaptık. Toplantımızda sunum yapan, şiir okuyan, bağlama çalan, bendir çalan, fikir sunan her arkadaşımızın emeği, alın teri vardı. Toplantının en güzel tarafı biz yaptık, oradaki herşey bizim eserimizdi...

Mersin Üniversitesi'nden Bir PDD okuru

Beyazıt ve Halepçe katliamlarını unutturmayacağız

Proleter Devrimci Duruş, HÖC, ESP ve Partizan'dan oluşan birlik 16 Mart Beyazıt ve Halepçe katliamlarını protesto etmek için 16 Mart günü PTT önünde bir basın açıklaması yaptı. PDD, HÖC, ESP, Partizan ortak imzalı "Beyazıt ve Halepçe Katliamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız" yazılı pankartın açıldığı basın açıklamasında otak sloganlar atıldı.

Malatya PDD okurları

Miting programında yer alan, Gece Tuluştü Müzik Grubu, Grup Yorum ve Grup Yel ile birlikte hep bir ağızdan şarkılar söylendi.

Newroz ateşleri her yerde...

Newroz ateşi, bu yıl da milyonlarca insan tarafından yakıldı. Kürt halkı, yıllardır zorla unutturulmaya çalışılan, içeriği boşaltılan Newroza bir kez daha sahip çıktı. Başta Kürt illeri olmak üzere hemen bütün illerde Newroz ateşi yakıldı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da en geniş katılımlı Newroz Diyarbakır'da yaşandı. 21 Mart günü bütün şehir Newroz alanına aktı. 500 bini aşkın insan, Ergani yolundaki fuar alanında toplandı. İlk toplanma saatlerinde arama noktasında polisle çatışan kitle, polisi arama noktalarından geriye itti. Birçok aydın, yazar ve sanatçının katıldığı Newroz, İlkey Akkaya, Koma Azad ve Koma Şevmin'in sahne almasıyla son buldu.

İstanbul'da ise 19 Mart günü kutlanan Newroz'a yaklaşık 100 bin kişi katıldı. Kazlıçeşme'de gerçekleştirilen Newroz'un açılış konuşmasını DTP İstanbul İl Başkanı Doğan Erbaş yaptı. Gruplar halinde ateş yakarak halaylar çeken kitle, Koma Çiya, Grup Vardiya ve Nilüfer Akbal'ın türkülerıyla son buldu.

İzmir'deki Newroz'a ise yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Miting başlarken kitleye saldıran polis, mitingin devam etmesini engelleyemedi.

Mersin'deki Newroz kutlamalarına ise 50 bini aşkın bir kitle katıldı. Metropol alanında toplanan kitlenin etrafı panzerlerle çevrildi. Devletin sürekli olarak terörize etmeye çalıştığı Newroz'da birçok pankarta da el kondu. Miting alanına girişte ayakkabı ve iç çamaşırına kadar varan aramaya kitle tepki gösterdi. Newroz ateşini geçen yıl öldürülen Ümit Gönüştaş'ın annesi Hüsnü Gönüştaş yakıtı.

Hakkari'de 20 bin kişinin katıldığı Newroz 20 Mart'ta kutlandı. Şemdinli'de ise 18 Mart günü yapılması planlanan Newroz kutlamaları Çanakkale şehitleri anması ile çakıştığı için 21 Mart'a ertelendi. Fakat 18 Mart'ta duyan binlerce kişi, bombalanan Umut Kitabevinin kapısında toplandı. Binlerce kişi ise şehirden içeri alınmadı.

Batman'da 50 bin kişilik bir katılımla kutlanan Newroz'da Abdullah Öcalan'ın gönderdiği Newroz mesajı okundu. Adana'da 18 Mart'ta kutlanan Newroz'a 15 bin kişi katıldı.

Sırt, Şırnak, Erzurum, Van, Şanlıurfa gibi birçok ilde de onbinlerce insanla kutlanan Newroz, yakılan binlerce ateşle kutlandı.

Newroz ateşi 21 Mart'ta Güzeltepe'de geceyi aydınlattı

21 Mart'ta saat 20.30'da Proleter Devrimci Duruş, Halk Kültür Merkezleri, Toplumsal Özgürlükler Platformu, Halkın Kurtuluş Partisi ve Sosyalist Dayanışma Platformu tarafından Newroz eylemi gerçekleştirildi. Güzeltepe'deki ilköğretim okulu meydanında toplanan kitle, buradan sloganlarla, Çiğdem Market önüne kadar yürüdü. Yürüyüş sırasında PDD, HKM, HKP, TÖP, SODAP imzalı "Newroz Piroz Be! Yaşasın Halkların Kardeşliği" yazılı pankart taşındı. Kitle sık sık "Newroz Piroz Be!", "Biji Newroz", "Yaşasın Newroz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını attı.

Alana gelen kitle burada Newroz ateşini yakıtı. Tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, yapılan basın açıklamasında, Ortadoğu ve Türkiye'deki gelişmelere değinilerek, yapılan hak gasplarına karşı mücadele edilmesi çağrısı yapıldı. Hemen ardından türküler eşliğinde halaya duruldu. Atılan sloganların ardından, eylem bitirildi.

TKB(B) 4. Konferans Belgelerinde NEWROZ

Elimize posta kanalıyla ulaşan "TKB(B) 4. Konferans Belgeleri" içinde yer alan "2005 Newroz" bölümünü güncel öneminden dolayı yayınlıyoruz

Kürt ulusal hareketinin 80'li yılların sonlarından itibaren yükselmesiyle birlikte Newroz kutlamaları, kitlesel, militan ve yaygın bir hal almaya başlamış ve bu durum, egemen sınıfları fazlasıyla zorlamıştı. Özellikle de 90'lı yılların ilk yarısı 'Newroz sendromu' ile geçti. Başta Kürdistan olmak üzere ülkenin dört bir yanından Newroz, yasaklara rağmen militan kitle gösterileriyle, serhildanlarla kutlanan bir gün oldu.

Newroz'ların Kürt ulusal hareketindeki yerini kavrayan egemen sınıflar, onu yasaklamakla daha da büyüttüklerinin farkına varınca, bir yandan çarpıtmaya 'Ortaasya Türklerinin Bayramı' olarak lanse etmeye- bir yandan da yasal izinlerle icazeti altına almayı, halay çekilip ateşin üstünden atlandığı bir karnavala dönüştürmeye çalışmıştır. '90 sonrası Kürt hareketinin 'siyasal çözüm' argümanı ile uzlaşma politikalarına yönelmesi, devletin bu yöndeki adımlarını, işlevli kılmış ve Newrozlar giderek bayram havasında geçen günler haline almıştır. Öcalan'ın yakalanmasından sonraysa, bir bütün olarak Kürt hareketinin teslimiyet ve tasfiye girdabına sokulmasıyla, Newroz'un etkisi iyice zayıflamış, sadece militanlığından değil, kitleselliğinden ve yaygınlığından da çok şey kaybetmeye başlamıştır.

Ancak 2005 Newroz'u, son yılların bu sönük ve sinik Newroz'larından farklı olarak, yaygın, kitlesel, militan bir Newroz oldu. Esasında bunun işaretleri, son bir yıldaki gelişmelerde görülmüştü. AB süreci ile birlikte Kürt reformistleri tarafından ileri sürülen taleplerin 'Kopenhag kriterleri'ne indirgenmesi ve tüm halkta bu yönde beklenti yaratmaları, belli bir süre etkili oldu. Fakat AB kriterleri olarak sunulan 'demokrasi'nin dil kursları ve TRT'nin yarım saatlik Kürtçe yayın ile sınırlı olduğunu Kürt halkının görmesi uzun sürmedi. Türk egemenlerinin kendilerini 'azınlık' bile görmediklerini, her zamanki şoven bakışla Kürtleri yok saydıklarını anladılar. Onca ateşkes, barış çağrılarına, gerillanın sınırötesine çekilmesine rağmen, halk üzerindeki baskı ve şiddet daha da artmıştı. Sel, çığ gibi doğal felaketler, katliama dönüşüyor, sonrasında da devlet yardım eli uzatmadığı gibi, bunu protesto eden kitleye ateş açıyor, tutukluyordu. Dağdaki çobandan 12 yaşındaki çocuğa kadar Kürt olan herkese 'terörist' muamelesi yapıyor, katliyordu.

Bütün bunlar, Kürt halkının Türk devletinden beklentilerinin hızla tükenmesine, öfke ve tepkilerin artmasına yol açtı. Bu tepkilerini, giderek artan oranda ortaya koymaya başladılar. Yapılan haksızlıklara karşı protestolar, şehit cenazelerini kitle gösterileriyle karşılama, önceki yılların serhildanlarını hatırlatan bir hareketlenme yarattı. Öte yandan Güney Kürdistan'da uzun süredir fiilen kurulmuş olan Kürt devletinin resmileşmesi yönünde atılan adımlar, yüzyıllardır devlet kuramamış olan Kürt halkında genel olarak sevinçle karşılanıyor, aynı bir moral kaynağı oluyordu. Buna karşılık Türk devletinin bu gelişmeleri 'kırmızı çizgileri' ilan edip engellemeye çalışması, dahası oradaki Türkmenleri kullanarak Kerkük üzerinde hak iddia etmeye kalkışması, tüm Kürtlerde Türk egemenlerine karşı öfke ve nefreti arttıran faktörler oldu.

Bütün bu olayların üst üste bindiği bir döneme denk gelen 2005 Newrozunun, daha önceki yıllardan farklı geçmesi doğaldı. Başta Diyarbakır olmak üzere tüm Kürt illerinde, ama aynı zamanda Türkiye'nin bir çok ilinde Newroz oldukça yaygın, bir o kadar da kitlesel ve militan bir tarzda kutlandı. Kendilerini sadece yasal alanla sınırlamayan milyonlarca kişi, sokak ve caddelere çıkıp barikatar kurarak geçmiş yılların Newroz'u'nu yeniden yaşattılar.

2005 Newroz'unun farklı geçeceğini, 'merkezi yayın organı'mız İhtilalci Komünist'in Ocak-Şubat 2005 tarihli 46. sayısında "Mart eylemlerine iyi hazırlanmak" başlıklı yazıda ortaya koyduk. Bu tespitin üzerinden Kürt ulusal hareketinin şehir dışındaki miting alanlarında bir şenlik havasında kutlayageldiği Newroz kutlamalara katılmamak, kendi çalışma alanlarımızda fiili-meşru eylemlerle onu gerçek anlamıyla bir başkaldırı, bir isyan günü olarak kutlamak gerektiğini işledik.

"Bir çok bölgede başta Kürt gençleri olmak üzere Kürt halkı örgütsüz, önderliksiz olarak boşlukta durmaktadır. Teslimiyetçi-tasfiyeci çizgiye tepkilidir, fakat yerine bir alternatif koyamamanın sıkıntısı içindedir... Bulunduğumuz tüm alanlarda Newroz gösterilerini bizzat örgütleyen olmaliyiz. Newroz öncesi çeşitli toplantı ve konuşmalarla politik çizgimizi, kimliğimizi, geniş kesimlere tanıtmalıyız. Her tür çatışma olasılığına karşı donanımlı giderek eylem ve gösterilerin barışçıl değil, militan bir şekilde geçmesini sağlamalıyız. Kürt halkının içten içe yanan isyan ateşini açığa çıkarmak, onu Türk, Arap ve diğer halklarla biraraya getirmek her şeyden önce biz komünistlerin görevidir. Newroz kutlamalarını bu yönde atılan adımlardan biri yapmalı, sadece semtlerde değil, işyeri ve fabrikalarda da işçilerin birliğini sağlamak, şoven duyguları silme yönünde değerlendirmeliyiz." (agd)

Bu perspektifle bulunduğumuz bölgelerde militan Newroz gösterilerini bizzat örgütleyen olduk. Kimi yerlerde ise, devrimci örgütlerle ortak eylemler düzenledik. Ama Kürt hareketinin barışçıl-uzlaşmacı Newroz'larından uzak durduk, onun bir parçası olmadık. Dolayısıyla 2005 Newroz'u, son yılların en militan Newroz'u olmasının yanı sıra, bizler açısından diğer yıllardan daha aktif, bağımsız Newroz gösterileri örgütlemeye perspektifimiz ve bunu yaşama geçirme yönüyle farklı bir Newroz oldu.

Böyle bir Newroz'u ne devlet, ne de PKK bekliyordu. PKK, bu durumu kendi hanesine yazmak için, Öcalan'ın son 'teorik icadı' olarak 'demokratik konfederalizm' sloganını öne çıkardı ve Newroz'la kitlelerin Öcalan'ı ve bu tezini onayladığını savundu. Devlet ise, Mersin'de iki küçük Kürt çocuğunun elindeki bayrağı yere vurmasını bahane ederek yeni bir şoven saldırı furysı başlattı. Bu doğrultuda mitingler düzenledi, her eve, her dükkana bayrak astırmaya çalıştı, gazete ve televizyonlardan bayraklı yayın yaptırdı vb... Aynı zamanda faşist-gerici kitleyi, başta DEHAP olmak üzere Kürt kurumlarına saldırttı, Kürtler üzerinde yoğun bir baskı kurdu. Bu saldırılar karşısında DEHAP bir kez daha geri adım attı. Türk bayrağını sahiplendiklerini açıklayıp, bayraklı basın açıklamaları yaptılar. Fakat her zamanki gibi atılan geri adımlar, verilen tavizler, saldırıları durdurmak bir yana daha da artmasından başka bir işe yaramadı. O günden sonra, bir çok bölgede Kürt halkını hedefleyen linç girişimleri, saldırı ve cinayetler gemi azıya aldı.

Kürt ulusal hareketine dönük eleştirilerimizi yineleyerek, bu kurumlara yapılan saldırılara karşı, oralarda nöbet tutmak dahil birlikte hareket etmediğimizi duyurduk ve devletten başlattığı 'topyekün saldırı'ya karşı 'topyekün direniş' çağrısı yaptık. Bu yönde daha hızlı refleks gösterme, ortak örgütlülükler yaratma, daha aktif eylemlerde bulunma çabamız ve girişimlerimiz oldu. Gerek politik-taktiksel, gerekse örgütsel-pratik, ileri adımlarımız olmakla birlikte, Kürt halkına saldırıları cepheden göğüsleme ve bu doğrultuda eylem geçme yönünde zayıflıklarımız mevcuttur. Kürt işçi ve emekçilerini örgütlemek, en başta zor günlerinde yanlarında olmaktan geçer. Türk ve Kürt halkını her tür şoven-milliyetçi önyargıdan arındırıp birlikte örgütlemek ve birleşik mücadeleye seferber edebilmek için, daha fazla çaba ve emek sarf etmemiz gerektiği açıktır. Önümüzdeki dönemde, bu konuda katettiğimiz mesafeyi daha da geliştirmek, daha hızlı refleksler ile pratik-eylemsel alandaki eksiklerimizi gidermek durumundayız.

Gazi'de Kitlesele Anma

11 yıl önce 12 Mart'ta Gazi'de kahvelerin taranmasından sonra Gazi halkı, devrimcilerin ve komünistlerin önderliğinde, kurduğu barikatlarda, günlerce süren bir direniş göstererek, şehitler verdi. Faşist diktatörlük tarafından ale-nen yapılan bu katliama karşı yapılan direnişte, 17'si Gazi'de, 5'i de Ümrani-ye'de olmak üzere 23 kişi ölmüştü. Günlerce süren barikatlarda, devrimci da-yanışmanın, cesaretin, kararlılığın en güzel örnekleri gösterilirken, devlet kit-lerinin gözünde bir kez daha teshir oldu. Yıllar boyunca, Gazi halkı, katil-lerin cezalandırılması için eylemler yaptı, mahkemeler açtı, saldırılarla karşı kar-şıya kaldı. Katliamın sorumluları adeta ödüllendirilir gibi, göstermelik cezala-rı çarpındırken, bu katliamın hesabını sormak isteyenlere karşı azgın bir te-rör uygulandı. Gazi mahkemeleri Trabzon'a taşındı örneğin. Devlet adeta kendini kaçınıyordu halktan. Ancak, halk katillerin peşini bırakmaya niyetli değildi. Her yıl büyüyen bir kararlılık ve öfkeyle, hem devleti teshir ediyor hem de şehitlerini sahipleniyordu.

Gazi barikatlarının üzerinden 11 yıl geçti ve 11. yılında da Gazi'de halk, "Katillerden Hesap Soracağız" kararlılığıyla yürüdü. Her türlü baskıya rağmen her yıl nasıl alanlara çıkılırsa, bu yıl da Gazi sokakları boş kalmadı. Eski Ka-rakol'da toplanmaya başlayan kortejler, 11'de Alibeyköy'de anmayı yapan şe-hit ailelerinin gelmesiyle, yürüyüşe geçti. Yürüyüş güzergahında "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" yazılı pankartla yer alan PDD okurlarının yanı sıra, Gazi Platformu pankartının altındaki ESP, Partizan, Mücadele Birliği, BDSP, HÖC, DHP, Devrim, SODAP, ODAK, TKP, EMEP, ÖDP, SDP ve DTP'de anma-ya katıldı. Anmaya katılan gruplardan HÖC cemevinin önünde toplanırken, diğer gruplar, oluşturdukları kortejlerle ilk şehidin verildiği PTT önüne yürü-dü. Burada yapılan anmanın ardından, cemevine gelindi.

Yürüyüş boyunca sık sık "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür" slogan-ları atıldı. Proleter Devrimci Duruş kortejinde ise "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Kurtuluş Devrimde Sosyalizmde", "Yaşasın Gazi Direnişimiz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük" sloganla-rı atıldı.

Cemevinin önünde verilen yemegin ardından mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. Mezarlığa varıldığında gruplar anmalarını gerçekleştirdi. İhtilale komünistler, Gazi şehidi Zeynep Poyraz'ın başında anma yaptı. Saygı duruşuyla başlayan anmada sık sık "Yaşasın TİKB(Bolşevik)", "Zeynep-Hakan Yaşıyor TİKB(Bolşevik) Savaşıyor", "Oruç-Çekiç-Sıkıy-Yıldız" sloganları atıldı. Anma-nın ardından cemevinin yakınına kadar sloganlarla yürüten kortej, anmayı bi-tirdi.

Gazi anması bu yıl geçen yıllara göre daha kitlesele geçti. Yaklaşık 5 bin ki-şinin katıldığı anmada ise yine programın ortaklaşamaması söz konusuy-du. Gerek daha öncesinden konuşulan programın ve yürüyüş güzergahının hayata geçmemesi, gerekse de yaratılan parçalı görüntü, coşkunun düşük ol-masına neden oldu. Ancak buna rağmen "Katillerin Peşini Bırakmayacağız" kararlılığı bir kez daha ortaya kondu.

15 Mart'ta ise Gazi'de kurulan barikatlara destek vermek amacıyla Ümrani-ye 1 Mayıs Mahallesi'nde kurulan barikatlar-

da çarpışarak şehit dü-şen ve aralarında ihtilaleci komünist Ha-kan Çabuk'un da bulunduğu 5 devrimcinin anması yapıldı. Anmada kitle, katliamların he-sabını soracağını hay-kırdı.

Irak işgalinin yıldönümünde Dolmabahçe'deydik

Irak'ın işgalinin 3. yıldönümünde, Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu, Halkın Kurtuluş Partisi, BDSP, Divriği Kültür Merkezi ve Pir Sultan Abdal Derneği tarafından oluşturulan birlik, bir miting düzenledi. 18 Mart'ta Atatürk Kültür Merkezi'nin önünde başlayan mitinge PDD, HÖC, ESP, İLPS, Demok-ratik Haklar Platformu, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, İşçi Mücadelesi, EHP, Divriği Kültür Merkezi, Halkevleri ve Pir Sultan Abdal Derneği üyeleri katıldı.

12.30'da toplanan kitleye daha sonra, Taksim'de GSS'yle ilgili basın açıklaması yapan işçilerin ve Halkevleri Üyelerinin katılımıyla yürüyüş baş-ladı. Yürüyüş kolunun en önünde Irak'ta işgale Hayır Koordinasyonu imzalı "Emperyalizm Yenilecek, Direnen Halklar Kazanacak" pankartı yer aldı. Yü-rüyüş boyunca, sık sık "Filistin'de İntifada, Irak'ta Direniş Kazanacak", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Katil ABD Ortado-ğu'dan Defol", "İşgale Değil, Direniş Destek" "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filo'yu Unutmayın" sloganları atıldı.

Eyleme "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde" Proleter Devrimci Duruş pan-kartıyla katılan PDD okurları ise sık sık "Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde", "Kahrolsun Emperyalizm, Siyonizm", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Faşizmi Döktüğü Kan-da Boğacağız", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarını attı.

Gümüşsuyu caddesini trafiğe kapatan kitle, Dolmabahçe'ye kadar yürü-dü. Dolmabahçe'deki miting, Irak'ta ve Filistin'de şehit düşenler şahsında, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Yapılan basın açıkla-ması, sloganlarıyla desteklendi.

Basın açıklamasının ardından Gece Tutuştu Müzik Grubu ve Grup Yo-rum'un söylediği marşların dinlenmesi ve çekilen halayların ardından TA-YAD'ın Ölüm Orucunu Armutlu'da sürdüren Fatma Koyupınar'la ilgili açıkla-masıyla miting bitirildi.

Fillen yapılan mitinge 700 kişi katılırken, aynı saatlerde Kadıköy'de de BAK bir miting gerçekleştirdi. Kadıköy'deki mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıl-dı...

Tezkerenin 3. yılında Amerika'ya öfke yağdı

Amerikan askerlerinin Türkiye üzerinden Irak'a girmesini öngören tezke-renin Meclis'te reddedilişinin 3. yılında, ülkenin dört bir yanında Amerika ve işgal karşıtı gösteriler yapıldı. İstanbul'daki eylem 1 Mart günün Taksim Gezi Parkı'nda yapıldı. Eylemi "Irakta İşgale Hayır Koordinasyonu", Küresel BAK, EMEP, SODAP ve SDP örgütledi. Eyleme Özgür-Der de katıldı.

Eylemde sık sık "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP!" ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Yaklaşık 500 kişi-nin katıldığı eylemde yapılan konuşmalarda, "1 Mart Tezkeresi'nin reddedi-lmesinde sadece Ankara'ya yığılan 100 bin kişinin değil, yüzde 90'ları geçen işgal ve savaş karşıtlığının ve yapılan yüzlerce sokak gösterilerinin de payı oyduğu vurgulandı. Şimdi de aynı yalanlarla Amerika'nın İran'a saldırının ze-minini hazırlamaya çalıştığı vurgulanarak, emekçi kitlelerin buna karşı çık-ması istendi.

Eylemde, Amerikan Asker Aileleri Temsilcisi Celeste Zapartos da bir ko-nuşma yaptı. Zapartos, Irak'ta oğlunu kaybeden 2294 anneden biri oldu-ğunu, Amerikan halkının Bush ve işbirlikçilerine artık inanmadığını ifade etti. Amerikan ordusunun Türkiye üzerinden Irak'a girmesine izin vermeyen Tür-kiye halklarına da teşekkür etti.

Eylem Grup Yorum'un ezgileriyle bitirildi.

ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİNİN ÖRGÜTLENMESİ-III

Kitleleri örgütsüzleştirme ve 'kütle'leştirme

Gençliğin örgütlenmesi sorunu bugün kendisini yakıcı bir biçimde hissettiren en canlandırıcı sorundur. Ancak devrimci yapılanmaların, bu sorunu daha da büyüten, meşrulaştıran ve açıktan teorize etmeye çalışan tutumları daha da büyük bir soruna işaret etmektedir.

Gençlik içinde bugün bunun iki ayrı tezahürü vardır. Daha belirsiz ve üstü örtük bir biçimde yapılan, bir örgüt çalışması yürütüyormuş gibi görünmek, ama hiyerarşik işleyişin oturtulmamasıdır. Mesela SGD'nin yöneticilerinin söylediği "Yönetim Kurulu toplantılarına sadece YK üyelerinin katılması gibi bir koşul aramıyoruz, isteyen gelip katılabiliyor" ifadesi oldukça çarpıcıdır. (Atılım, 17 Aralık 2005, SGD'ler federasyonlaşmaya yürüyor)

Benzer biçimde, çeşitli devrimci yapıların yapmaya başladıkları yaz kampları da bu hiyerarşinin ortadan kaldırılmasının bir başka biçimidir. Bu kamplara katılımın çok geniş tutulması, en geri düzeydeki bir kitle ilişkisinin yönetici kadro konumundaki kişilerle aynı seminerleri alması, katılımcıların tümünü eşitleyen yaklaşımlar, her iki kesimin ihtiyaçlarına yanıt veremeyeceği gibi, dikey bir örgütlenmeyi yataylaştıran bir işlev görmektedirler.

Hiyerarşinin olmadığı yerde, örgüt de yoktur. İnsanların düzeyleri, beklentileri, yetenekleri farklı farklıdır, ancak bundan daha da önemlisi, mücadeleye katılım, kendini adanma düzeyleri farklı farklıdır. Konumlandırma da buna uygun bir tarzda düzenlenmelidir. YK toplantılarına katılabilecek ve YK'nın tartışma konularına katkıda bulunabilecek düzeyde bir insanın sadece bir üye olarak kalmasına gerek yoktur, o da YK'da konumlandırılabilir. Eğer YK'da değilse, her türden görüş ve düşüncesini, önerisini geniş katılımlı üye toplantılarında ifade edilebilir. Genel kurul toplantılarında ise, herkesin birarada görüş ifade edebileceği ortamlardır. Bunların birbirine karıştırılması doğru değildir.

Çünkü böyle bir durumda, dilde ve eylemde, gerinin durumu gözetilmek zorunda kalınır. İleri olanın düzeyine göre hareket edildiği koşulda, geride olan ya anlamayacak, ya tedirgin olacak; her koşulda kendisini yabancı hissedecektir. Farklı düzeylerdeki insanları bir araya getirmek, onların düzeylerini aynılaştırmaktır. Geri durumda olanların böyle subjektif bir zorlamayla ileri fırlaması mümkün olmadığı için, doğallığında ileri durumdaki de geriye itilerek aynılaştırılır, gelişme hızı ve önü kesilir. Yani aynılaştırma noktası, ileriden değil, ileriye de gerileten düzeyden kurulur.

Oysa yapılması gereken, herkesi kendi düzeyine göre konumlandırmaktır. Bu yapıldığında, her düzeyin kendi durumuna uygun bir ajitasyon-propaganda dili ve eylem çizgisi yürütülebilir. Her kesim kendi koşulları içinde örgütlenir ve harekete geçirilir. 'Örgütlü kitle' olmanın ya da daha başka bir ifadeyle 'kitleleri örgütlemenin' koşulu budur. Diğer, örgütü bir yığın haline getirmektir. İyi ile kötünün, ileri ile gerinin, eski ile yenin, dinamik ile cansızın, her türden kesimin bir arada bulamaç edildiği bir yığın. Burada ise örgütten, dernekten, kurumdan ve kitlelerden değil, ancak bir 'kütle'den söz edilebilir.

Örgütsüzlüğün teorileştirilmesi

Kitleleri örgütsüzleştirmenin ikinci ve belirgin olanı ise, 'üniversite öğrencileri' imzasıyla yürütülmeye çalışılan hareketlerdir.

Rusya'da devrimin geriye çekildiği, Çarlık gericiliğinin en koyu karanlığında, Lenin'in kadrolarına "Kanarya Sevenler Derneğinde bile çalışma yürütün" dediği çok yaygın olarak bilinir. Çünkü en kötü, en geri, en zayıf örgütlenme bile, örgütsüzlükten daha iyidir.

'Üniversite öğrencileri' imzasını kullanmayı savunanlar, kitlelerin örgütten korktuklarını, bu imzanın birleştirici olduğunu savunuyorlar. Onlara göre, herhangi bir örgüt, dernek, kurum pankartı altında eylemlere gelmeyenler, faaliyetlere katılmayanlar, 'üniversite öğrencileri' pankartı altında her türlü faaliyeti istekle yürütüyorlar.

Duyan da zanneder ki, 'üniversite öğrencileri' imzası kullanıldığı zaman gelenlerin sayısı binlerle ifade ediliyor. Oysa işin böyle olmadığını, öğrenci hareketiyle birazcık ilgilenen herhangi bir insan bile rahatlıkla görebilir. Belli bir siyasi kimlik altında yasadışı-meşru bir eyleme katılan öğrenci sayısı ile, yasal-devletle pazarlık altında sürekli geri adım atılan, 'üniversite öğrencileri' pankartı kullanılan bir eyleme katılan öğrenci sayısı arasındaki fark, yok denecek kadar azdır. Sadece son 6 Kasım eylemi bile buna örnek verilebilir.

Kitlelerin devrimci yapılar karşısında belli bir mesafeye yaklaştığı doğrudur. 12 Eylül sonrasında her tür örgüt 'lanetli' ilan edilmiştir devlet tarafından çünkü. Devrimci örgütler, sendikalar, dernekler, her tür örgütlülükler dağıtılmış, kitleler örgütsüzleştirilmiş; kitlelerin örgütü, yani kolektif hareket yeteneği ve çözüm gücü elinden alınmıştır.

Devlet örgüt sorununu bu hale getirmek, kitleleri örgütsüzleştirmek için 12 Eylül'den bu yana çok yoğun çaba sarfet-

miştir, sarfetmektedir. Çünkü gerçekte örgütten korkan devlettir. Kitlelerin örgütlenmesi, ekonomik-demokratik hakları için örgütlü hareket etmesi, devleti en çok korkutan şeydir. Çünkü burjuvazi için, hak arama mücadelesini veren tek tek kişiler, grup ve çevreleri bertaraf etmek kolaydır. Ama disiplini, kurallı bir örgütlülüğü darbelemesi, yoketmesi, kendisi için tehdit olma niteliğini ortadan kaldırması o kadar kolay değildir. Çevreler ya da kişiler, tek bir darbe ile darma duman edilebilir. Ama örgüte vurulan her darbenin ardından, doğan boşluklar örgüt tarafından yeniden doldurulur, kendini tahkim ederek mücadele yine sürdürülür.

Bütün bu söylediklerimiz, örgüt korkusunun asıl olarak devlette olduğunu gösterir. Kitlelerin geniş kesimleri içinde devrimci örgütlerden ya da genel olarak örgütlülüğün bir korku olduğu doğrudur. Ama kitlelerin ileri kesimleri, tam tersine bir örgüt arayışı içindedir. Bir örgütün kolektif gücünü duyumsayabilmek, sorunlarına kolektif çözümler yaratabilmek için uğraşırlar.

Hareketin bu kadar geri olduğu bir dönemde, 'geniş öğrenci kitlelerini' örgütlemek, bugün için çok olanaklı değildir. Bunu başarabilmek için ilkin öğrenci kitlelerin ileri-duyarlı kesimlerini örgütleyebilmek gerekir. Bunun içinse, örgüt şarttır. Bu kesimler, doğrudan devrimci örgütler tarafından karşılarına 'üniversite öğrencileri' imzası çıkarıldığı için buraya yönelmektedirler. Oysa içinde çalışma yürütebilecekleri gerçek anlamda bir kitle örgütü, dernek, platform vb herhangi bir kurum çıkartılsa, oraya yönelmeleri hiç de zor olmayacaktır.

En geri bir örgüt imzası bile bir kurumlaşmayı, kendince disiplini, işleyişi ve kuralları olan bir örgütlülüğü ifade eder. 'Üniversite öğrencileri' imzası ise sadece örgütsüzlüğü tanımlar. Kitlelerin değil, devrimcilerin bu işin önderliğini yapması, hatta bunu teori düzeyine çıkarması ise, 'örgüt' fikrine karşı tedirginliğin kitlelerin ileri kesimlerinde değil, onlara önderlik etme iddiasında olan kimi devrimci yapılar da olduğunu gösterir. Bu imzayı savunan, bunu teori düzeyine çıkartanların, devrimci örgütleri sürekli olarak 'apolitik' olmakla suçlamaları ise, gerçekte 'apolitik' olmanın anlamını tam olarak kavramadıklarını ortaya koyar.

Devlet denetiminde örgütlenme

Devletin örgüt korkusu olduğu, kitleleri örgütsüzleştirmek için özel bir çaba harcadığı açıktır. Ancak yükselen bir kitle hareketi, örgütlenme arayışı, hak alma mücadelesi gördüğü zaman, buna uygun çözümler yaratacaktır. Bugüne kadar kul-

landığı en etkili yöntemlerden birisi, kendi denetiminde örgütlere izin vermektir. 12 Eylül sonrasında gündeme giren ve en çok tartışılan örgütlenmelerden biri olan 'Sivil Toplum Kuruluşları' ya da 'Sivil Toplum Örgütleri' (STK/STÖ) adı verilen yapılanmalar bunlardır. Bunlar devletin, hatta genellikle emperyalizmin doğrudan veya dolaylı denetimi altındadır ve onların uzantısı olarak çalışırlar. Asıl amaçları, kitlelerin yükselen tepkilerini kendi kanallarına, sermaye için zarsız ve etkisiz kanallara akıtmaktır.

Bugün STK'ların üniversite içindeki izdüşümleri, 'kulüpler' ve 'topluluklar' olarak karşımıza çıkıyor. Bunlar kimi zaman doğrudan mesleki temelde kurulan, kendi içinde üniversitelerarası koordinasyonlar kuran, belli periyotlarla toplantılar, konferanslar düzenleyen yapılanmalar oluşturmaları. 'Bağımsız' oldukları iddiasındadırlar ama arkalarında ya konferanslara sponsorluk yapan bir emperyalist tekel, ya farklı ülkelerdeki üniversitelerle fikir alışverişini adı altında kurulan doğrudan ilişki sırtı ve gerçek yüzlerini ortaya çıkarır. Kimi zaman ise, okulun içinde şu ya da kültürel etkinlik, bir soruna karşı duyarlılık vb gerekçelerle kurulmuşlardır.

Kurulma gerekçeleri ne olursa olsun, ortak özellikleri mutlaka üzerlerinde bir denetim olmalıdır. Üniversitenin yönetiminin icazeti altında kurulmuşlardır ve çalışmaları dekanlığın iznine tabidir. Yürüttükleri faaliyetlerin suya sabuna dokunmayan cinsten olmasına özel bir önem gösterilir. Sınırları aşan bir faaliyet yürütürlerse, bu resmi kurumlar ve yasalar tarafından engellenirler. Ya da buralar

Proleter Devrimci Gençlik broşürü çıktı. Merkez büromuzdan ve kitapçılarından temin edebilirsiniz.

da çalışanlar, yasal engellere takılmamak için kendi otokontrollerini oluştururlar.

Mücadelenin en geri olduğu durumlarda, bunların içinde çalışmak da mümkündür. Ancak bu kurum için çizilen icazet sınırlarını sonuna kadar zorlayarak, yer yer delmeye çalışarak çalışma yürütülmezse, bu devrimci bir çalışma olmaz. Üstelik, bu çalışmanın asıl amacı, sözkonusu kulüp ya da topluluğu büyütüp güçlendirmek değil, o kurumun olanaklarını kullanarak farklı, yeni kesimlere açılmak olarak şekillenmelidir. Çünkü, üniversite gençliğinin asıl ihtiyacı, devletin icazetindeki kurumlar değil, kendi akademik-demokratik taleplerini ifade edeceği örgütlülüklerdir.

Kimi devrimci yapıların, bu kulüp ve toplulukları, öğrenci gençliğin kitle örgütlenmesinin yerine koyup, temel örgütlenme biçimi olarak alması doğru bir yaklaşım değildir. Üstelik bu devrimci yapıların, böyle icazet altındaki organizasyonların kurulması için çalışmaları, buna önyak olmaları, bizzat işin önderliğini üstlenmeleri de çarpıktır, geridir. Devrimciler, kendi dışında kurulmuş her tür kurumda, olanaklar ölçüsünde çalışma yürütebilirler. Ancak kurmak için bizzat uğraşacağı örgütlenmeler, gençliğin akademik-demokratik mücadelesini devrim ve sosyalizm mücadelesine bağlayan kitle örgütlenmeleri olmalıdır.

Gücümüz örgütlülüğümüzdür

Belli sıçramalar, önemli militan çıkışlar yaşamakla birlikte, hareketin uzun bir süredir geri olan durumu, devrimci örgütler üzerinde de olumsuz bir etki yapmaktadır. Hareketin bu sancılı gelişimi, kolay zafer, hızlı gelişme bekleyen devrimci yapılanmalarda bir yılgınlık ve karamsarlık eğilimi yaratmaktadır. Sağcılaşmanın ve yasalıcılığın bu kadar artmasının, siyasette ve örgütlenmede reformizmin etkisinin bu kadar büyümesinin nedeni budur.

Bu durum, devletin ideolojik bombardımanlarının, devrimci örgütler üzerinde de etkili olmasına zemin hazırlamaktadır. Devrimci değerlere dönük saldırılar, devrimci gelenek ve tutumları, ilkeleri ve alışkanlıkları deforme etmek, yozlaştırmak ve çürütmek için yürütülen sistemli saldırılar, önemli düzeylerde başarıya ulaşmaktadır. Üniversite hareketinin örgütlenme sorununun özünde yatan da budur.

Devrimci yapılanmaların yeraltına bu kadar yabancılaşması, bunun en çarpıcı göstergelerinden biridir. Komsomol örgütlenmelerini resmen değil ama fiilen fesheden; tüm çalışmalarını legalden yürüten; 'teknolojiyi kullanmak' adına teknolojinin esiri olan; yeraltında tek bir kadro, tek bir kurum bırakmayan bu devrimci yapılanmalar, 'yasal zemini kullanmak' ile 'yasalcılık' arasındaki kalın çizgiyi siliyor, ortadan kaldırıyorlar. Siyasette ve örgütlenmede reformizm, her geçen gün bu yapılanmalara daha fazla damgasını vuruyor.

Devrimci yapılanmaların bir kısmının örgüt çatısı altında, bir kısmının ise açıkta örgütsüz imzaların bayraktarlığını yaparak; her iki biçimde de örgütsüzlüğü meşrulaştıran, örgütsüzlüğün teorisini yapan bir tutum içinde olması da bunun göstergelerindendir. Ezilen sömürülen kesimler, Marks'ın söylediği gibi "örgütlülse herşey, örgütsüzse hiçbir şey"dirlar. Üniversite gençliğini birey olmaktan çıkartarak kolektif bilinci, kolektif hareket kabiliyetini, belli kurallar doğrultusunda hareket etme alışkanlığını ve hak alma, kazanım elde etme yeteneğini kazandıracak olan tek mekanizma örgütlülüktür. Devrimci örgütlerin de örgütsüzlüğün propagandasını yaptığını gören, örgütsüzlüğü meşrulaştırdığına, yücelttiğine tanık olan üni-

versitelerinin, toplumsal mücadele hattında tutunabilecekleri dal kalmaz.

Devrimci yapılanmaların reformist gençlik örgütleriyle kurdukları ilişkiler de benzer bir sorundur. Devrimci gençlik yapılanmalarının her biri değişik biçim ve düzeylerde reformistlerle yakın durmakta, reformistlerle eylem ve siyaset birliği yapmaktadırlar. SGD'nin Kürt hareketleriyle, DGH ve Ekim Gençliğinin koordinasyoncular, reformistler, troçkistler ve her türden sağcı yapılanmayla birlikte hareket etmeleri, ama kendi aralarında bir araya gelememeleri üzerinde düşünülmelidir. Bu türden ilişkiler, reformistleri devrimcilerin safına değil, devrimcileri reformistlerin safına itmekte, bu nedenle harekete katkı değil zarar vermektedir. Oysa hareketi büyütecek olan, devrimci yapıların birlikte hareket etmesi, ortak faaliyetler yürütmeleridir. Reformistleri devrimcilere tabi kılacak, onların da mücadeleye katkıda bulunmasını sağlayacak olan budur.

Öğrenci gençliğin devrim ve sosyalizm mücadelesinin bir aracı olarak komsomola ve kitle örgütlerine ihtiyacı vardır. En geri kitle örgütünde bile çalışmak, orayı toplumsal hareketin bir bileşeni haline getirmeye uğraşmak gerekir elbette. Ancak kulüp, topluluk gibi örgütlenmeler, devletin icazetiyle kurulan, icazetiyle çalışan kurumlardır ve bu çerçevenin dışına çıkarması zordur. Gerçekle, üniversite öğrencilerinin kendi öz kitle örgütlenmelerine ihtiyacı vardır. Bunun adının ne olduğu çok da önemli değildir. Dernek ya da platform ya da başka bir isim olabilir. Önemli olan, ilkeleri; amacı, hedefleri, işleyişidir. Bu kurumların koşulları varsa yasal bir kimliğe sahip olmaları tercih edilir. Fakat yasalılıktan daha önemlisi, meşru olmasıdır. Yerellerden, birimlerden başlayarak ülke çapında merkezi bir örgütlenme, bugün öğrenci gençliğin çözülme bekleyen temel sorunudur.

Örgüt biçimleri kimi zaman yükselen mücadeleden içinden doğar. Kimi zaman ise, mücadeleyi yükseltmek için örgüt biçimlerinin üzerinde durmak gerekir. Bugünkü gibi hareketin sıçramalı bir özellik gösterdiği, kimi zaman oldukça ileri militan çıkışların yaşandığı, daha uzun süreli olarak ise durgunluk ve gerilemenin hakim olduğu dönemlerde, örgüt sorunu daha büyük bir önem kazanmaktadır. Böyle bir dönemde akademik-demokratik mücadele çizgisini savunan merkezi bir öğrenci kitle örgütü kurmak, büyük bir önem kazanmıştır.

Devletin saldırıları çok yönlü ve şiddetlidir. Tek tek her devrimci yapının, bu saldırıların çözümüne dönük mücadele araç ve yöntemleri, saldırıları püskürtmek konusunda fikirleri vardır. Ancak bu fikirleri hayata geçirmenin, araç ve yöntemleri kullanmanın öncelikli koşulu, devrimci yapılanmaların güçlerini birleştirmeleri ve öğrenci kitlelerin ilerici-duyarlı kesimlerini bir örgüt çatısı altında toplamalarıdır. Saldırıların şiddetine karşı koyabilecek tek örgüt bu merkezi-birleşik-devrimci yapılanma olacaktır.

Bütün devrimci gençlik yapılanmaları, yaptıkları iç değerlendirmelerinde çalışmada sürekliliği sağlayamamaktan yakınmaktadır. Çalışmanın sürekliliğini sağlamak, örgütün sürekliliğini sağlamaktan geçer. Örgüt, hareket kabiliyetidir. Örgüt, çözme gücüdür. Birbirinden kopuk, bağımsız ve tek başına çok fazla işe yaramayan taş parçalarını mermer blok haline getiren bir çimentodur örgüt. Mücadele gücü, örgütte birlikte varolur.

Örgütümüz gücümüz, gücümüz örgüt-
lülüğümüzdür! ○

**"Gücümüz Örgütlülüğümüzdür"
broşüründen alınmıştır.**

Okullardaki şiddetin sorumlusu, bu düzendir!

Son günlerde liselerdeki çeteleşme, ölümlere varan kavgalar, uyuşturucu vb. kullanımı, öylesine bir artış gösterdi ki, "gençlere ne oluyor" sorusu daha sık sorulmaya başladı. Sadece Şubat-Mart ayları arasında basına yansıyan 25 olayda, 8 öğrenci ölümler, 35 öğrenci ve öğretmen yaralandı. Olayların ardından gözaltına alınan yüzlerce öğrenciden 34'ü cezaevlerine kondu, bir o kadarı da okullarından atıldı.

Bıçaktan, silahla, delici aletten yakıcı maddelere kadar her şey var öğrencilerde. Çeteleşme ilkökul öğrencilerine kadar inmiş durumda. Kız öğrenciler arasındaki çeteleşme oranı da her geçen gün artıyor. Keza uyuşturucu kullanımı, artık sıradan sayılıyor. Bir zamanların "uslu" ve "alışkan" öğrenci profili, Amerika'dan, İngiltere'den alıştığımız okul basan öğrenci profili ile yer değiştirmiş durumda.

Çeteleşme konusu üzerinde araştırma yapan uzmanlar, "eğitim sisteminin kalitesizliği, gelecek umutsuzluğu, aile içi şiddet" gibi unsurların, bu sonucu doğurduğu üzerinde birleşiyorlar. Özellikle uyuşturucu madde bağımlılığı, liselerden ilk okullara kadar yayılıyor. Öğrenciler, uyuşturucuya başlama nedenlerini "umutsuzluk", "merak", "aile içinde görülen şiddet" olarak ifade ederken, "gelecek umutsuzluğu" en büyük neden olarak ortaya çıkıyor.

Eğitimin paralı hale getirildiği bir dönemde, gençler arasındaki gelecek umutsuzluğunun artması da doğal değil mi? Artık gençlerin önemli bir oranı, üniversiteyi kazanmayı değil, liseyi bitirmeyi bile düşünmüyor. Üniversiteyi kazanan "şanslılar" arasına girebilenler ise, paraları varsa okuyabiliyorlar. Tabi bu durum, burjuvazinin "varoş okulları" olarak saydıkları okullar için geçerli. Zaten çeteleşme ve ölüm olayları da en çok buralarda görülmüyor mu?

Hal böyleyken devlet, sorunun kaynağını, ailelerin üzerine yıkarak sorumluluktan kaçmaya çalışıyor. Kendisi için her zaman tehlike olarak gördüğü işçi-emekçi gençlerin beyinleri uyuşturarak, dumura uğratarak etkisizleştirmeye çalışıyor. Son yıllarda televizyon ekranlarından yansıyan diziler ve bu dizilerin kahramanlarının bir "fenomen"e dönüştüğü malum. Bu en büyük yansımasını, gençler arasında buluyor. Özendirilmeye çalışılan tipler, kabadayı, argo konuşan, hayatta hiçbir ideali olmayan, "yakışıklı" ya da "güzel" genç kız ve erkekler... Gençlere "olumlu örnek", "model tip" olarak bunlar sunuluyor. Çünkü burjuvazi, sorgulamayan, eleştirmeyen, bencil tipler istiyor.

Milli Eğitim Bakanlığı, 28-31 Mart tarihleri arasında, "1. Şiddet ve Okul Sempozyumu" düzenleyeceğini açıkladı. İşte kendilerince buldukları çare bu oluyor! Sempozyumlar toplanacak, kararlar alınacak ve suç birilerinin üzerine yıkılacak. Ya aileler olacak bu, ya da öğretmen ve öğrenciler. Zaten her eleştiriyi, "okullardan atarak" çözenlerden, "böyle bir sorun olmadığının düşünürseniz, olmaz" diyenlerden, dahası bizzat bu durumun müsebbibi olanlardan, nasıl çare beklenebilir ki? Bir yandan timsah gözyaşları dökerken, diğer yandan uyuşturucuyu polis eliyle devletin dağıttığı, ya da bu işin ticaretini yapanları bir şekilde koruyup kolladıkları defalarca kanıtlanmadı mı?

Burjuvazinin geleceksizliği, gençliğe vaat edecek hiçbir şeyi olmadığı ve bu kıskaktan çıkış yollarını bulamadığında, gençliğin bunaltıma sürüldüğü, bunun da her tür kötü alışkanlığı tetiklediği, çok açık görülüyor.

Çeteleşme oranının yüksekliği, toplumun içerisine sürüklenmeye çalışıldığı; yozlaşmadan, umutsuzluktan bağımsız düşünülemez. O yüzden sorun gençlerle sınırlı değildir, toplumun tümünü saran çürüme ve yozlaşmadır. Bu da sistem sorunudur ve o değişmeden çözülemez.

Geleceği kazanmak, gençliği kazanmaktan geçmektedir. Egemen sınıflar her zaman gençlikten, genç kalandan korkmuşlardır. Çünkü gençlik, yeniyi, geleceği temsil etmektedir. Gençliği çürüterek, geleceği de çürütmek, karartmak istemektedirler. Fakat boşuna! İşte Fransız gençliği, geleceğinin karartılmasına izin vermeyeceğini haykırıyor. İşte Kürt gençleri, faşist-şoven saldırılara karşı Diyarbakır sokaklarını zapt ediyor. Irak'ta, Filistin'de gençler, emperyalist işgale karşı bedenlerini ateş topu yapıyor.

Gençler, dün olduğu gibi bugün de, geriyi, yozluğu ve çürümeyi temsil eden burjuvaziye karşı, yeniyi, eşitliği ve özgürlüğü temsil eden proletaryanın safında, devrim ve sosyalizmin önemli bir dinamiği olarak kavgada yerini alıyor. Onu her tür yozluktan, kötü alışkanlıklardan kurtaracak olan da, insanlığın kurtuluşu kavgasının bir parçası olmaktır. Düzenin çözüm diye sunduğu her şey, esasında sorunun bizzat kendisidir çünkü.

"Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!"

Fransa'dan Diyarbakır'a gençlik ayakta

1 MAYIS'A, KAVGAYA!

ne. Büyükleriyle birlikte savaştılar, yaralandılar, şehit düştüler. Sınıf mücadelesi geriye düştüğünde, önce ve en çok çocuklar acizleşmişti; bu nedenle kavgayı en coşkuyla karşılayan da onlar olmuştu. Ve genç kızlar... Uzun saçları, yüzlerine sardıkları puşileri, ellerinde taşlarıyla onlar da en öndeydiler. Savaşın içinde özgürleşen, özgürlüğün tadına bir kere vardığı için artık yeniden feodalizmin boğucu esaretine dönmek istemeyen, kapitalizmin kendisine sunduğu yaşamı da benimsemeyen bu nedenle intihar eden, ölen, öldürülen kızlar... Onlar da bu savaşı coşkuyla umutla karşıladılar. En ön saflara geçip, özgürlüklerini, geleceklerini, umutlarını savundular.

Kitleler aktı sokaklara! Daha önce hiç olmadığı biçimde, günler boyunca hayatı durdurdular. Okulda, üniversitede boykot, işçi-emekçilere genel grev, esnafa kepenk kapatma eylemi vardı. Bütün halk eylemdeydi. Üstelik eylemler, son derece önemli hedeflere yöneliyordu. Bankalar, resmi kurumlar, MHP binaları eylemin hedefindeydi. Taşlarla sopalarla saldırdılar eylemciler, devletin ve sermayenin en önemli kurumlarına.

Tam 13 yıl boyunca, aşama aşama geriletilen, ateşkes, barış vb söylemlerle pasifize edilen Kürt halkı, bugün yeniden ayağa kalkıyor. Geçmişte kendisine önderlik edenlerin, vaadettikleri 'barış'ın bir türlü gelmediğini gördükleri için; devletin saldırılarının her biçimde devam ettiğini, edeceğini anladıkları için; bu devletin kendileriyle asla 'barış'mayacağını bildikleri için, kendiliğinden bir bilinçle bunları gördükleri için artık çok daha güçlü ve kararlı bir biçimde sokaklara dökülüyorlar, haklarını arıyorlar.

Kürt hareketi açısından bu bir dönüm noktasıdır. Bundan sonra reformist sloganlarının etkisi çok daha zayıf olacaktır. Eylemlerin hedefindeki kurumlar, hareketin sınıfsal niteliğinin değişmekte olduğunu göstermektedir. Sokaklara dökülen Kürt halkı, işçi ve emekçi

kitle hareketinde de yeni bir soluk, coşku ve canlanmaya yol açmalıdır.

Fransa'da öğrenciler, Fransız burjuvazisinin yeni iş yasasına karşı direniyor. 26 yaşın altındakileri iki yıl içinde işten çıkarma hakkı tanıyan maddenin iptalini istiyorlar. Gelecek güvensizliğine, artan işsizliğe karşı, geleceklemlerine sahip çıkıyorlar. Burjuvaziye yeniden '68'i yaşıyorlar. Öğrenci gençliğin yaklaşık bir aydır süren eylemleri, işgaller ve boykotlarla devam ediyor. 500 bin kişilik mitingler gerçekleşiyor. Kendilerini engellemeye çalışan güvenlik güçleriyle kıran kırana savaşıyor.

Gençliğin bu militan ve kitlesel eylemi, işçilerden de destek buldu. İşçi sendikaları, geçtiğimiz günlerde bir günlük genel grev kararı aldı ve Fransa'da hayat durdu. İşçi-öğrenci dayanışmasının ve birlikteliğinin en güzel örneklerini sundular.

Fransız işçi ve öğrencilerinin bu anlamlı dayanışması, 1 Mayıs'a taşınmalıdır. Ülkemizde de bunun örnekleri yaratılmalı, 1 Mayıs, işçi, emekçi, öğrenci, emekten yana tüm güçlerin tek bir yürek olarak attığı bir gün olmalıdır!

Diyarbakır'dan kopan ateş, pekçok kenti sarmış, Hakkari'den İstanbul'a kadar pek çok yeri tutuşturmuştur. Yaşanan serhıldan, yeni bir baharın müjdesini vermektedir!

1 Mayıs'a damgasını vurması gereken, bu ateş, bu ruh, bu coşku, bu kavganın dinamizmidir! 1 Mayıs eylemleri, serhıldan kararlılığıyla örgütlenmelidir! ○

Ankara Üniversitesi ve gelen konuklar

22 Şubat gecesi canlı yayınlanan "Abbas Güçlü ile Genç Bakış" programı, Ankara Üniversitesi'nde yapıldı. Siyasal bilgiler, hukuk, dil-tarih, eğitim, iletişim fakültelerinden gelen öğrencilerin karşısında konuk olarak Erkan Mumcu vardı. Erkan Mumcu ile öğrenciler arasında zaman zaman gerginlikler yaşandı. Erkan Mumcu, öğrencilerin sorularını beğenmediğini söyleyerek yanıtsız bıraktı. Ancak gerginliklerin son damlası, Erkan Mumcu'nun, "Stalin canidir" demesiyle taşı. Bir öğrencinin "Kürdistan'da insanları katledenler canı değil mi?" şeklindeki sorusu üzerine Abbas Güçlü ve Erkan Mumcu "Kürdistan" kelimesinin kullanılamayacağını söyledi. Bunun üzerine slogan atan öğrencileri durduramayan Abbas Güçlü, canlı yayınlanan programı, ilk kez böyle birşeyle karşılaştıklarını ifade ederek yarıda kesti.

27 Şubat'ta Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nde bir sempozyuma katılan Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, yine öğrencilerin protestosu ile karşılaştı.

Ankara'dan bir PDD okuru

Oldukça yoğun bir Mart ayını geride bıraktık. Önümüz 1 Mayıs! Mart'tan aldığımız hız ve coşkuyla 1 Mayıs'ı karşılamaya hazırlanıyoruz. Mart eylemleri Mayıs'ın nasıl geçeceğini anlatır bize. Ve bu yıl Mart eylemlerine damgasını vuran, militanlık, kitlesellik, coşku ve öfke oldu.

8 Mart'ta Beyazıt'taydık! Geçen yıldan daha kitlesel, geçen yılın coşkusunu kuşanmış bir halde toplandık Saraçhane'de. Devletin geçen yılki saldırısının ve bu yıl üst perdeden yaptığı tehditlerin büyüklüğüne rağmen Saraçhane'ye toplanan kitle geçen yılın iki katıydı. Kadıköy'ün icazetli mitingine değil, bedel ödeyerek kazanılan meşru eylem alanına akıyordu kitleler. Beyazıt yürüyüşümüz, bu nedenle zafer kutlaması gibiydi.

12 Mart'ta Gazi'deydik! Son yılların en kitlesel yürüyüşü gerçekleşti Gazi'de. Binlerce insan aktı Gazi sokaklarına caddelerine. 11 yıl önce gerçekleştirilen katliam ve ona karşı yükselen büyük antifaşist halk direnişinin öfkesi, sokaklarda çınlayan sloganlarla bir kere daha gür bir biçimde haykırıldı.

18 Mart'ta Taksim'deydik! 3 yıl önce ABD ordusunun Irak'ta işgale başlamasının yıldönümünde Taksim'den Dolmabahçe'ye uzanan öfke selinin içindeydik. ABD emperyalizminin üç yıldır Irak'ta kitleler üzerinde estirdiği azgın teröre karşı, antiemperyalist sloganlar yükseldi coşkulu kitleden.

21 Mart'ta Newroz ateşini yaktık, gecekondu mahallelerinin sokaklarında. Demirci Kawa'nın ateşi bir kere daha harlandı zalim Dehak'ların karşısında. Kürt hareketinin düzenlediği Newroz'lar, 'barış' sloganlarına ve Öcalan muhataplığına indirgense de, Kürt emekçilerinin kitleselliği ve coşkusu, alanlara damgasını vurmuştu.

Ancak Mart eylemlerinin en güçlü ve etkili, Muş'ta kimyasal silahlarla katledilen gerilla cenazeleri üzerinden gerçekleştirildi. Diyarbakır, Batman, Siirt, Hakkari, Mersin, İstanbul... Ülkenin dört bir yanında ayağa kalktı halk. Gerillalara karşı kimyasal silahların kullanılması, Şemdinli olaylarının örtbas edilmesi, yıllardır nakarat gibi tekrarlanan 'barış' söylemlerine rağmen bir türlü bitmeyen savaş, onyıllardır ödedikleri bedeller, çektikleri acılar, kaybettikleri sevdikleri... Hepsi birden kıvılcım oldu ateşledi Kürt emekçilerini. Onbinlerce insan sokaklara aktı.

Kitlelerin en önünde çocuklar ve gençler vardı. Diyarbakır'ın çocukları 'taş generali' olmakla ünlüydüler bundan 15-20 yıl önce. Son yıllarda ise, mücadelenin geriye düşmesiyle birlikte, "sokak çocuğu" oldu onlar. Bugün yeniden 'taş generaller' çıktı kortejlerin en önü-

Malatya'da "Yürek Çağrısı" etkinliği yapıldı

Mücadele tarihimizin önemli direnişlerine, katliamlarına, isyan ve kavga haykırılarına ev sahipliği yapan mart ayı etkinliği kapsamında 5 Mart pazar günü Eğitim - Sen binasında "YÜREK ÇAĞRISI" etkinliği düzenledik.

Devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan etkinliğimizde önce New York'tan emekçi kadınlardan, 12 Mart askeri-faşist muhtırası-na, 12 Mart Gazi anti-faşist halk direnişinden Beyazıt ve Halepçe katliamına, Demirci Kawa'nın ve Ortadoğu'nun isyan ve kavga günü olan Newroz'a, 12 Eylül karanlığında granitten kaleyi ören Sefaköy direnişçilerine, oradan "biz teslim olmaya değil ölmeye geldik" diyen Kızıldereli şehitlerine genel anlamda mart ayının kavgamız açısından önemini anlatan bir konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından 8 Mart Emekçi Kadınlar günü, Newroz, Halepçe ile ilgili anlatımlar yapıldı. Anlatımlar arasında Nazım Hikmet'ten, Nihat Behram'dan, Adnan Yücel'den çeşitli şiirler okundu. Ardından "Güneşe Akın Var" adlı sinevizyon gösterimi yapıldı. Oldukça ilgi çeken gösterimden sonra tür-külerle devam eden etkinliğimiz Avusturya işçi Marşı'nın okunmasıyla sona erdi. Yaklaşık 25 kişinin katıldığı etkinliğimiz çeşitli eksikliklerine rağmen yine de başarılı geçti.

Malatya PDD okurları

Devrimci 1 Mayıs Platformunun çağrısı:

Birleşik, kitlesele, devrimci bir 1 Mayıs için ileri!

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele, dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşmaktadır. Özelleştirmelere hız verildiği, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun kitlesele boyutlara ulaştığı, emperyalist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı bir dönemde bu saldırılara karşı tarihsel ve güncel anlamına uygun, birleşik, kitlesele, devrimci bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi hayati önemdedir. Ne yazık ki, 1 Mayıs kutlamalarını kendi tekelinde gören sendika konfederasyonları bu öneme uygun davranmamakta, gereken güçlü bir ön hazırlığı yapmamakta, kendi tabanı da dahil olmak üzere dışındaki kurum ve örgütlerin bu sürece katılımı noktasında esaslı bir çaba harcamamaktadır.

Bu tutum 1 Mayıs gününe de yansımaktadır. Sendikal bürokrasinin hakimiyetinde geçen 1 Mayıs mitingi sınıfsal ve tarihsel anlamına uygun gerçekleştirmemektedir.

Nitekim 2005 1 Mayıs'ı da bizlerin gösterdiği tüm çabalara rağmen sendikal konfederasyonların dayatmacı tutumlarını sürdürdükleri, ciddi bir ön hazırlık yapmadıkları bir süreç olarak yaşanmıştır. 1 Mayıs alanı da sınıfsal ve tarihsel anlamına uygun bir eylem olarak gerçekleşmemiştir.

Bizler, geçen yıl Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak başından itibaren güçlü ve kitlesele bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi, 1 Mayıs eyleminin sınıfsal özüne uygun bir atmosferde gerçekleşmesi için çaba gösterdik. Çabalarımızı boşa düşüren sendikal bürokrasiye rağmen alana tek bir kortej bütünlüğünde, devrimci coşku ve disiplinimizle girdik. Geçen yılın değerlendirmesini yapan bizler bu yıl da birleşik, kitlesele, devrimci bir 1 Mayıs için birlikte davranacağımızı ilan ediyor, 2006 1 Mayıs'ının örgütlenmesine dair düşüncelerimizi emekçi halklarımıza sunuyoruz.

1- 1 Mayıs çalışmaları güçlü bir ön hazırlık sürecine konu edilmemektedir. Vakit yitirmeden sınıf mücadelesi yürüten tüm sendika, parti, kurum ve örgüt temsilcilerinin içinde bulunduğu 2006 1 Mayıs'ı Örgütlenme Komitesi oluşturulmalıdır. Ön hazırlık komitesi 1 Mayıs'ın örgütlenmesi sürecinde tam yetkili olmalıdır.

2- Güçlü bir 1 Mayıs ancak güçlü bir ön hazırlık süreciyle mümkündür. Bunun için bütün kurumların birlikte örgütleyeceği bir kampanya programı çıkarılmalıdır. Platformumuz kampanyanın temel başlıkları olarak şunları önermektedir.

a) 2006 1 Mayıs'ı işgününe gelmektedir. Bu koşullarda güçlü ve kitlesele bir 1 Mayıs'ın örgütlenebilmesi ancak etkin bir iş bırakma çağrısının yapılmasıyla mümkündür. Sendika kon-

federasyonları dahil olmak üzere güçlü ve kitlesele bir 1 Mayıs'ta samimi olan tüm güçler işçi ve emekçilere güncel talepler doğrultusunda "İş bırakalım, 1 Mayıs alanına çıkalım!" çağrısı yapmalıdır.

b) İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın resmi tatil ilan edilmesi için sonuç alıcı bir eylem süreci örgütlenmelidir.

c) '77 1 Mayıs'ından bu yana adı 1 Mayıs ile özdeşleşen Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının miting yapma yasağına son vermek için "Taksim'te 1 Mayıs yasağına son verilsin", "77 1 Mayıs katliamcılar yargılsın!" başlığı altında etkin ve yaygın bir çalışma yapılmalıdır.

3- Geçmiş 1 Mayıs'larda görülen temel sorunlardan biri de 1 Mayıs kürsüsünün kullanımıdır. Sendika bürokratlarının içi boş nutuklarına artık bir son verilmelidir. Kürsü mücadele çağrılarına yükseltildiği bir işleve sahip olmalıdır. Bu doğrultuda:

a) Kürsüden konuşmaları biri kadın, biri erkek iki işçi yapmalıdır. İşçilerin birliği, halkların kardeşliğini vurgulamak açısından kürsüden bir Kürt işçisinin konuşması da anlamlı olacaktır.

b) Geçmiş 1 Mayıs'larda şehit düşenlerden birinin ailesine söz hakkı verilmelidir.

c) 1 Mayıs kürsüsünü en çok hak edenlerden biri de direnişte olan işçilerdir. Bu süreçte direnişte bulunan işçiler kürsüyü kullanmalı, kitleye onlar seslenmelidir.

d) 1 Mayıs örgütlenme sürecinin temel bir tarafı olan platformumuza da kürsüden söz hakkı verilmelidir.

4- 1 Mayıs alanının program düzenlenmesi 1 Mayıs'ın anlamına ve içeriğine uygun olmalıdır.

a) Miting, "1 Mayıs Marşı" ile başlanmalı, işçi sınıfının uluslararası marşı olan "Enternasyonal Marşı" ile bitirilmelidir.

b) Pankartlar ve diğer görsellikler 1 Mayıs'ın sınıfsal içeriğine uygun olmalı, 1 Mayıs şehitlerinin fotoğrafları muhakkak kürsü arkasında bulunmalıdır.

c) İşçi ve emekçilerin mücadele marşlarını söyleyen devrimci müzik grupları miting programı içinde yer almalıdır.

d) Son katılımcı kurum alana girmeden program başlatılmamalı, başarılı ve disiplinli bir eylem için bütün kurum ve temsilcilerinden oluşan bir alan komitesi seçilmelidir.

5- Konfederasyonlar tabanlarıyla, bizle ve 1 Mayıs'a katılan diğer güçlerle görüşmeden yer başvurusu yapmamalıdır. 2006 1 Mayıs'ının yeri Taksim Meydanı olmalıdır.

6- 2006 1 Mayıs'ı aşağıdaki gündemlere karşı işçi sınıfının mücadelesinin yükseltildiği bir gün olmalıdır:

a) IMF ve Dünya Bankası politikalarının egemen sınıflar aracılığıyla uygulanmasının sonucu olan özelleştirmelere, işçi kıyımına, yoksullaştırmaya ve işsizliğe, 4857 sayılı kölelik yasasına, Kamu Yönetimi Temel Yasa Tasarısına, sendikalaşmanın önündeki engelleri kaldırmayan, sadece göz boyayan Sendikalar Yasa Tasarısı'na, "Sosyal Güvenlik Reformu" adı altında eğitim ve sağlık haklarımızın bir avuç tekel tarafından gaspedilmesine, uygulanan tarım politikalarıyla köylülüğün yıkıma uğratılmasına dur demek için;

b) ABD emperyalizminin, başta Ortadoğu halkları olmak üzere, ezilen tüm dünya halklarını köleleştirmek amacıyla gerçekleştirdiği, şimdi de İran ve Suriye'ye "önleyici tedbir" adı altında yapmaya çalıştığı katliam ve işgalere dur demek ve Irak halkının direnişiyle dayanışmak için;

c) Halklarımıza demokrasi cılası ile sunulan uluslararası tekelin birliği AB emperyalizmine dur demek için;

d) Emperyalizmin savaş ve terör örgütü NATO'nun, ülkemiz topraklarını askesi üstlerle doldurarak komşu halklara bir saldırı üssü haline getirmesine

ve "Büyük Ortadoğu Projesi"ne (BOP) dur demek için;

e) 2006 1 Mayıs'ında egemen sınıfların tüm baskı ve zor yöntemleriyle, işbirlikçi ve reformist sendikacıların 1 Mayıs'ın özünü boşaltma ve işçi sınıfının tarih bilincini dumura uğratma çabalarına karşı, 1977 1 Mayıs katliamcılarının ortaya çıkarılması ve halka açık mahkemelerde yargılanmaları için 1977 1 Mayıs'ı sonrasında adı 1 Mayıs alanı olarak anılan Taksim Meydanı'nda işçi sınıfının miting yapma yasağına artık bir son vermek için;

f) 121 devrimci tutsağın ölümüne ve yüzlencesinde kalıcı hasara neden olan F Tipi hapishanelerdeki tecrit ve izolasyona dur demek için;

g) Kürt ulusuna dayatılan imha ve inkar politikalarına ve tırmandırılan milletçi-şoven saldırılara, provokasyonlara, linçlere dur demek için;

h) Demokratik hak ve özgürlüklerimize saldırının yeni halkası olan yeni TCK'ya, CMK'ya ve TMY'ye dur demek için;

i) Susurluk'ta bir kez daha açığa çıkan ve Şemdinli'de halk tarafından suç üstü yakalanan kontrgerilladan hesap sormak için;

j) Yoksul gecekondu mahallelerinin "kentsel dönüşüm" adı altında yıkılarak inşaat tekelilerine rant sağlanmasına ve yüzbinlerce insanımızın evsiz-barksız bırakılmasına dur demek için;

k) Latin Amerika'da, Güney Asya'da ve Avrupa'da gelişen dünya halklarının ve işçi sınıfının mücadelesiyle dayanışmayı yükseltmek için;

l) Dünya çapında estirilen gericiilik rüzgarına karşı insanlığın gerçek kuruluşu olan devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltmek için;

Biz, Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak 2006 1 Mayıs sürecini yukarıda ana hatları belirtilmiş bir çerçevede gerçekleşmesi için bütün güçleri sorumluluk almaya çağırıyor, bu talepler doğrultusunda etkin bir çalışma yürüteceğimizi, talep ve istemlerimizin takipçisi olacağımızı ilan ediyoruz.

**Birleşik, kitlesele,
devrimci bir 1 Mayıs için ileri!**

Devrimci 1 Mayıs Platformu

(Proleter Devrimci Duruş, Yeni Dünya için Çağrı, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Kaldıraç, Halkın Kurtuluş Partisi, Halk Kültür Merkezleri, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Emekçi Hareket Partisi, Demokratik Haklar Platformu, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Alinteri)

İşgalin 3. yılında

Irak'ta son durum

Irak'ta işgal 4. yılına girerken, tüm dünyada, özellikle de emperyalist ülkelerde, ABD ve İngiltere'ye karşı kitlesel protestolar gerçekleşti. Anti-emperyalist gösterilerin, Vietnam döneminin üzerine çıktığı söyleniyor. ABD'ye dünya halklarının duyduğu nefret her geçen gün büyüyor. ABD'nin kendi içinde bile savaşa destek iyice azalıyor. Son kamuoyu yoklamalarında bu oran yüzde 28'e kadar düştüğü görüldü. İşgalden bu yana geçen üç yıl içinde 2 bin 300'den fazla Amerikan askerinin öldüğü belirtiliyor.

Geçtiğimiz ay, Irak işgalinin 3. yılını doldurması üzerine, bir çok yayın organında çeşitli değerlendirmeler yapıldı, geçen sürenin bilançosu çıkarıldı. Hemen hepsinin keştiği nokta; ABD'nin Irak'ta başarısız olduğuydu. Bu ortak noktanın, ABD'de neo-con'ların 'akıl hocaları' olarak bilinen kişiler tarafından da itiraf edilmesi, en dikkat çekici olan yönüydü.

'90'ların başında "tarihin sonu" tespiti ile ünlenen Fukuyama, son yazdığı kitapta, Irak'ın işgalini gereksiz ve başarısız buluyor; "neo-conizm tarihin tozlu raflarında başarısız ideolojiler arasında yerini almalı. Artık benim dahi desteklemeyeceğim bir şekil aldı" diyordu. ABD'nin hegemonyacı ideologlarından bir diğeri, Buckley ise, "Irak işgali başarısız olmuştur" diyerek noktayı koyuyordu.

Bundan beş-on yıl önce Amerika'yı dünyanın hakimii ilan edenler ve bu durumunu koruması için "önleyici vuruş" dahil her tür saldırıyı meşru görenler, BOP projesinin ideologları, Irak halkının direnişi karşısında teslim bayrağını çekmiş ve geri adım atmak zorunluluğu duymuşlardı.

Bugün işgalin üçüncü yılında, ABD'nin bizzat kendi ideologlarının başarısız görülmesi, kendi içlerindeki çatırdamanın boyutunu gösterdiği gibi, halkların direnişinin gücünü de ortaya koymaktadır.

3 yılın acı bilançosu

ABD'nin Irak işgaliyle birlikte, tüm Ortadoğu'ya kan, gözyaşı ve acıdan başka bir şey getirmediği rakamlarla da ortaya çıkmış bulunuyor. Zaten işgalin gerekçesi olarak ileri sürülen tüm savlar, kısa sürede birer birer dökülmüştü. (Kitle imha silahları, Saddam'ın 11 Eylül ve El Kaide ile ilişkisi vb.) Irak'a demokrasi getireceği yalanı ise daha büyük bir gümbürtüyle çöktü.

Bugün Irak'ta, günde ortalama 40-50 kişinin öldüğü söyleniyor. Başta Bağdat olmak üzere Irak'ın bir çok yerinde parçalanmış cesetler bulunuyor. İşgalden bu yana 100 bini aşkın sivilin katledildiği bildiriliyor. Bunların kaydı tutulmadığı için kesin rakamlara ulaşılmıyor fakat ölü sayısının her geçen gün arttığı, özellikle çocuk ölümlerinin yoğunlaştığı bir gerçek.

Ebu Garib'te Irak halkının nasıl işkenceden geçirildiği ve aşağılandığı belgelerle ortaya çıktı. Keza Guantana-

mo'da, CIA'nın tutsak taşıyan uçaklarında, ABD'nin işkenceci yüzü olanca çıplaklığı ile gözler önüne serildi. Bunların dışında Irak'ın bir çok bölgesinde "gizli hapishaneler" olduğu, buralarda yüz binlerce kişinin işkenceden geçirildiği bildiriliyor. Bunlardan birinin Bağdat hava alanının altında olduğu tespit edildi. Saddam dönemi bakanlarından Taha Yasin Ramazan da bu yerlerde günlerce işkence gördüğünü söyledi. Halen Irak cezaevlerinde bulunan tutuklu sayısının 15 bin civarında olduğu belirtiliyor. Geçtiğimiz günlerde 13 kişi isyana katılmaktan dolayı asılarak idam edildi. Daha önce de üç kişi asılmıştı.

İdam, işkence, katliam... Irak halkına getirilen 'demokrasi' bu! Fakat sadece bunlarla da sınırlı değil.

Irak halkının günlük yaşamsal ihtiyaçları halen karşılanmıyor. Elektrik ve su verilmiyor. İşsizlik yüzde 60 civarında. Kişi başına düşen gelir 940 dolarda kalırken, nüfusun yüzde 60'ının yardıma muhtaç olduğu, 78 milyar dolar dış borcu olan bir ülke haline geldiği belirtiliyor.

Emperyalist tekeller, kar üzerine kar elde ederken, Irak halkı açlık ve yoksulluk içinde kıvrılıyor. Petrol zengini olan Irak'ın yeraltı-yerüstü zenginlikleri bu tekellerce yağma ediliyor. Geçtiğimiz günlerde bir İngiliz gazetesi, İngiliz şirketlerinin işgalden bu yana en az 1.1 milyar sterlin kazandığını ve bu şirketlerin Blair hükümeti ile ilişkide olduklarını ortaya döktü. Bunun, ABD şirketlerinin Irak'ta elde ettiği karlar yanında 'devde kulak' kaldığını da ekleyerek... Irak halkı en temel gereksinimlerinden yoksun bırakılırken, ABD, Bağdat'ta 500 milyon dolarlık devasa büyüklükte büyük ölçekli inşaa ediyor. 10 binlerce askeri barındıracak, sinemadan yüzme havuzuna kadar her kolaylığa sahip dört askeri üs yapıldı.

Petrol fiyatları son üç yılda büyük bir tırmanışa geçti. Irak'ın işgali öncesi varil fiyatı 20 dolar olan petrol, 60 doların üzerine çıktı. İşgal öncesi günlük ortalama 2.04 milyon varil petrol üreten Irak, işgal sonrası ancak 1.3 milyon varil petrol üretebilir duruma düştü.

Ülkenin en önemli tarihi eserleri, bomba ve kurşunlarla harabeye çevrildi, büyük bir kısmı başta İngiltere ve ABD olmak üzere başka ülkelere kaçırıldı.

Irak'ta "beyin göçü" ise, yaşanan trajedinin bir başka yönünü oluşturuyor. Bilim insanları, işgalle birlikte ya ülkelere kaçmak zorunda kaldı, ya da

katledildi. Geçtiğimiz günlerde bir açılama yapan Irak Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği, ABD işgalinden bu yana 182 akademisyenin silahlı kişilerce öldürüldüğünü bildirdi. Aynı süre içerisinde 85 akademisyenin ise ya kaçırıldığı ya da suikaste uğradığı belirtiliyor.

Kukla hükümet kurulamıyor

Burjuva demokrasisinin en önemli araçları olan seçimler ve parlamento, Irak'ta fiyasko ile sonuçlanan girişimlerin başında geliyor. Kendileri bile seçimlerin demokratikliğinden bahsedemiyorlar. Dahası, kukla hükümeti kurmakta dahi zorlanıyorlar.

İşgalden bu yana iki seçim, bir referandum yapılmasına rağmen 'siyasi istikrar' bir yana, varolan koatlik ortam daha da artmış durumda. Son seçimlerin üzerinde üç aydan fazla zaman geçliği halde, yeni hükümet kurulamadı. Geçtiğimiz günlerde toplanan meclis, oturum başkanını bile seçemeyince, toplanmadan dağılmak durumunda kaldı.

İşgalle birlikte körüklenen mezhepsel ve ulusal farklılıklar, her aşamada kendini kusuyor. Hükümet pazarlıklarına da bu farklılıklar ve onun arkasında yatan çıkarlar damgasını vuruyor.

Yeni hükümet pazarlıkları, başbakanlık konusunda kilitlenmiş durumda. Şii başbakan Caferi'yi Şii direnişçi gruplar, özellikle El Sadr grubunun desteklediği, o yüzden yeniden seçilmesine Kürtlerin ve Sünnilerin karşı olduğu bildiriliyor. Caferi'nin yerine İyad Allavi'nin başbakan olmasını isteyen bu gruplar, Caferi'yi istemediklerini açıkça belirttiler. Hatta geçtiğimiz günlerde Caferi'nin Ankara'ya yaptığı ziyaret esnasında, Talabani, Caferi'nin Irak başbakanı olarak temsil edilemeyeceğini ve temaslarının Irak'ı bağlamayacağını açıklamıştı. Bunun üzerine Şiiler de Talabani'nin cumhurbaşkanlığına karşı çıktıklarını açıkladılar.

Son seçimlerden sonra "ulusal birlik hükümeti" istediğini bildiren ABD, Caferi'nin Şii direniş gruplarınınca destekleniyor olmasından, ayrıca bu gruplarla İran'ın yakın ilişkilerinden ötürü, tercihi ni Allavi'den yana yaptı ve işbirlikçi Kürtlerle Sünnileri, Allavi etrafında birleştirmeye çalıştı. Fakat meclisin şu anki bileşimi itibarıyla Şiilerin desteği olmadan cumhurbaşkanı ve başbakan seçilemiyor. Ayrıca Sünni gruplar, Birleşik Irak'tan yana iken, Kürtlerin federasyonda direktmesi, Allavi etrafında birleşen gruplar arasında da görüş ayrılıkla-

rının giderilemediğini gösteriyor. Bu durum, yeni hükümet arayışlarını iyice tıkrıyor.

ABD'nin son olarak, "Egemenlik Konseyi" istediği, Talabani başkanlığında toplanan temsilcilerin de bu isteği kabul ettiği bildiriliyor. Irak'ta seçime katılan bütün grupların temsil edileceği, içinde cumhurbaşkanı, başbakan ve meclis başkanının da bulunduğu 10-15 kişilik bu konseyin, hükümetin üzerinde ve onu denetleyecek bir kurum olacağı belirtiliyor. Böylece ABD, Irak üzerinde mullak kontrolü elinde tutmak istiyor. Fakat böyle bir kurumun işgal sonrası kabul edilen anayasada yeri yok. ABD, bu karar ile, varolan anayasa, parlamento ve hükümeti de bir kenara attığını, bunların ne denli göstermelik olduğunu bir kez daha ortaya koydu.

ABD'nin son girişiminin de 'siyasi istikrar'ı sağlamaya yetmeyeceği bugünden bellidir. İşgalin hemen ardından "Geçici Güvenlik Konseyi" adıyla bir kurum oluşturulmuştu, fakat onun da Irak halkı üzerinde bir hükmü olmadı. Esasında bu arayışlar, ABD'nin içine düştüğü açmazdan kurtulma çarpınışları. Ve bugüne dek 'demokrasi' adına Irak'ta yapılan anayasa, seçim, parlamento, hükümet vb. göstermelik adımlardan sonuç alamadığının, daha geriye sürüklenildiğinin açık ilanı. Kesin olan şu ki, işgalin ardından geçen 3 yılda, Irak'a hükümetler dayanmıyor ve ABD 4. yılı bir kukla hükümet bile kuramadan giriyor.

İç savaş provası

İşgalle birlikte ulusal ve mezhepsel temeldeki ayrımlar ön plana çıkarıldı ve Irak, bir iç savaşın eşiğine getirildi. Oysa işgal öncesi Irak halkı arasında böylesi bir ayrımın belirgin olmadığı, karma evlilikler ve akrabalık bağlarıyla ulusların ve mezheplerin içiçe girdiği, Irak'ı bilen herkesin ortak kanısı. Gazeteci Robert Fisk, "Irak'ta hiç iç savaş olmadı ama böyle giderse intikam saldırıları, onlara misilleme derken korkarım mezhep çatışması yaşanacak. Irak doğal olarak iç savaşa sürüklenecek bir ülke değil, ancak birileri bunu kesinlikle istiyor" diyor.

Geçen ay Samarra kentinde Şiiler için kutsal sayılan Askeriye Türbesine düzenlenen bombalı saldırı, emperyalist basın tarafından, Sünni direnişçilerin üzerine yıkıldı ve Şii-Sünni çatışması körükleldi. O günden bu yana, Irak'ta "iç savaş" olasılığı, daha fazla konuşulur, tartışılır oldu.

Patlatılan bomba ile, ülkeyi iç savaşa sürükleyecek fitili ateşlemiş oldular. İlk anda galeyana gelen halk, birbirine girdi. Fakat Şii ve Sünni direniş liderleri, bombalamanın arkasında işgalci emperyalistlerin yattığını söyleyip, kitleleri şimdilik yatıştırmayı başardılar. Zaten görgü tanıkları ve konunun uzmanları, 1100 yıllık türbenin ancak saatler süren teknik bir operasyonla yerle bir edilebileceğini; bombanın yüzleri maskeli, üniformalı ve "işinin uzmanı" kişiler tarafından yerleştirildiğini söylüyorlar.

Emperyalistlerin klasik "böl-parçala-yönet" taktiği, Irak'ta da uygulanmak isteniyor. Son iç savaş provası, akıllara Yugoslavya örneğini getiriyor. "Balkanlaştırma" olarak da literatüre giren bu emperyalist planda, Balkan halkları birbirine düşman hale getirilmiş ve çıkan iç savaşın ardından ABD ile NATO 'kurtarıcılar' olara arzı endam etmişlerdi. Savaşın bezgin halk da bunlara tepki göstermemişti.

Irak'ta çıkacak bir iç savaş durumunda, ABD yine 'arabulucu' rolüne bürünecek ve orada daha uzun süre kalmasına meşruiyet kazandıracak. İç savaş böhane ederek olağanüstü yetkilerle donatılmış Allavi hükümeti planını da daha kolay hayata geçirecek. Dahası, NATO ve bölge ülkelerini, "iç savaş önlemek" adına Irak'a müdahaleye çağırarak. Böyle bir durumda daha az askeri kayıpla savaş kendi lehine çevirebilecek.

Tabi madalyonun bir de diğer yüzü var... Irak'ta çıkacak bir iç savaşın, S. Arabistan, Ürdün, Kuveyt, Lübnan gibi tüm bölge ülkelerine yayılması ve bu durumun çok daha karışık, hesapta olmayan sonuçlara doğru evrilmesi... İç savaş tartışmaları başladığı anda Barzani'nin "iç savaş olursa biz de Kuzey'de bağımsızlığımızı ilan ederiz" sözü hatırlardadır. İç savaş, Irak'ın parçalanması, dolayısıyla Kürtlerin bağımsızlığını ilan etmesi anlamına gelecek ki, böyle bir durumda başta Türkiye olmak üzere komşu devletlerin müdahale olasılığı artacaktır. Böyle bir durumda diğer emperyalistlerin de devreye girmesi ve paylaşım kavgasının daha açık bir şekilde şiddetlenip büyümesi kaçınılmazdır.

İşgalin 4. yılına girerken...

Irak işgali, 3. yılını tamamlayıp 4. yılına girerken ABD, işgalden bu yana en büyük hava operasyonunu gerçekleştirdi. Samarra'da direnişçilerin toplandığı haberini aldıkları ve Samarra'yı direniş odaklı haline gelmesine izin vermemek için operasyonu başlattıklarını duyuran ABD, daha önceki operasyonlarda olduğu gibi yine yüzlerce sivil katletti.

Bağdat ve çevresi, gruplar halinde cesetlerle dolu. Ve bunların işkenceyle öldürülmüş olduklarına dair vücutlarında izler görülüyor. ABD'nin daha önce askeri müdahalede bulunduğu bölgelerde görülen kontra eylemlerine başladığı anlaşıyor. Geçen yıl, ABD yöneticileri tarafından Irak'ta "Salvador seçeneği" gündeme getirilmiş ve "ölüm mangaları" kurulduğu söylenmişti. Son dönemde artan parçalanmış cesetlerin, bu mangaların işi olduğu tahmin ediliyor. Bütün bunlar, "Irak'ta iç savaş", "etnik çatışma" vb. yaygarasıyla gözlerden uzak tutuluyor.

Irak'ta işgal 4. yılına girerken, ABD, 49 sayfa dan oluşan yeni "ulusal güvenlik stratejisi"ni açıkladı. 11 Eylül sonrası ortaya atılan "önleyici vuruş konsepti"ni yineleyen stratejide, İran'ın ABD için en büyük sorun olabileceği "güç kullanma" durumunda kalabileceği belirtiliyor. İran da tıpkı Irak işgali öncesinde olduğu gibi asılsız bir dizi iddia ile suçlanıyor: "Terörizmi desteklemek, Ortadoğu barışını engellemeye çalışmak, Irak'ta demokrasiyi bozmak, İranlıların özgürlüğünü tanımamak" vb...

ABD, Irak'taki kısılcı, İran ile yarma gayreti içinde. Bush hükümeti Kongreden 91 milyar dolarlık ek ödenek daha istiyor. Bu ödenekten aslan pa-

yı Irak'a ayrılırken, Filipinler ve Gürcistan'ın yanı sıra İran'a da özel bir fon oluşturuluyor. Sadece İran'a yayın yapacak radyo ve internet siteleri için 75 milyon dolar ayrıldığı belirtiliyor. Dışişleri Bakanı Rice, "İran, Irak'tan daha büyük tehlike olacak" sözleri ile bunu savunuyor.

Savaşın maliyeti, savaş öncesi en fazla 50-60 milyar dolar olarak hesaplanırken, geçen üç yıl içinde 500 milyar doları geçtiği belirtiliyor. Öte yandan işgalci ülkeler, Irak'tan birer birer çekiliyorlar. İtalya'nın da önümüzdeki aylarda çekileceği bildiriliyor. ABD'den sonra en fazla asker bulunduran İngiltere ise, işgal kuvvetlerinin yüzde 10'nu oluşturan 800 kişilik bir bölümü çekmeyi planladığını açıkladı.

Irak'ta işgal 4. yılına girerken, ABD Başkanı Bush; "Keşke size Irak'ta şiddetin kaybolduğunu, önümüzde artık açık bir yol görüldüğünü söyleyebilseydim, ne yazık ki, bizi önümüzdeki aylarda güç çatışmalar bekliyor" diyor ve ekliyor: "Irak'ta çok deneyim kazandık... Daha çok çatışma olacak, daha çok kurban vereceğiz, ama sonunda zafer bizim olacak" Bush, Irak'tan çekilmeye niyeti olmadığını bir kez daha yineliyor fakat geleceğin hiç de parlak olmadığını itiraf etmekten de kaçınıyor.

Çünkü işgale karşı direniş büyüyor. Özellikle Irak'ın Güney'inde İngiltere'nin denetimi elinden kaçtığı, Basra'da milislerin ve yerel yönetimlerin gücünü arttırdığı bildiriliyor. Şiilerin de direnişe katılmaları ABD'yi zor durumda bırakıyor. Şii direnişçilerden Mukteda El Sadr'ın etkinliğinin artması, ABD'nin İran üzerinde kurmak istediği basıncı da zayıflatıyor.

ABD Büyükelçisi Zalmay Halilzad, Iraklı direnişçilerle görüşüğünü saklamıyor artık. ABD'nin üst düzey yönetici ve merkezlerine saldırıları durdurmaları karşılığında ABD'nin 2007'de Irak'tan çekilmeye başlayacağı sözünü veriyor. Aynı görüşmelerde Ebu Garib cezaevinin üç ay içinde kapatılacağı ve mahkumların diğer cezaevlerine sevk edileceği, bir kısmının ise serbest bırakılacağı söyleniyor.

Ama direnişçiler kendi yollarını kendileri açıyorlar. Geçtiğimiz günlerde bir cezaevini basıp tutsakları kaçırmayı başardılar. Eylemleri giderek daha büyük gruplarla ve daha büyük hedeflere gerçekleşiyor, etkinlikleri daha da artıyor.

Irak'ta işgal 4. yılına girerken, tüm dünyada, özellikle de emperyalist ülkelerde, ABD ve İngiltere'ye karşı kitlesel protestolar gerçekleşti. Anti-emperyalist gösterilerin, Vietnam döneminin üzerine çıktığı söyleniyor. ABD'ye dünya halklarının duyduğu nefret her geçen gün büyüyor. ABD'nin kendi içinde bile savaşa destek iyice azalıyor. Son kamuoyu yoklamalarında bu oran yüzde 28'e kadar düştüğü görüldü. İşgalden bu yana geçen üç yıl içinde 2 bin 300'den fazla Amerikan askerinin öldüğü belirtiliyor. ABD ordusu Irak'ta giderek daha fazla zorlanmaya başlayınca, hükümet içinde de çatlıklar daha fazla açığa çıkıyor.

* * *

İşgalin üç yıllık blançosu ağır ve acılı... Yüz binlerce ölüm, işkence, açlık ve gözyaşı... Bu, emperyalist-kapitalist sistemin tüm insanlığa, savaştan ve sömürüden başka bir şey sunmadığının da açık göstergesi.

Ama "büyük insanlık" direniyor... Savaşa ve sömürüye karşı bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm için ayağa kalkıyor. Irak'ta, Filistin'de, Latin Amerika'da, Asya'da, emperyalizmin en gelişmiş silahlarına karşı halkların gücünü, bu gücün neleri başaraacağını ortaya koyuyor.

Ve şu gerçeği dost-düşman herkese duyuruyor: Emperyalizm Yenilecek! Direnen Halklar Kazanacak! ○

Dünya Sosyal Formu'na 59 ülkeden 4 bin kişi katıldı

Dünya Sosyal Formu, Pakistan'ın Karaçi kentinde 24 Mart-29 Mart tarihleri arasında gerçekleştirildi. 59 ülkeden 4 bin kişinin katıldığı Forum'da Amerika'nın saldırıları ve tüm dünya halklarına yaşattığı işgal ve yıkımlar ele alındı.

Dünya Sosyal Formu, bu sene, Amerika, Afrika ve Asya olmak üzere üç kıtada gerçekleştirildi. İlk Mali'nin başkenti Bamako'da, ikincisi Venezuela'nın başkenti Caracas'ta düzenlenen Formun son etkinliği ise Pakistan'da yapıldı. Daha öncesinde yine Pakistan'da yapılması planlanan Forum, 100 bine yakın insanın ölümüne yol açan deprem felaketinden dolayı ertelenmişti.

Formun ana sloganını her yıl olduğu üzere "Başka bir dünya mümkün" oluşturdu. Ortadoğu'dan da katılımcıların olduğu Forum, "Dünya'yı en çok Amerikan politikalarından zarar gören insanlar için yaşanabilir bir durumu getirmek ve barış için birlikte çalışmak" çağrısı ile bitirdi.

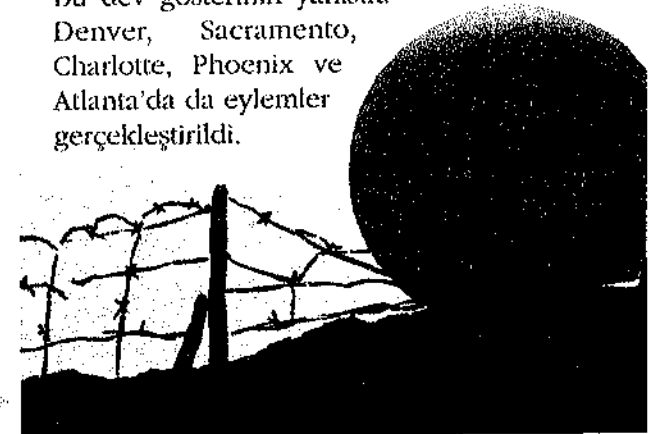
Irakçı yasa, ABD'de yüzbinlerce kişi tarafından protesto edildi

Nisan ayının ilk günlerinde ABD Kongresi'nin alt kanadı olan Temsilciler Meclisinde bir yasa kabul edildi. Göçmenleri konu alan yasa, Senato'da ele alınmayı bekliyor. Tüm dünya halklarının geleceğini tehdit eden Amerikan emperyalizmi, içte de kendi göçmenlerini yani kendi 'lanetlileri'ni temizlemeye uğraşıyor.

Tasarının yasalaşması halinde, ABD'de göçmen olarak yaşamak bir kat daha zor hale getiriliyor. Yasa, "yasadışı göçmen" olarak kalanları işe alanlara ağır cezalar vermeyi, Meksika sınırının üçte birlik bölümüne kaçak geçişleri önleyecek bir "güvenlik duvarı" örülmesini öngörüyor. Sayıları birkaç milyonla ifade edilen bu statüdeki göçmenler, suçlu ilan ediliyor.

ABD'nin aynı zamanda en ucuz iş gücünü oluşturan "kaçak göçmenler", bu yasaya tepkilerini ortaya koydular. Los Angeles'ta bir araya gelen ırakçı yasa karşıtları 500 bin kişilik dev bir gösteriyle protesto eylemi yaptılar. Eyleme katılanların büyük bir bölümünü Meksika kökenliler oluşturdu.

Bu dev gösterinin yanı sıra Denver, Sacramento, Charlotte, Phoenix ve Atlanta'da da eylemler gerçekleştirildi.

Emperyalist savaşa, faşist-şoven

1 MAYIS'TA ŞALTERL

İşçiler, emekçiler,

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele, dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor.

1 Mayıs; işçilerin birliği, halkların kardeşliği bayrağının yükselmesidir. Emekçileri düşmanımıza karşı aynı safta, aynı bayrak altında toplayan birlik günümüzdür.

1 Mayıs; geçmişten bugüne hakları için direnen, yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmek için savaş yürüten, bu uğurda kayıplar veren emekçi ordusunun mücadele günüdür.

1 Mayıs; her dilden, her ırktan, sömürde ve mücadelede aynı kaderi paylaşan tüm dünya işçilerinin omuz omuza verme, dayanışma günüdür.

1 Mayıs'ta dünyanın tüm meydanlarından, kızıl bir bayrak yükselir. Farklı dillerden ama aynı çağrının bayrağıdır bu: Savaşı, sömürsüz bir dünya!

Emperyalist saldırganlığa karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

ABD'nin Irak işgali 3. yılını doldurdu... Filistin onyıllardır direni-

yor... ABD ve diğer emperyalistler, paylaşım savaşı ile yaşadığımız coğrafyayı bir kan gölüne çevirdi. Irak'a ölüm ve yıkım getiren ABD, şimdi de İran ve Suriye'yi hedef alıyor. Biz emekçilere, onyıllar sürececek, savaş ve işgalle dolu bir cehennem sunuyor. Amerikan tanklarına, askerlerine, işkencelerine, hapishanelerine rağmen direnen, onurunu koruyan Ortadoğu halkları ile dayanışmak için; bize dayatılan bu paylaşım savaşını durdurabilmek için; kapitalizmin insanlığa yıkımlar, açlıklar, afetler getirdiğini haykırmak için; 1 Mayıs'ta alanlara!

Hak gasplarına karşı

1 Mayıs'ta alanlara!

Tıpkı 1 Mayıs'ı yaratan Amerika'lı işçiler gibi tüm emekçiler, yüzyıllardır hakları için mücadele ediyor. Burjuvazi ise bulduğu ilk fırsatta bunları geri almak için tetikte bekliyor. Çalışma ve yaşam koşullarımız giderek kötüleşiyor. Çünkü burjuvazi, mücadele ile kazandığımız tüm haklarımızı yavaş yavaş gaspediyor. Ücretler eriyor, sosyal güvenlik uygulamaları darıyor, eğitim-sağlık gibi temel

saldırlara, hak gasplarına karşı R İNSİN, ALANLARA!

İhtiyaçlar paralı hale getiriliyor, örgütsüzlük dayatılıyor. Esnek üretim ile özelleştirme ile işgüvencesi tamamen ortadan kaldırılıyor. Çalışma koşulları işçiler için giderek geri noktalara çekilirken patroller çıkarlarına göre yeniden düzenleniyor. İşsizliğe, yoksullaşmaya, çalışma ve yaşam koşullarımızın her geçen gün kötüleşmesine, sağlık hakkımızın dahi bir ticari nesneye dönüşmesine karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

*Faşist-şoven saldırılara karşı
1 Mayıs'ta alanlara!*

Burjuvaziye sömürme özgürlüğü var ancak emekçiye örgütlenme, hakkını arama özgürlüğü yok. Emekçiler her geçen gün daha örgütsüz, birbirine yabancı hale getiriliyor. Sendikacı olmak, işten atılmakla eş anlam taşıyor. Örgütlenilebilmek için onlarca işçi aylarca direnmek zorunda kalıyor. Burjuvazi, işçilerin birliğine, halkların kardeşliğine engel olmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Kardeş Kürt halkı için linç gösterileri düzenliyor. Değerlerine, onuruna, şehitlerine sahip çıkan halkın üzerine panzerlerle yürüyor, Kürt ço-

cuklarını kurşunlarla öldürüyor. Bu düzene karşı mücadele ettiği için yüzlerce devrimci ve komünist hücrelerde tutuluyor. Tüm toplumun üzerine giydirilmiş bir hapis-hane olan F tipleri, emekçilerin başında bir kılıç gibi sallandırılıyor. Faşist baskılara ve şoven saldırılara dur demek için 1 Mayıs'ta alanlara!

*Kurtuluş devrinde,
sosyalizmde!*

Kapitalizm emekçilere yoksulluk, savaş ve yıkımlarla dolu bir geleceksizlik veriyor. İnsanlık, savaşların, doğal olmayan afetlerin, salgın hastalıkların ortasında yaşamaya çalışıyor. Egemen sınıf, halkları birbirine düşürüyor, işçilerin örgütlenmesinin karşısına yasalardan, ordularıyla çıkıyor. İnsanca yaşam, insanca çalışma koşulları sosyalizmdir. Kapitalizme karşı sosyalizmin insanlığa sunduğu geleceğin bayrağını dalgalandırmak için 1 Mayıs'ta alanlara!

*Kahrolsun Ücretli
Kötelik Düzeni!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!*

STALİN'E SALDIRILAR, SOSYALİZMEDİR!

Bir süredir Stalin düşmanlığı yine revaçta. Esasında karşı-devrimin Stalin düşmanlığı hiç bitmedi, bitmez de. Çünkü onun şahsında Marksizm-Leninizme, sosyalizme saldırıyor, emekçi kitlelerin sosyalizme özlemini ve yönelişini durdurmaya çalışıyorlar.

Fakat kimi dönem, bu düşmanlık iyice geni azıyor. Bugün yine böyle bir kesitten geçiyoruz. Her vesileyle Stalin'i hedefe çıkıp salvo ateşine tutuyorlar. Emperyalistler ve işbirlikçileri ve onların bilumum kalemşörleri, koro halde Stalin'e saldırıyor.

Şaha kalkan Stalin düşmanlığı

Geçtiğimiz aylarda Avrupa Konseyi Parlamento Meclisi'nde gündeme getirilen "komünizmin de faşizm gibi insanlık suçu" olduğu şeklindeki anti-komünist tasarı, yine Stalin'i Hitler'e benzeterek "geçmişteki totaliter komünist rejimlerin kınanmasını ve üst düzey yöneticilerinin Nazi yetkilileri örneğinde olduğu gibi yargılanmasını" istiyordu. Bu tasarı, çoğunluk sağlanamadığı için reddedildi. Dahası, geniş kitlelerin protestolarıyla karşılaştı. Özellikle Avrupa ülkelerinde AB kurumları önünde kitle gösterileri gerçekleşti. Devrimci-demokrat aydın ve sanatçılar, tasarıyı kınayan açıklamalar yaptılar, imzalar topladılar. Yunan sanatçı Theodorakis, "kurbanlar, saldırganlar; kahramanlar, suçlular; kurtarıcılar, işgaleciler; komünistler, Nazilerle aynı kefiye konulmak isteniyor" diye tepkisini ortaya koymuştu.

Bütün bu tepkiler üzerine tasarıyı geri çekmek zorunda kaldılar. Fakat karşı-devrimin, Stalin şahsında komünizm düşmanlığı bir kez daha şaha kalkmıştı. Bunun arkası gelmeye devam etti...

Son olarak, SBKP'nin 20. Kongresinde Kruşçev'in 'gizli' konuşmalarının kamuoyuna açıklanması, Stalin'e adice saldırmanın vesilesi yapıldı. O 20. Kongre ki, sosyalist SB'nin 'geri dönüş'ünde, kapitalizmin restorasyonunda 'milat'ır ve bugüne dek başta emperyalist burjuvazi olmak üzere her tür karşı-devrimci akım, onu döne döne kullanmıştır. Üzerinden tam 50 yıl geçmiş olan ve her yönüyle bilinen 20. Kongrenin bugün yeniden gündemleştirilmesi, açık ki, Stalin'e ve onun şahsında sosyalizme saldırıdır.

Emperyalist basının belli başlı gazeteleri, bu ve benzeri vesilelerle, Stalin'e bildik argümanlarla saldırılarını yoğunlaştırmış durumdadır. Kruşçev'in 20. Kongredeki konuşmasını manşete çıkarıyor, onun ağızından Stalin'e küfrederken, Kruşçev, Gorbacov, Yeltsin gibi karşı-devrimci liderleri ön plana çıkarıp övgüler düzüyorlar. Benzer bir furya, Türk basınında da görülüyor. Emperyalistlerin hizmetindeki uşak kalemler, Stalin'e saldırı korosuna katılmakta hiç gecikmediler. Ertuğrul Özkök, Fatih Altaylı, Taha Akyol gibi burjuva kalemşörler, her fırsatta Stalin'e, sosyalist önderlere ve değerlere saldırıyorlar. ANAP Genel Başkanı Erkan Mumcu da bu kervana katılıyor ve gençlerle yaptığı bir konuşmada "Stalin diktatördür" diyor. Fakat Mumcu, ilk tepkiyi

Tüm karşı-devrimci güruh bilmelidir ki, sosyalist inşa ile Stalin; emperyalist savaşa karşı mücadele ile Stalin; eşitlik ve adalet ile Stalin özdeşleşmiştir. Yıllardır yürütülen Stalin düşmanlığı sökmedi, bugün ise hiç sökmez. Giderek artan bir oranda "Stalin savunulmadan sosyalizmin savunulamayacağı" gerçeği anlaşılmakta, Stalin'i ve sosyalizmi sahiplenme artmaktadır.

gençlerden alıyor. E. Altaylı gibileri de gençlerin bu protestosunu şaşkınlıkla karşılıyor ve 'tarih bilgisi eksikliği'ne veriyor.

Avrupa Konseyi'nden, emperyalist basına, oradan işbirlikçilerine kadar tüm karşı-devrimci-ler, kitlelerin sosyalizme artan özlemini ve özellikle gençlerin ilgisini, nasıl durduracaklarının telaşı içinde 'tarih bilgisi eksikliği' diye açıklayıp sözde 'tarihsel belge' diye Kruşçev'in küfürlerine sığınıyor, tarih çarpıtcılığının şahikasını yaparak komünizmle faşizmi özdeşleştirip kınama kararları çıkarmaya yelteniyor. Sadece emperyalistler ve işbirlikçileri de değil, troçkistinden reformisti-ne her tür karşı-devrimci akımın Stalin düşmanlığı depresmiş olarak sürüyor ve her fırsatta bunu kusuyorlar.

Son olarak "Irak'ta işgale hayır koordinasyonu" bileşenlerinin geçtiğimiz ay gerçekleştirdiği sempozyumda, konuşmacı olarak davet edilen Sungur Savran ve koordinasyon bileşenlerinden "İşçi Mücadelesi", slayt gösterisinde Stalin'in resmi olduğu için katılmadılar. Emperyalist savaşa karşı gerçekleşen bir etkinlikte Stalin'in resmine bile tahammül edemeyen, onun ikinci emperyalist savaşta rolünü bir türlü hazmedemeyen bu troçkist çevreler, bir kez daha Stalin düşmanlığı korosuna ortak oldular. (PDİD bu sempozyumu, aydınlara bakıştaki çarpıklıktan dolayı eleştirmiş ve katılmamıştı.)

Stalin, işçi ve emekçilerin bilincinden ve yüreğinden koparılamaz!

Karşı-devrimci güruh, koro halde Stalin'e saldırıdursun, Stalin, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin mücadelesinde her geçen gün daha fazla anılıyor ve yaşatılıyor. Başta Rus halkı olmak üzere, işçi ve emekçilerin gönlünden Stalin'i silmek mümkün değil! Hele ki, emperyalist savaşın başladığı böyle bir dönemde, kitlelerin artan savaşı-sömürsüz dünya özlemi, Stalin'i daha fazla hatırlatıyor, değerini daha fazla açığa çıkarıyor. Emperyalist işgale karşı direnen her şehrin, Stalingrad'a; direnen her liderin, Stalin'e benzetilmesi boşuna değil. Ezilen halkların bilincinde, Stalin ve Stalingrad, emperyalist savaşa karşı direnişin abideleri olarak yaşıyor ve yaşayacak. Halkların bu 'tarih bilinci'ni emperyalistler onca ideolojik bombardmana rağmen silemediler. Çünkü yaşanan gerçekler, Stalin'i ve sosyalizmi doğruluyor ve her gelişme bunu, tekrar tekrar kanıtıyor.

Rusya'da yapılan son kamuoyu yoklamaları bunu bir kez daha ortaya koydu. Stalin, 'en sevilen lider' ve halkın yüzde 70'inin olumladığı biri olarak en önde yer aldı. Özellikle gençlerin oranının yüksek çıkması çarpıcıydı. Çünkü bugüne dek Rusya'da sosyalizmin değerlerine ve liderlerine sahip çıkanlar, daha çok, o dönemi az-çok bilen yaşlı kuşaktı. Fakat son yıllarda bu tür gösterilerde gençlerin sayısı artmaya başlamıştı. Son kamuoyu yoklaması, gençlerde sosyalizme ve Stalin'e artan ilgiyi daha net ortaya koymuş oldu. Öte yandan emperyalist ağababaların öve öve bitiremedikleri Kruşçev, Gorbacov ve Yeltsin gibi liderler, Rus halkının "en nefret ettiği liderler" sıralamasında yer aldılar.

Bu kamuoyu yoklamasının belki de en çarpıcı yönü, Stalin'i savunanların en çok onun eşitlikçi uygulamalarına hayranlık duyduklarını belirtmeleri olmuştur. "Stalin'in zamanında Roman Abramovich (milyarder Rus işadamı) olabilir miydi?" diyerek, sorunun sınıfsal özünü ortaya koydular. Stalin hayranlığının sadece emperyalist savaşa karşı direnişin sembolü olması yönüyle değil, emperyalist-kapitalist düzene karşı sosyalizmin, sosyalist inşanın, eşit ve özgür bir yaşamın simgesi olmasıyla da öne çıktığının göstergesiydi.

Tarih çarpıtcılığında sınır yok

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ve bilumum karşı-devrimci akımın Stalin düşmanlığını tanı da böyle bir dönemde en üst perdeden yükseltmeleri hiç şaşırtıcı değil. '90'lı yılların başında, revizyonist blokun çöküşünü "sosyalizmin ölümü-kapitalizmin zaferi" olarak kutsayanlar, "dünyanın sonu" tezleriyle sis bombası atanlar, "tek kutuplu dünya"nın daha müreffeh ve refah olacağını vazedenler, aradan on yıl geçmeden yeni bir emperyalist savaşın eşiğine gelinmesiyle birlikte toz-duman oldular. Gerçekler, bir kez daha yalan ve demagojiyle, ideolojik bombardımanla yaratılan sis bulutlarını dağıtıp, kapitalizmin vahşi ve kanlı yüzü olanca çıplaklığı ile ortaya çıktı. Savaş, hiçbir kamuflaja imkan tanımıyor, her şeyi kendi nesnelliği ile gözler önüne seriyordu çünkü. Marks'ın "Kapital'de ortaya koyduğu sistemin çelişkileri, Lenin'in "Emperyalizm" tespitinde sergilediği açmazlar ve savaşın kaçınılmazlığı, tüm ısıltısıyla ile bir kez daha kitleleri aydınlatıyordu.

Bir yandan özelleştirme, hak gaspları ile emperyalist-kapitalizmin işçi ve emekçilere gözü dönmüşçesine saldırısı, diğer yandan Afganistan, Irak, Filistin işgalleri, emperyalist ideologların demagojilerini yerle bir etmekle kalmadı, kitlelerde sosyalizme özlem ve yönelişi artırdı. Öyle ki, başta Latin Amerika olmak üzere dünyanın dört bir yanında halkların sosyalizmi talebi, hükümetleri devirdi ve sistemi tehdit etmeye başladı.

Emperyalistleri ve işbirlikçilerini korkutan da bu gelişmedir. O yüzden yalan makinele-ri yeniden işlemeye başladı. Stalin hakkında eski cephaneliklerinde ne kadar silah varsa hepsini piyasaya çıkarıp ateş etmeye başladılar. Ve yine Kruşçev'i, Kruşçev'in iddialarını baş köşeye yerleştirdiler.

Öyle ki, SBKP'nin 20. Kongresi'nde 'açığa çıkan'(!) belgelerde Kruşçev'in Stalin'e dönük saldırıları yeniden parlatılıp "Stalin olmasaydı II. Dünya Savaşı olmazdı" ya kadar vardırı-ldılar. Emperyalist basın-yayın kuruluşları, bu sözlerin üzerine mal bulmuş mağribi gibi atladı ve tüm dünyaya yaydı. Böylece II. emperyalist savaş, sosyalist SB'yi yıkmak ve dünya üzerindeki hegemonyalarını arttırmak için bizzat kendilerinin başlattıkları ve Hitler Almanyası'nı bu doğrultuda yönlendirdikleri gerçeğini gizleme olanağını bulduklarını sandılar.

Ama bu konuda da yanıılıyorlar! Kitlelerin bilincinde II. paylaşım savaşının arkasındaki emperyalist güçler de, ona karşı direnişin başını çekenler de çok net biçimde canlılığını koruyor. Biliniyor ki, Stalin olmasaydı, Hitler faşizmi yenilgiye uğratılamazdı. Belki de dünya halkları uzun yıllar ağır faşist saldırı-ganlığın pençesinde kıvrılmak zorunda kalırdı. Stalin olmasaydı, dünyanın üçte biri emperyalist boyunduruktan kurtulamaz, diğer kesimi de büyük oranda temel hak ve özgürlüklere kavuşamazdı. Son yıllardaki kapitalizmin azgın saldırıları bir kez daha kanıtladı ki, o yıllardaki sosyalizmin zaferi, kitlelerin sosyalizme artan yönelimi ve mücadelesi, emperyalist-kapitalist sistem içinde yer alan ülkeleri de çeşitli hakları tanımak, "sosyal devlet" uygulamalarına geçmek zorunda bıraktı.

Stalin düşmanlığı, sosyalizm düşmanlığıdır

Onların Stalin düşmanlığı, sosyalizmi bir hayal, bir özlem olmaktan çıkıp maddi bir gerçek haline getirmesi ve sosyalist ekonomi ile çok kısa sürede emperyalist ülkeleri geri-ye hırakmasıdır.

Onların Stalin düşmanlığı, Hitler Almanyası'nı sosyalist SB'nin üzerine sürdükleri halde, Stalin önderliğindeki kızıl ordunun faşist sürüleri Berlin'e kadar kovalaması, dünyanın üçte birini 'sosyalist kamp'a dahil etmesinedir. Bütün bunların sonucu olarak da pazar alanların daralması, kar oranlarının düşmesidir. Öyle ki, kendi ülkelerinde bile işçi ve emekçilerin sosyalizme yönelişini durdurmak için bir dizi sosyal hakkı vermek, daha az karla yetinmek zorunda kalmışlardır. O yüzden her zaman mızrağın sivri ucunu Stalin'e yöneltmişler, ML'ye ve sosyalizme saldırıyı Stalin şahsında başlatmışlardır.

Ama boşuna! Emperyalist-kapitalist sistem varolduğu sürece, kitlelerin sosyalizme ihtiyacı ve yönelişi hep olacak, Stalin ve ML'nin diğer ustaları, önderleri, ezilen halkların işçi ve emekçilerin mücadelesinde yaşayacaktır.

Tüm karşı-devrimci güruh bilmelidir ki, sosyalist inşa ile Stalin; emperyalist savaşa karşı mücadele ile Stalin; eşitlik ve adalet ile Stalin özdeşleşmiştir. Yıllardır yürütülen Stalin düşmanlığı sökme- di, bugün ise hiç sökmez. Giderek artan bir oranda "Stalin savunulmadan sosyalizmin savunulamayacağı" gerçeği anlaşıl-makta, Stalin'i ve sosyalizmi sahiplenme artmaktadır.

Ölümünün üzerinden 53 yıl geçtikten sonra Stalin, tüm karaçalmaları boşa çıkartırcasına, ezilen halkların, işçi ve emekçilerin mücadele bayrağında Mark, Engels ve Lenin'in yanında dalgalanmaktadır. O

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER*

Burada sunduğumuz kitabın başlığı, aynı zamanda onun kapsamını içermektedir.

Almanya'da bugünkü kamuoyunda Stalin üzerine görünüşte değişmez bir yargı mevcuttur: "Stalin, Hitler denginde bir diktatördür!"

Adı geçen "Stalinist Temizleme Kampanyası" Adolf Hitler Almanyası'ndaki SS'lerin ve Gesta-po'nun terörüyle aynılaştırılmaktadır.

Yaklaşık tüm politik akımlardan Stalin'e karşı ileri sürülen inanılmaz sayıda suçlar mevcuttur.

Komünizme "sempati" duyan insanlar bile, bu faşist propagandanın etkilenecek, Stalin'in lekeli zeminde koyu bir nokta olduğunu belirtmektedirler.

Kendileri birey olarak bizzat yaşamadıkları halde, çocukluklarından itibaren Stalin üzerine sadece kötü şeyler öğrenen genç insanlar, çaresizlik içerisinde-ler ve Stalin'e, komünizme anti-propaganda ile saldırı- diğinda ne söylemeleri gerektiğini bilmemektedirler. Bugünkü saldırı, emperyalistlerin yanı sıra özellikle emperyalist hegemonyacı olan ve 50'li yılların sonun- dan itibaren tüm yeni saldırı dalgasını başlatan şu an- ki "Sovyetler Birliği"nden de doğrudan yapılmaktadır...

Biz, Stalin'e yöneltilen suçlamaları ve ona karşı tahrik unsuru olarak kullanılan ve bilinen önemli sorun- ları burada ele almak ve özellikle Stalin tarafından yönlendirilen Bolşevik Partisi'nin hem iç ve hem de dış politikasına ilişkin sorunları, ayrıca konuyla bağlantılı olarak gerçek belgeleri, o dönemin tanıklarının ifade- leri ve bilimsel çalışmalarını incelemek istiyoruz.

Bizler bu anlatımlar ışığında Stalin üzerine planlı olarak geliştirilen önyargı duvarının yıkılmasını ve ger- çeklerin görülmesi için bir fedakarlığın oluşmasını ümit ediyoruz. Bu kitabın okuyucusu Stalin üzerine gerçek- leri öğrenecektir... Kitabın okunmasından sonra her kim, Stalin üzerine daha fazla bilgi edinmek isteği içe- risindeyse, ona Stalin'in kendi yazdıklarını okumaları- nı tavsiye ederiz. Böylelikle kişi, Stalin üzerine söyle- nenlerin doğru olmadığını, onun kendi anlatımlarından bizzat öğrenme olanağına kavuşacaktır. Stalin'e yö- neltile suçlamaların sayısı oldukça fazladır. Bunların hepsine kuşkusuz bir kitapla cevap verilemez. Yine birçok katıksız uydurmada yapılmaktadır ki, bunları zaten ciddiye almamak gerekir.

Bizler burada önemli ve daha çok konu edilen sorunlara açıklık getirerek Stalin'in 'diktatör', 'he- gemonyacı' bir politikacı ve 'bürokrat' olmadığını, aksine onun bir komünist ve dünyanın önde gelen devrimci önderlerden biri olduğunu belirt- mek istiyoruz.

Aralık 1979

KDP/ML

(Almanya Komünist

Partisi/Marksist Leninist)

(*) Yayınevimiz tarafından Ekim 2002 tarihinde basılan "Stalin üzerine gerçekler" kitabının KDP/ML tarafından yazılan "önsöz"ünden alınmıştır.

Fransız emekçileri: "Sen inadınla kalacaksan, biz de sokakta kalacağız!"

Grève Générale (*)

28 Mart'ta, sendikalarla partilerin, liseli ve üniversiteli öğrencilerin arkasında yürüyüp destek verdiği "Genel Grev", Fransa genelinde 3 milyon katılımla gerçekleşti. Son 20 yılın bu en büyük eyleminde Villepin izole olurken; greve katılımın ve karşılaştığı kararlılığın karşısında İçişleri Bakanı, yasanın askıya alınmasını talep etti.

18 Mart'ta 1.5 milyon rakamıyla yürüyen işçi ve öğrenciler, bu kez sokakları 3 milyonla doldurdular. Bu rakamın 700 binini Paris'teki eylemciler oluşturdular. CES Avrupa Sendikaları Konfederasyonu'nun da desteklediği, CFDT, CFE-CGC, CFTC, CGT, FO, FSU Solidaires ve UNSA imzalı işçi sendikalarının korumaya aldığı, UNEF Üniversite Öğrencileri Konfederasyonu ve FIDL-UNL Lise Öğrencileri Sendikaları'nın başlattığı eylemler, en son haliyle 'genel grev' olarak sürdü. İşçi sendikalarının cuma günü Villepin'le yaptığı görüşmelerden çıkan tek çözüm, genel grev olarak belirlendi. Sendikalar, "Galiba Villepin'e isteğimizi anlatıp, aramızda ortak bir nokta bulamadık," sözleriyle; 28 Mart'ı, tüm ülkede genel grev olarak ilan etmişlerdi... "Kara bir salı" olarak adlandırılan bu çağrı, işçi ve öğrenciler tarafından Fransa tarihine "Genel Grev" olarak yazıldı.

Paris de bu genel grev havasını, gerek raylarındaki trenlerinin ya-

vaşlığında, gerek kamu sektöründe gerçekleşen iş bırakma eylemlerinde, gerekse de gökyüzündeki gri bulutların gölgesindeki atmosferinde yaşadı. Ama coşku, son 20 yılın en had safhasındaydı. "Grève Générale (Genel Grev) sloganını işçiler, bu kez "Rêve Générale (Genel Düş) olarak adlandırdı. Genel grev, ülke genelinde olduğu gibi, Paris'de de hayatı felce uğratarak yaşandı. İşçilerin 'genel' olarak eyleme katılımıyla birçok metro ve RER'de yaşanan izdiham, kaos olarak gün boyunca hakimiyetini korudu. İş bırakma eyleminden en çok etkilenenler ise, yine eyleme gidenler oldu. Metrolar, sık sık bayılmak üzere olanların görüntülerinin mekanlığı yaptı. Postaneler çalışmadı. Kamu sektörü genel greve uydu. Öğrencilerin eylemlerine aileleri ve öğretmenleri de katıldı. Kağıtsızlar bu eylemde "Kağıtsızlar, Öğrenciler, Dayanışmaya!" sloganını da alanlara taşıyan grup oldu. Eylem, kimi zaman festival vari geçerken, kimi zaman da polis ve çevik kuvvetle çatışmalar yaşandı. Değişen eylem biçimlerine, bir yağıp bir duran yağmur da uydu.

Genel grev havası tüm şehre böyle yansırken, hareket, sağcı bölgelerde hakim olmadı. Birçok yerde eğitim dururken, yine sağcı bölgelerde öğrenciler ve öğretmenler okullardaydı.

Paris de bu genel grev havasını, gerek raylarındaki trenlerinin yavaşlığında, gerek kamu sektöründe gerçekleşen iş bırakma eylemlerinde, gerekse de gökyüzündeki gri bulutların gölgesindeki atmosferinde yaşadı. Ama coşku, son 20 yılın en had safhasındaydı. "Grève Générale (Genel Grev) sloganını işçiler, bu kez "Rêve Générale (Genel Düş) olarak adlandırdı.

Kürt ve Türk halkı ile örgütleri eyleme güçlü katılımlar sağlamazken, destek veren kişilerse, Fransızların yanından yürüdü.

Gençliğin ve işçilerin taleplerine kattıkları coşkuyla, "CPE geri alın-sın!", "Sen Inadınla Kalacaksan, Biz Sokakta Kalacağız!", "Hepimiz Bera-beriz!.. İşçi, Üniversiteli, Liseli; Dire-niş!", "Bıktık Bu Toplumdan!", "Bu-rası Bizim Ülkemiz!", "Kağıtsızlar, Öğrenciler Dayanışmaya!", slogan-ları tercüman oldu. Bugün Paris'in en çok telafuz edilen cümleleri, milyonlarca işçi, liseli ve üniversiteli, hep bir ağızdan "Direniş" sloganın-da, ortak noktada buluştu.

CPE kontratını kendi anlayışları-na göre uyarlayan öğrenciler, «Cho-mage: İşsizlik; Précarité: Güvensizlik; Exploité:Sömürü"dür diyerek, kontrattan anladıklarını, kendi for-mülasyonlarıyla ifade edip, Ville-pin'e seslendi.

14.00'de başlayacak olan yürüyüş için kitle 12.00'de alanlardaydı. Paris'te asıl olarak toplanma yeri Place D'Italie iken, bazı gruplar Nation'da da biraraya geldi. Ara sokaklarda meydanlara doğru toplanarak başlayan yürüyüş, saat 17.00'de République'de son buldu. Sonrasında da, République Meydanı ve ara sokaklarında yer yer yaşanan çatışmalarla, eylemciler genel greve bugünlük son noktayı koydu.

Kontrat geri çekilmedikçe eylem takvimlerinin daha da uzayacağını belirten işçi ve öğrenci sendikaları, yalnızca kontratın geri çekilmesi halinde hükümet ile diyalog masasına oturabileceklerini ifade etti.

Eylemler Paris'te perşembe günü, karayolları ve özellikle de demiryollarında geliştirilecek. Trenler, karayolları, büyük garlar bloke edilecek. Ve yine 4 Nisan'da örgütlü bir eylem daha gerçekleştirilecek.

Beklenen oldu: Saat 17.00 civarında, République Meydanı'na ulaşan kitleyi alana sokmak istemeyen polisler göstericiler arasında, yer yer arbedeler yaşandı. Polis, "Cumhuriyet" in singeleştirdiği alana önceden kendi damgasını vururken, eylemcileri ise alana sokmamakta kararlı davrandı. Meydandan bütün ana caddelere doğru, özellikle de Strasbourg Saint Denis'e uzanacak olan caddenin girişi polis ve panzerlerle kapatıldı. Kitle, alanda dağınık bir şekilde buluşurken; taşlar fırlatılırken, koşuşmacalar yaşandı. Kitlenin içine dalan sivil polisler, yol boyunca yaptığı gibi burada da kimi eylemcileri kenara çekip, göstericilere gözdağı vermeye devam etti. Özellikle Arap ve siyah eylemcilere karşı çevik kuvvet daha hedefli yaklaşıırken; saldırıları yine de önemli bir çatışmaya dönüşmedi.

Meydanda polisler koşuşturmaca ve yer yer gerginlik yaşamak zorunda kalanlar genellikle Arap ve siyahlar oldu. Bu olayların bazıları yaralanmalarla sonlanırken; polislerin saldırısına uğrayan bu gençleri daha çok hanliyölerden katılanlardan oluşuyordu. Bu süre içinde takviye ekip ve güçler de gelerek, varolan polis gücünün potansiyeline eklendi. Bu sırada, çatışma ve polislerin kimi gözaltına alma yönelimlerine, CGT müdahale etmedi. Bu tavrı gençler, Villepin'in öğrencilere yönelik kayıtsızlığı ile aynı şekilde değerlendiren; CGT'nin bu tavrını, eylemlerine yönelik Villepin'in duyarsızlığıyla eş değer olarak nitelendirdi... Kimi küçük yaralanmalarla biten eylemde, anarşistlerin sayısal olarak bugünkü azlığı dikkat çekiciydi...

Fransa'dan bir PDD okuru

(*) Genel grev

“Çünkü Villepain bizi dinlemedi...”

Fransa'dan bir okurumuzun gelişen eylemlere ilişkin değişik kesimlerle yaptığı röportajı yayınlıyoruz

Malvina, UNEF Sendikası Üyesi ve Paris 8 Üniversitesi Öğrencisi.

Eyleminizin amacını açıklar mısınız?

Malvina: CNE ve CPE'ye karşı savaşımak için buradayız. Ama bu yasaların sonrasının da geleceğini biliyoruz. Mesele, CPE 26 yaşından küçükler için yapılmış bir yasa. CPE'den sonra, daha kötü bir kontrat yapacaklar. Bu kontrat da CDU, CDU, tek kontrat olacak ve bütün yaş gruplarını kapsayacak. Patronlar için iyi, ama işçiler için korkunç.

Eylemlerdeki gençlerin saldırılarına nasıl bakıyorsunuz?

Malvina: Saldırıları bizi korkutmuyor. İki taraflı da saldırı olabiliyor. Eylemlere katılmayıp, kenardan bakmak bana doğru bir tavır olarak gözükmüyor.

Uzun bir süredir derslerinize giremiyorsunuz. Eğitiminizin aksaması sizi endişelendiriyor mu?

Malvina: Normalde sene içine yayılmış sınavlarımız vardır. Ve en son olarak da bir final sınavımız olur. Fakat bu sefer ara sınavlar kaldırıldı. Yalnızca en son final vereceğiz. Onda da, yirmi üzerinden 10 ile sınavı veremeyen öğrenci, sınıfını geçemeyecek.

Okulları bloke ediyoruz ve bunu tamamen demokratik bir şekilde yapıyoruz. Hergün saat 10.00'da öğrenciler Öğrenci Meclisi'ne gelip, o gün okulun kapatılıp kapatılmaması üzerine oy veriyor. Çıkan sonuca göre okul o gün kapatılıyor. Yani demokratik bir şekilde çoğunluğu uyguluyoruz. Bunu özellikle söylüyorum, çünkü bu yönde yıpratma yaratmak istiyorlar üzerimizde.

Sosyalist Parti üyesi

Eyleminizin amacını ve partinizin bu eylemdeki duruşunu açıklayabilir misiniz?

Jeanna: Sosyalist Parti'nin istediği

yalnızca bu yasanın geri çekilmesidir. Partimiz olarak, öğrencileri ve işçileri destekliyoruz. Onların arkasında, onlarla birlikte yürüyoruz. Amacımız onları korumak. Hükümet CPE'yi antidemokratik bir şekilde, öğrenci ve işçi sendikalarına danışmadan yaptı. Onların görüşü alınmadı, oysa kontratın öznelere işçiler ve öğrencilerdir. Görüşleri alınmadan, onların hayatları belirleniyor. Biz, Parti olarak buna karşıyız.

Karşınızda duran gençlikle, geçmişte bir döneme damgasını vuran 68 Kuşağı arasında bir bağ kurulabilir mi? Ya da farkları nelerdir?

Jeanna: Alakaları yok. Bir kere, istemleri aynı değil. Aynı frekansta değil. Evet, genç olmaları ortak noktaları, ama 68 Kuşağı kültürel bir hareketti. Buradaki gençlikse, sosyal yaşamlarının düzeltilmesi ve varolan haklarının ellerinden alınmaması için eylem yapıyorlar. Bu gençlik geleceğinden korkuyor, geleceğine ilişkin hayal kuramıyor ve umudu yok. Şimdiki ailelerinden daha kötü koşullarda yaşayacak. Çünkü koşullar, eskiye göre daha zor.

Vedrana. Paris 4, Sorbonne öğrencisi.

Eyleminizin amacı nedir?

Vedrana: Tabii ki CPE'nün geri alınması. Çalışma hakkı en temel haktır ve onu hükümetten geri almak istiyoruz. Sözde, bir de 'şans eşitliği' deyip, önümüze koydukları yasaları var. Bunların tümüne karşıyız. Buna göre, 14 yaşındaki bir gence çalışma hakkı tanınırken, bir yandan da bizim çalışma haklarımız kısıtlanıp, yok edilmeye çalışılıyor. Şimdi, bu 14 yaşındaki genç nasıl karar verecek çalışıp çalışamayacağına? Ayrıca, yine 15 yaşın üstündeki gençlere, gece de çalışma hakkı tanıyorlar. Gerçekten tuhaf.

Okulların kapatılması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Vedrana: Tek çare oydu çünkü. O yüzden biz de kapattık. Çünkü Villepain bizi düşünmedi ve dinlemedi... Çoğunluk burada ve eylemlerde ama gösterilere katılmayan öğrenciler de var. Ama katılmayanların varlığını anlamak mümkün değil. Şimdi okula gidip, sınavını verse ne olacak, mezun olduğunda, onu böyle bir yasa bekliyorken.

Dünyanın En Zenginleri Listesi Açıklandı

Dünyadaki ve ülkemizdeki yoksullaşmanın geldiği boyutları burjuvazinin kendi istatistikleri bile saklayamıyor artık. Günde kaç milyon çocuğun açlıktan öldüğünü, kaç milyar kişinin açlık sınırının altında yaşadığını anlatır dururlar utanmadan.

Bir de servetlerine devasa karlar katan tekeller ve bu tekellerin sahipleri vardır. Her yıl Mart ayının başlarında, yeni dolar zenginlerinin adlarını, hayat hikayelerini sokarlar gözümüze. "Sizler de onlar gibi olabilirsiniz" diyerek, bizi toz pembe hayallerin içine çekmeye çabalarlar. Olmadık masallar uydurarak, bu milyarderlerin "çalışarak, emek harcayarak" bugünkü durumlarına ulaştıklarına inandırma yarışına girerler. Devasa servetlerinin dünyada kaç milyar insanı doyurduğunu, kaç hastaya iyileştirdiklerini kendi gazeteleri yazar, televizyonları gösterir.

"Zenginlerin Oscarı" diye duyurulan "dünyanın en zenginleri" listesi, bu yıl da Mart ayında açıklandı. Forbes dergisinin yayınladığı listede bu yıl 102 yeni isim listeye dahil olmuş. 12. kez listenin başında yer alan Microsoft'un "dahi çocuğu" Gates, diğer rakipleriyle arasındaki farkı biraz daha açarak, birinciliğini garantiye almış gidiyor. Gates'in 50 milyar dolar serveti var. İkincilik yine 42 milyar dolarlık servetiyle Berkshire Hathaway yatırımının başındaki Amerikalı Warren Buffett'e ait. En zenginler listesinin ilk 10'luk dilimine giren ilk Fransız olan LVMH grubunun patronu Bernard Arnault 7. sırada yer alırken, L'Oreal firmasının patronu Fransız Liliane Bettencourt, dünyanın en zengin kadını unvanıyla 15. sıraya yerleşiyor.

Listede Türk işbirlikçi tekelleri burjuvazinin tanınmış isimleri de var. Üstelik bu yıl sayıları daha da artmış olarak. Onların "başarı öyküleri"ni yıllardır okuyor, izliyorduk zaten. Aynı minvalde değişmeyen öykülere değişen isimler giriyordu sadece. Bu yılın yıldızları olarak da "Türkiye'nin iş kadınları" damgasını vurmuş. Babalarından, kocalarından kalan miraslarının üzerine oluşturmuş bu şahsiyetlerin öyküleri sardı medyayı. Üstelik 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü "kadınlar günü"ne çevirmek isteyen burjuvazinin imdadına hızı gibi yetişerek. "Kadınlarımız dünya devlerinin arasına girdiler, siz de kadınlar olarak bunu yapabilirsiniz"(!) Filiz Şahenk, Semahat Arsel, Suna Kıracık olabilirsiniz(!)

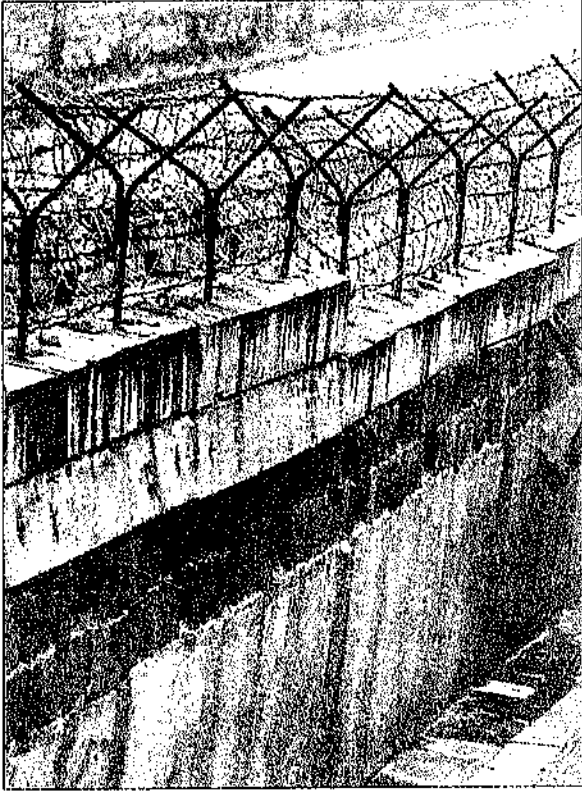
Listede geçen yıl Türkiye'den 8 isim yer alırken, bu sayı bu yıl 21'e yükseldi. Koç, Sabancı ve Eczacıbaşı gibi işbirlikçi tekelleri burjuvazinin önde gelen ailelerine yeni isimler eklenmişti. Sıralama şöyle: Rahmi Koç, Ömer ve Şevket Sabancı, Aydın Doğan, Turgay Ciner, Hasan Çolakoğlu, Hüsnü Özyeğin, Ferit Şahenk, Erol Sabancı, Tuncay Özilhan, Bülent Eczacıbaşı, Kamil Yazıcı, Ahmet Zorlu, Ömer Dinçkök, Mehmet Karamahmet ve ailesi, Asım Kibar, Murat Vargı ve Faruk Yalçın...

Bu tablo, son yıllarda sömürünün ne denli yoğunlaştığının açık göstergesidir. İşsizlik çığ gibi büyürken, açlık ve yoksulluk içinde yaşayanların sayısı her geçen gün artarken, tekellerin nasıl karlarına kar kattıklarının ilanidir. Bu listeye bir girenler, nereden nasıl sömürürüm diyerek emperyalist kurumların en vahşi saldırı yasalarını hazırlatacaklardır. Gülen yüzlerinin arkasında, milyarlarca emekçinin kanı ve canı üzerinden edindikleri karlar vardır. Üzerine basarak yükseldiklerinin kimler olduğu umurlarında da değildir. İşçi ve emekçinin ne halde olduğu onları hiç mi hiç ilgilendirmez. Ta ki, onlar bir gün ayaklanıp düzenlerini başlarına yıkana dek...

Zenginlerin listesi, "mülksüzleştirilecek olanların" listesi olacak!

Yugoslavya'nın son simgesi Miloseviç öldü!

Miloseviç, 1985 yılında Sırbistan Komünist Partisinin başkanlığına gelmişti. 1987 yılında da Yugoslavya Devlet Başkanı seçildi. Sırp milliyetçiliğinin yeniden canlanmasının temsilcisiydi ve seçimleri de bu sayede kazanmıştı.

Hollanda'nın Lahey kentinde Savaş Suçları Mahkemesinde yargılanan Yugoslavya Devlet Başkanı Slobodan Miloseviç öldü. Böylece '90'ların ortalarından ABD'nin hedef tahtasına çakılan ve dağılma sürecine giren Yugoslavya'dan geriye kalan son iz de silinmiş oldu.

Otopsi sonucunda ölümün kalp krizinden gerçekleştiği açıklandı. Ancak Miloseviç, ölmeden kısa bir süre önce Rusya Büyükelçiliğine yazdığı mektupta, yavaş yavaş zehirlenmekte olduğunu söylemişti. Son aylarda kendisinden alınan kan örneklerinde, sadece verem ve cüzzam hastalıklarında kullanılan oldukça etkili bir ilacın izlerine rastlanmıştı.

Yugoslavya'nın parçalanma hikayesi

Miloseviç, 1985 yılında Sırbistan Komünist Partisinin başkanlığına gelmişti. 1987 yılında da Yugoslavya Devlet Başkanı seçildi. Sırp milliyetçiliğinin yeniden canlanmasının temsilcisiydi ve seçimleri de bu sayede kazanmıştı.

Dönem, karşı devrim dalgasının en güçlü estiği yıllardı. Kısa bir zaman sonra, revizyonist blok çatırdamaya başladı. Doğu Avrupa ülkeleri peşpeşe emperyalist kampa iltihak etmeye, Sovyetler Birliği dağılmaya başladı.

Yugoslavya da emperyalist ülkelerin paramparça etmek istediği ülkeler arasında geliyordu. 5 Cumhuriyet ve 2 özerk bölgeden oluşan Yugoslavya, karmaşık nüfus yapısı ve derin ulusal çelişkileri nedeniyle buna çok da uygundu. Yugoslav-

ya'ya ilk gözünü diken Almanya oldu. Doğu Almanya'yı yutan, böylece iyice palazlanan Almanya, Hırvatistan'ı koparmak için fitili ateşledi. Ortodoks Sırbistan ile çelişkileri en derinden yaşayan Hırvatistan ile Slovenya kolayca koparıldı.

Arkasından 1992'de Bosna-Hersek ayrılmak için harekete geçince, 3,5 yıl süren büyük bir kanlı çarpışma başladı. Bosna-Hersek, belki de revizyonist bloktan koparken en kanlı çarpışmalara sahne olan ülke olmuştur. Yugoslavya'nın en karmaşık, en girift özellikler taşıyan bölgesi burasıydı çünkü. Katolik Hırvatlar, Müslüman Boşnaklar ve Ortodoks Sırp'lar arasında şiddetli çarpışmalar gerçekleştirildi. Taraflardan herbiri, diğerlerine dönük olarak en kanlı katliamları gerçekleştirdi, en vahşi boğazlaşmalar yaşandı.

1997'ye gelindiğinde, 5 Cumhuriyetten 3'ü kopartılmıştı artık. Miloseviç bütün bu süreç boyunca, bölünme ve ayrılımları engellemek için çok çaba sarfetti, savaşı doğrudan yürüttü. Ancak emperyalist kamptan esen rüzgar öylesine şiddetli bir biçimde revizyonist bloku sarsmıştı ki, en kanlı katliamlar bile ayrılmak isteyen bölgeleri durdurmaya yetmedi. Ama ülkenin dağılması, diğer ülkelerin dağılmasından daha uzun, daha sancılı oldu.

1999 yılında yaşanan Kosova savaşı ise, her açıdan bir dönüm noktasıydı. En başta ABD emperyalizminin 'imparatorluğu'nun artık eskisi kadar güçlü olmadığı, ilk olarak bu savaş sırasında ortaya çıkmıştı. '90 başında SB'nin dağılmasının arkasından rakipsiz kalan ve dünyayı tek başına yöneteceğini ilan eden ABD emperyalizmi, Körfez savaşını bunu kanıtlamak için gerçekleştirmişti. ABD'nin başarı sarhoşluğu çok kısa sürdü. 1999 Kosova savaşı gündeme geldiğinde, diğer ülkelere itirazlarıyla karşılaştı. ABD emperyalizmi, "kimse desteklemese de, tek başıma kalsam da bu savaşı yapacağım" deme ihtiyacını duydu. 'Tek kutuplu dünya düzeni' içinde, ABD'nin başka ülkeleri ikna edememesi, yaklaşan 'kıyamet'in, ABD'nin hızla hegemonya gücünü yitirmeye başlamasının ilk işaretiydi. Sonuçta, uzun tartışmaların ve belli bir sürenin arkasından NATO bombardımanı başladı.

İkincisi, bu savaş Rusya açısından da bir dönüm noktasıydı. '90'lı yılları, neredeyse ABD'nin denetiminde geçiren, Yeltsin başkanlığında ABD ile yakınlaşma politikası izleyen, ekonomisini IMF'ye teslim eden Rusya, Kosova savaşında ilk toparlanma işaretlerini verdi. NATO'da Kosova'yı bombalama kararı çıkınca, Rusya NATO'dan çekildiğini açıkladı. Ancak savaşın dışında değil, tam ortasında, Yugoslavya'nın saflarında yerine aldı. Yoğun bombardıman altında ülkesi paramparça olan Miloseviç, yine de ABD'nin dayatmalarını kabul etmiyor, zaferi kendisinin kazanacağını ilan ediyordu. Savaş, ABD'nin bombardımanı ile değil, Rusya'nın diplomasisiyle bitti. Yugoslavya

topraklarına giren ilk yabancı birlik de, Prizren'e giren Rusya oldu. Savaşı ve Yugoslavya'yı Rusya kazanmıştı.

Üçüncüsü, bu savaş sırasında, Çin ve ABD, ilk defa karşı karşıya geldiler. ABD bombardımanı Çin büyükelçiliğini de hedef almıştı. Çin'in ABD'ye tepkisi sert oldu, ABD ise bunun bir kaza olduğunu açıklamakla yetindi. Çok kısa bir zaman sonra başlayacak olan yeni emperyalist savaşın iki rakip gücü, ilk olarak burada birbirlerini yoklamışlardı.

Savaş bittiğinde Miloseviç zaferini ilan etmiş, ancak ABD tarafından da 'savaş suçlusu' ilan edilmişti. Kasım 2000'deki seçimleri kazanmadığı koşulda yargılanması ihtimali vardı. Miloseviç seçimleri kendisinin kazandığını ilan etti. Ancak seçimlerdeki rakibi Kostunitsa, binlerce taraftarını sokaklara döktü, parlamento binasının önünde kitlesel protestolar gerçekleştirdi ve seçimleri kendisinin kazandığını açıklamasını istedi. ABD bombardımanına direnen Miloseviç'in, binlerce insanın gösterisine direnmesi mümkün değildi, başkanlığı Kostunitsa'ya devretti.

Kostunitsa aracılığıyla yapılan, son birkaç yıl içinde görmeye alıştığımız türden 'kadife darbe'lerin ilk provasıydı. ABD emperyalizminin finansmanıyla kitlesel bir hareket yaratılmıştı. Özellikle gençleri örgütlemek üzere bir örgüt kurulmuş, 'demokrasi', 'refah', 'yenilenme' gibi argümanlar ve 'yasal sınırları aşmayan' aktif kitle hareketi, doğrudan parlamentoya baskıyla, seçim sonuçları ABD'nin isteği doğrultusunda değiştirilmişti.

Galiplerin hukuku

Miloseviç'in seçimleri kaybetmesinin arkasından yaşananlar, 'hukuk' denilen kavramın, nasıl galiplere özgü olduğunun çarpıcı örneklerini sunar.

Miloseviç hakkında çıkartılan kararı Anayasa Mahkemesi ertelemiştir. Ancak dönemin Sırbistan Başbakanı Zoran Cincic, 1,5 milyar dolar karşılığında, onu NATO'ya adeta satar. Böylece hukukla elde edemediğini parayla satın almış olur ABD emperyalizmi. Mahkemenin kendisi de benzer bir seyir izler. Miloseviç mahkemeyi, avukatı protesto eder. Çeşitli biçimlerde gelen tanıkları kendisi yargılayarak adeta sanık haline getirir. ABD'nin çeşitli bürokratlarının da gelerek tanık sandalyesine oturması için yaptığı ısrar ise kabul edilmez. Onun durumundakilere tanınan bir hak olmasına rağmen, Rusya'da tedavi olmak üzere geçici serbest bırakılma istemi kabul edilmez. Ve mahkemenin sonuçlanmasına günler kala, zehirlenerek ölür.

Ölümünün ardından, soykırım dahil 66 suçtan yargılandığı dava dosyası kapandı. ABD emperyalizmi, kendisi için önemli düşmanlardan birinden daha kurtulmuş oldu. ○

Geleceğimizin Köprüsü TARİHİMİZ

☆ 11 Nisan 1985

Enver Hoca Öldü

Arnavutluk halkının yiğit önderi Enver Hoca öldü. Enver Hoca, Stalin'in ölümünden sonra emperyalizmin ve Krüçevci modern revizyonizmin kuşatması karşısında sosyalizmi ve M-L'yi kararlılıkla savundu.

☆ 13 Nisan 1977

Plaza De Mayo Anılarının İlk Eylemi

Cumartesi anneleri eyleminin esin kaynağı olan Plaza De Mayo anaları ilk eylemlerini gerçekleştirdi. Her türlü saldırıya uğramalarına rağmen bıkıp usanmadan çocuklarını arayan anaların kararlılığı nedeniyle cunta şefferi, onları "perşembe delileri" diye aşağılamaya çalıştı. Zamanla faşist cunta karşısında etkili bir muhalefet mevzisine dönüşen Plaza De Mayo anaları eylemine katılan anaların sayısı 1980'e gelindiğinde 2000'i buldu. Bu arada içlerinden 92 tanesi tıpkı çocukları gibi gözaltında kaybedildi.

☆ 14 Nisan 1930

Mayakovsky Öldü

Şair, ressam, tiyatrocu ve oyun yazarı olarak Rus devrimci sanatının önde gelen isimlerinden biri olan Mayakovsky, Rusya'da devrimci sanatın gelişmesinde önemli bir rol oynadı. 15 yaşında RSDİP'e katılan Mayakovsky, Ekim Devrimi'nden sonra tüm Rusya'yı şehir şehir dolaşarak propaganda çalışmalarına katıldı.

☆ 14 Nisan 1987

Öğrenci Dernekleri Yasasına Karşı Eylem

12 Eylül sonrası yeniden hareketlenen öğrenci gençlik, '85'lere gelindiğinde öğrenci derneklerini kurmaya başlamıştı. ANAP hükümetinin '87'de çıkardığı "tek tip dernek yasası" ile yokedilmek istenen öğrenci derneklerine karşı 2000 kişiyle Aksaray'dan Beyazıt'a yürümek isteyen öğrencilere polis saldırı. Militan bir mücadele geleneğine sahip öğrenci gençliğin yokedilmek istenen ÖD'leri kararlılıkla sahiplenmesi karşısında ANAP hükümeti yasayı geri çekmek zorunda kaldı.

☆ 22 Nisan 1870

Lenin Doğdu

"...yüzlerce, binlerce yıldır ilk kez köle sahiplerine karşı bir devrimle 'cevap vermek' için verilen söz tamı tamına yerine getirildi ve tüm güçlüklerle rağmen yerine getirilecek. Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda ve ne zaman hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan, buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır." Yeni emperyalist savaş ile birlikte emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişkinin daha da derinleştiği bugün, Lenin, doğumunun 133. yılında halklara yürünecek yolu göstermeye devam ediyor.

☆ 22 Nisan 1997

Tupac Amaru Gerilları Katledildi

Hapisteki yoldaşlarının serbest bırakılması amacıyla Tupac Amaru (MRTA) gerilları, Japonya'nın Peru Büyükelçiliği'ni bastı. Japon imparatoru onuruna verilen daveti basan gerillaların baskın eylemi, tam 126 gün sürdü. Çok uzun süren baskın eylemi olması nedeniyle dünya gündeminin odağına oturan eylem, 126. gün düzenlenen silahlı baskın sonucu gerillaların katledilmesiyle son buldu.

☆ 22-24 Nisan 1980

TİKB I. Konferansı Yapıldı

TİKB'nin kuruluş kongresi niteliğindeki İleri Militanlar Toplantısı'ndan (İMT) bir yıl sonra toplanan I. Konferans, TİKB'yi 12 Eylül yıllarına hazırlayan ve komünist bir örgüte dönüşmeyi hızlandıran bir rol oynadı. I. Konferans, mücadelenin daha da keskinleşeceğini vurgulanan, örgütün önüne, yeraltı örgütlenmesinin sağlanıltırılması, tüm kadro ve militanların yeraltı savaş sanatında daha da yetkinleştirilmeleri ile her alandaki faaliyetlerin mükemmelleştirilmesi görevlerini koyuyordu.

Nisan ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

18 Nisan 1979

TİKB'nin İlk Şehidi Azmi Akan Toprağa Düşti

Adana Hacıbayram Karakolu'nda gözaltında bulunan TİKB sempatizanlarını kurtarmak için düzenlenen silahlı baskında, Azmi Akan işkenceci cellatlarca vurularak katledildi. Azmi Akan, TİKB'nin ilk şehididir.

Vietnam...

Emperyalizmin diz çöktüğü ülke...

Bir zamanlar ipek ve baharat yollarıyla dünyanın en gözde ticaret merkezi olan Asya'nın sahip olduğu zenginlikler, kapitalistlerin gözlerini kamaştırıyordu. Öyle ki, sahip olduğu elmas ve altın yatakları bir tarafa, "değerli taşların yalnızca varlıkları ilgilendirmesine karşılık, herkes tarafından talep edilen baharat Avrupa pazarında bin katı karla satılan bir metaydı ve baharat yolu üzerinde 'bir torba baharat için korsanlar birbirlerini boğazlıyorlardı.'"

Asya'ya sömürgecilik ağlarını ilk atan Portekiz oldu. Ancak 17. yüzyıla doğru Portekiz'in gücünü yitirmesiyle Hollanda, İngiltere, Fransa gibi ülkeler de Asya halklarını köleleştirerek pazar- dan pay kapma arayışlarına yöneldiler.

Hindistan, Kamboçya, Laos, Endonezya, Singapur, Tayland, Vietnam vd. oluşan Çinlindi ülkeleri içerisinde en köklü anti-sömürgeci direniş geleneğine sahip ülkelerden biriydi Vietnam. Vietnam halkının sayısız ayaklanması ve başkaldırısı her defasında kanlı bir biçimde bastırılma da, ilk fırsatta yeniden gücünü toplayıp ayakları üzerine dikilmekten bir an bile geri durmadı. Bu sayısız ayaklanma ve başkaldırı Vietnam halkının gerilla savaşı sanatında da ustalaşmasına zemin hazırlamıştı.

20. yüzyıla kadar gerçekleşen ayaklanmalar, devrimci bir içerik ve örgüt- lülükten yoksun olarak yaşanmıştı. Sosyalist akımların tüm dünyada hızla yaygınlaştığı ve Ekim Devrimi'nin gerçekleştiği koşullarda Vietnam halkı, Ho Chi Minh başkanlığında devrimci bir önderliğe, böylelikle de devrimci karakterli bir bağımsızlık hareketine kavuşmuş oldu. Uzun yıllar Fransa, İngiltere, Almanya, İtalya ve ABD'ye sefer yapan gemilerde çalışan Ho Chi Minh, 1917'de Paris'e yerleşir. FKP'ye kaularak devrimci yaşamının temellerini atan Vietnam halkının Ho Amcası, FKP'nin kurucuları arasında yer alır. FKP'nin Komintern'e girdiği 1920'de toplanan Tours Kongresi'ne FKP'nin Çinlindi delegesi olarak katılan Ho Chi Minh, 1925'te Vietnam Devrimci Gençlik Birliği ve Doğu Asya Ezilen Halkların Birliği'ni, 1930 yılında Çinlindi Komünist Partisi'ni kurar. 1943'te Vietnam'a geçen Ho Chi Minh, Fransız sö-

mürgeciliğine karşı silahlı mücadeleyi örgütlemeye başlar.

Fransız sömürgeciliğine karşı 1946'da başlatılan silahlı mücadele, 1954'te Fransızların ülkeden kovulmasıyla sonuçlanır. Fransa'nın çekilmesiyle Vietnam, Kuzey ve Güney diye ikiye ayrılır. 18 Şubat 1954'te Berlin'de toplanan Cenevre Konferansı'nda alınan kararları hiçe sayan ABD, bir ay sonra SEATO'yu (Güney Asya İttifakı Örgütü) toplar. İşbirlikçisi Güney Vietnam aracılığıyla bölgeye yerleşmeye çalışır. Fakat 1963'te Ulusal Kurtuluş Ordusu'nun Güney'in üçte ikisini ele geçirmesi üzerine, "SEATO çerçevesinde yardım isteyen Güney Vietnam hükümetine yardım etmek" bahanesiyle Vietnam'a girer. 1967'de 400 bin kişiye ulaşan ABD ordusu (işbirlikçi Güney rejiminin ordusuyla birlikte bu sayı bir milyonu aşıyordu) 12 yıl süren savaşın sonunda ağır bir yenilgiye uğrayarak Vietnam topraklarından defedildi. ABD'ye "Vietnam Sendromu"nu yaşatan savaşın Vietnamlılar cephesinden bilançosu çok ağırdı: 13 milyon 500 bin ölü-yaralı ve kayıp, 83 bin sakat, 8 bin felç, 30 bin kör, 10 bin sağır ile 40 bin ton bombanın yağdırıldığı, napalm ve zehirli ilaçlar ile mayınlarla harap edilmiş topraklarıyla Vietnam adeta bir enkaza dö-nüştü. Bilançosu ne kadar ağır olursa olsun bir gerçek vardı ki o da, bağımsızlık uğruna yürütülen amansız bir devrimci savaşın sonunda Asya'nın bu küçük ülkesi, dünyanın "süper gücü" ABD'yi dize getirmeyi başarmıştı. Vietnam direnişi, tepeden tırnağa direnen bir halkın asla teslim alınamayacağını bir kez daha kanıtlamış oldu. 1 Mayıs 1975'te Paris'te imzalanan barış anlaşmasıyla ABD Vietnam'dan çekildi.

Vietnam, aynı zamanda '68 devrimci rüzgarının önemli dinamiklerinden birini oluştuyordu. Tüm dünya halkları gibi Amerikan halkı da sokaklara dökülmüş, ABD'nin derhal Vietnam'dan çekilmesini istemişti.

Vietnam sendromu olarak tarihe geçen bu yenilgisiyle ABD emperyalizmi o gün bugündür kara hareketi konusunda hep bu sendromu gözönünde bulundurmak zorunda bırakılmıştır.

ABD, Vietnam'dan sonra ilk kez bu denli büyük çapta bir savaşa girmiş bulunuyor.

Irak savaşıyla birlikte ABD'yi, yendi- den "Vietnam Sendromu" korkusu sar- dı.

'68'de olduğu gibi tüm dünya halkları yine emperyalist savaşa karşı ayak- tal!

Irak halkı, emperyalist işgalcilere karşı kıyasıya direneceğini ilan etti.

Emperyalistler yeniden "Vietnam kabusu görmeye başladılar!

Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun Açıklaması:

Yurtsever Öğrenci Gençlik Hareketi'nin (YÖGEH), 2005 Kasım ayında Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde Gençlik Derneği üyelerine gerçekleştirdiği saldırı süreci, Mart ayında yine Diyarbakır'da TKP'li öğrencilere saldırısıyla devam etti. İstanbul'un değişik üniversitelerinde de TKP'li öğrencilerin öğrenci sorunlarına ilişkin afiş asmalarını ve bildiri dağıtmalarını engellediler. "Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun bütün diyalog çabalarına ve girişimlerine rağmen YÖGEH, "meşru savunma" adı altında "devrimci ve demokratik yapılar arasında şiddet" uygulamayı savunmayı sürdürdü ve pratiğe de geçirdi. Bunun en son örneği ise, İstanbul'daki çeşitli üniversitelerde Ekim Gençliği'ne dönük olarak gerçekleştirdiği saldırılar oldu.

"Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu", daha önceki saldırılarda olduğu gibi, bu saldırıları durdurmak için de bir dizi girişimde bulundu. Platform, çıkarttığı bir metinle, Kasım ayından bugüne kadar geçen sürede olayların seyrini ve önlemeye dönük yaptığı girişimleri özetleyerek, saldırıları kınayıp, YÖGEH'i saldırıları durdurmaya ve özeleştirme vermeye çağırdı.

"Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu'nun, devrimci ve demokratik yapılara dönük yaptığı açıklamayı yayınlıyoruz:

DEVRİMCİ VE DEMOKRATİK YAPILARA;

"Devrimci ve Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu" olarak bir süre önce Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde başlayan ve yayılan olaylar hakkında kamuoyunu birkaç kez bilgilendirmiştik.

Bilindiği gibi 2005 Kasım ayının başlarında Yurtsever Özgür Gençlik Hareketi (YÖGEH) ile Gençlik Derneği üyeleri arasında başlayan gerginlik, YÖGEH'in Gençlik Derneği üyelerine şiddet uygulamasıyla tırmanmış ve üst üste yapılan ilk saldırı sonrasında durum herkesi kaygılandıran bir hal almıştır. Platformumuz, bu noktada kendi sorumlulukları ve ilkeleri gereği duruma müdahale etmiş, öncelikle şiddeti kınayarak YÖGEH'i eleştirmiş, diğer yandan da sorunun diyalog yoluyla çözülmesi için çaba göstermiştir. Böylece, sürecin başlangıcında kapalı görünen diyalog kapıları platformumuzun çabasıyla bir ölçüde açılmış, YÖGEH'e bir dizi görüşme gerçekleştirilmiştir. Daha sonrada platformumuzun görevlendirdiği bir heyet Diyarbakır'a giderek bu özgül olayın yerinde incelenmesi için çaba göstermiştir. Ancak sonuç olarak bütün bu çabalara karşın görüşmelerin YÖGEH tarafından kesilmesi sonucu, hem Diyarbakır özgülündeki sorun çözülmemiş, hem de genel olarak mevcut olan şiddet ortamı ortadan kaldırılamamıştır. Bütün görüşmelerde YÖGEH "önderliklerine ve değerlerine hakaret edildiğini"ni önü sürerek uyguladıklarının şiddet değil "meşru savunma" olduğunda ısrarcı olmuş, şiddet uygulamaya devam edeceğini açıkça beyan etmiş, bir yandan sorunun da Diyarbakır'daki Gençlik Derneği temsilcisiyle ilgili olduğunu söylerken diğer yandan da özellikle Kızıl Bayrak ve HÖC'e karşı böyle bir tutumlarının olduğunu, olacağını dile getirmiştir.

Bu arada aynı süreçte Lavrion kampında gelişen vahim olaylarda platformumuzun gündeminde ele alınmış, ancak bu olayla ilgili tartışma ve çözüm arayışı esas olarak olayın gerçekleştiği ülke bazında yürütülmüştür.

Aradan bir süre geçtikten sonra ise bu kez süreç yine Diyarbakır'da tırmanmıştır. Dicle Üniversitesi'nde TKP'li bir öğrenciye dönük saldırıdan sonra YÖGEH, İstanbul'daki çeşitli okullarda da "Yurtsever Cephe" çalışmasına ve afişlerine, vs. izin vermeyeceğini açıkça ilan etmiştir.

Olaylar tam da bu gerginlik noktasındayken

YÖGEH'in "Ekim Gençliği"nden öğrencilere ve standlarına karşı saldırısı başlamıştır. Ekim Gençliği'ndeki bir yazıda "önderliklerine ve değerlerine hakaret edildiğini" öne süren YÖGEH 22-23 Mart günlerinde İstanbul Üniversitesi'nde, 24 Mart günü de Avcılar Kampüsü'nde Ekim Gençliği masalarına fiili saldırıda bulunmuş, araya girerek olayları engellemek isteyen diğer devrimci gruplardan öğrencileri de saldırıyla tehdit etmiştir. Avcılar'daki olaylarda sopalar da kullanılarak olay daha vahim bir boyuta taşınmıştır. Aynı saldırılar sırasında diğer devrimci gruplar platformumuzun varlığını hatırlattığında ise "platformla tartışmaların tükendiğini ve artık tanımadıklarını" ifade etmişlerdir. Bugünkü tabloya bakıldığında olayların önümüzdeki günlerde de devam edeceği görülmektedir.

Esasen zaten süreç boyunca "durgun" görünen zaman aralıklarında fiziki bir olayın yaşanmamış olması, sorunun bittiği anlamına gelmemiştir. Çünkü bütün bu gerginliğin ve şiddetin arka planındaki tutum, yani şiddeti "meşru müdafaa" olarak savunan ve her an uygulayabileceğini deklare eden anlayış, süreç boyunca her zaman muhafaza edilmiştir.

Sürecin aşamaları sırasında platformumuz çözüm için birçok girişimde bulunmuştur. YÖGEH'le yapılan görüşmelerin dışında platformumuzun görevlendirdiği temsilciler Demokratik Toplum Partisi (DTP) İstanbul İl Yönetimini ve Genel Merkez yöneticileriyle de görüşmüşler ve sorunun ciddiyetini de aktararak bunun üzerine bir tutum belirlemelerini talep etmişlerdir. Buna karşın DTP yöneticileri, özet olarak "YÖGEH'in kendilerinin gençlik örgütü olmadığını, dolayısıyla bu konuda bir yetkilerinin bulunmadığını" ifade etmişlerdir.

Elbette platformumuz bu yanıtı yeterli bulmamıştır ve iç işleyişler ne olursa olsun politik sonuçları itibarıyla bu tür gerginliklerin her zaman herkesi etkileyeceğini ve herkesin bu konuda çözümücü tutum geliştirmesi gerektiğini ısrarla ifade etmiştir. Çünkü bize göre, devrimci ve demokratik yapılar arasındaki şiddet eğilimi, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın tüm duyarlı ve sorumlu yapıların önüne geçmesi gereken bir durumdur. DTP bu sorunla ilgili çözüm noktasında sorumluluk almak zorundadır. Ayrıca bu sorunla ilgili olarak bütün devrimci ve demokrat yapılar sorumluluk almalıdır.

Tüm bu süreçlerin ardından platformumuz

YÖGEH'in tehdit ve saldırılarını sürdürmesini gelen yere yeni bir aşamaya sıçratmasını kabul edilemez bulmaktadır. Bu durumun kendisi devrimci harekete, Kürt hareketine ve özel olarak ağır baskı ve saldırılar altında yürüyen öğrenci hareketine büyük zararlar vermektedir.

Platformumuz devrimci ve demokratik yapılar arasındaki sorunların çözümünde şiddeti reddeder. Devrimci demokratik güçlerin kendi aralarındaki sorunları ancak diyalog zemininde çözebileceğine inanır.

Dün olduğu gibi bugün de şiddeti, onu meşrulaştıran tutum ve davranışları, tehditleri kabul edilebilir bulmuyoruz. Bulduğumuz her alanda sol içi ilişkilerde şiddetin kullanılmasına karşı çıkacağımızı bir kez daha belirtirken yapılan saldırıları kınıyor, YÖGEH'i derhal saldırıları durdurmaya, özeleştirme vermeye çağırıyoruz.

Biz, tereddütsüz bir biçimde devrimci ve demokratik yapılar arasındaki sorunların diyalog yoluyla çözülmesi noktasında duruyoruz; şimdiye kadar yürüttüğümüz bütün çaba da bu doğrultudadır. Bundan sonra da aynı çabayı sürdürmekte ısrarlı olacağımız hatırlatırken sol şiddete karşı mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğimizi bir kez daha ifade ediyoruz.

Sonuç olarak platformumuz, sürecin bugüne kadarki seyrini böyle özetleyerek bilginize sunarken diyalog kararlılığını ve çözüm konusundaki sorumluluğunu sürdürmeye devam edecektir.

**DEVRİMCİ DEMOKRATİK YAPILAR
ARASI DİYALOG VE ÇÖZÜM PLATFORMU
26 Mart 2006 O**

"Başkasının Acısına Bakmak"

TAYAD'ın 20. yılı nedeniyle 6-16 Mart '06 tarihleri arasında Beyoğlu Karşı Sanat Galerisi'nde "Başkasının Acısına Bakmak" adlı resim sergisi yapıldı. Sergide TAYAD'ın 20 yıllık mücadelesinin anlatıldığı resimlerin yanı sıra, 19 Aralık katliamının ve bu katliama karşı yapılan direnişte şehit düşenlerin resimleri de vardı. Katliam ve F tipleriyle ilgili köşe yazılarından oluşan bir bölüm, ayrıca F tiplerinin sağlık koşullarıyla ilgili çeşitli kurumların raporlarının yer aldığı bir bölüm daha vardı.

Sergide, 19 Aralık katliamının ve yapılan direnişin anlatıldığı, CD gösterisi de yapıldı. Aynı odanın bir diğer duvarında ise, TAYAD'ın eylem fotoğraflarından oluşan diya gösterimi yer aldı. Biraz daha ilerledikten sonra ise, dünyadaki F tipi uygulamalarının ve buna karşı yapılan direnişlerin, direnişçiler tarafından anlatıldığı "Sessiz Ölüm" isimli film yer alıyordu.

Sergi TAYAD ve Karşı Sanat Merkezi tarafından gerçekleştirildi.

Tasfiyeciler hezeyanlar boşuna! ASLOLAN MÜCADELEDİR!

Tasfiyecilerin yeni yayın organı "Ufuk Çizgisi"(UÇ), çıktığı günden bu yana devrimci değerlere ve komünistlere karşı yürüttüğü saldırıları sürdürüyor. 1 Mart 2006 tarihli sayılarında, 1996'da CMK'da (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu) alındığını iddia ettiği bir karar üzerinden, 10 yıl sonra soruyor: "Ne değişti?"!

Durumu daha ilginç kılan; her fırsatta dünyanın değiştiğini, eski tarzda yürünemeyeceğini, değişmek gerektiğini vaazeden, bu savlarla en temel ML ilke ve normları, devrimci gelenek ve değerleri terk eden ve kendi dışındaki herkesi "eskide kalmak"la, "yeniyi ayak uyduramamak"la, "değişmemek"le suçlayanların, bu soruyu sormasıdır. Söz konusu olan süre ise, tam 10 yıldır! Tasfiyeciler sulara pupa yelken açılırken, bir-iki yılda çok şeyin değiştiğini iddia edenler, devrimci yönde bir gelişme gördüklerinde, on yıllık süreyi dondurmaya kalkıp "ne değişti" diye fevran ediyorlar.

Biz söyleyelim; çok şey değişti!

En başta dünyada çok ciddi gelişmeler yaşandı, yaşanıyor. 11 Eylül oldu örneğin. Yeni bir emperyalist paylaşım savaşının başlangıcı vuruşu yapıldı. Afganistan ve Irak işgal edildi. ABD, "Büyük Ortadoğu Projesi" dediği hegemonya savaşında, Türkiye'ye de önemli roller biçti. "İlmimli İslam" modeliyle AKP'yi palazlandırarak 3 Kasım seçimlerinde "birinci parti" çıkmasını sağladı. Buna karşılık emperyalist savaşa karşı en kitlesel ve militan gösteriler, bu dönemde gerçekleşti. Türkiye'nin savaşa dahil olması için düzenlenen "1 Mart tezkeresi" yüz binleri bulan miting ve gösterilerle reddedildi. Emperyalist savaşa karşı irili-ufaklı bir dizi eylem gerçekleşti.

AKP hükümetiyle birlikte, bir yandan AB masallarıyla kitlelerde umut ve beklenti yaratılırken, bir yandan da özelleştirme ve hak gasplarının ardı arkası kesilmedi. Buna karşılık işçi ve emekçilerin tepki ve eylemleri de arttı. Giderrek fiili-meşru eylemler, daha militan direnişler yaşanmaya başladı. 2004 1 Mayıs'ında 40 bin kişi, yasağa rağmen Saraçhane'ye aktı ve devrimci 1 Mayıs'ı gerçekleştirdi. Kürt halkı, mücadele azmi ve kararlılığını yitirmediğini gösterdi. Faşist-şoven saldırılara karşı kitlesel ve militan eylemler gerçekleştirdi.

Biz dahil her devrimci yapı, bu sürece gücü oranında katıldı, müdahalede bulundu. Bağımsız eylem ve faaliyetlerinin yanı sıra çeşitli platformlarda bir araya geldiler, güç ve eylem birlikleri yaptılar. Mücadeleyi omuz omuza yürüttüler. NATO barikatlarında birlikte çatıştılar, Saraçhane'de icazetçi 1 Mayıs anlayışını birlikte parçaladılar. Beyazıt'ta birlikte coplandılar ve 8 Mart'ı devrimci tarzda kutlamayı başardılar vb...

Buralarda coplanır, yaranır, gözaltına alınırken, onlar ortada yoktular. Kendilerinin sonunda itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi "fiili tasfiyecilik" yaşıyorlardı ve ayakları bu topraklara değmiyordu. Tasfiyeciliği mültecilikle tamamlayıp, çoktan UÇ'muşlardı.

Devam edelim. Sürec boyunca elbette devrimci hareket de çok şey değişti.

'96'dan sonra büyük bir kan kaybı yaşandı örneğin. Toplu tutuklamalar, zindan katliamları, ölüm oruçları... Direnişle teslimiyet, bir kez da-

ha içiçe yaşandı. Ve yenilgi yıllarının hastalığı olan tasfiyecilik, devrimci hareketleri içten içe kemirmeye başladı. Buna Öcalan'ın yakalanmasıyla birlikte Kürt ulusal hareketinde yaşanan tasfiyenin de eklenmesiyle, süreç bütün ağırlığı ile çöktü.

Böyle bir dönemde tasfiyeciliğe karşı mücadelenin başat hale gelmesi, yeni ayrışma ve saflaşmaları doğurması, son derece doğal ve kaçınılmazdı. Bu ayrışmalarda ölü ve sakat doğanlar olduğu gibi, sağlıklı ve sağlam çıkanlar da oldu. Mücadele bunları ayırtırdı; kimilerini siyasi arenadan silerken, kimileri küçük adımlarla da olsa ilerlemeyi başardılar.

Söz konusu ayrışma ve saflaşmayı, "örgütsel huzursuzluk ve sıkışma" ile açıklayıp hepsini aynı kaba koyup mahkum etmek, yaşamın diyalektiğine aykırıydı. Yasakla, kararla da durdurulamazdı. Dahası, "büyük örgüt" şovenizmi ile, her alanda tahakküm kurup, başkalarına yaşam hakkı tanımama tarzı, bugüne dek devrimci harekete çok şey kaybetti. Aslokan, karşı-devrim karşısında "büyük" olmaktı. Bunu başaranlarınsa, böyle küçük oyunlara zaten ihtiyacı olmazdı.

Fazlasıyla kısa olan bu özet de gösteriyor ki; son 10 yılda, dünyada, ülkemizde, devrimci harekette çok şey değişti!

Bu kadar alt-üstlerin yaşandığı bir dönemde, '96 yılında bir cezaevinde alınan bir kararın dayanak yaparak "ne değişti" diye sormak; 10 yılda nice karar değişirken, salt bu kararın donmasını istemek ve dilemek; mantık dışı, boşuna bir çabadır. Fakat şaşmamak gerekir. Biliriz; uzun yıllar cezaevinde kalanlarda ve mültecilerde, yaşamı girdikleri/gittikleri yılda dondurma hastalığı vardır. UÇ yazarları da bundan muzdariptir.

Mücadelenin yasadır: Kavga'nın içinde olanı tecrit etmek mümkün değildir. 12 Eylül yılları buna tanıklıktır. 2000'li yıllar da tanık olmuştur. İhtilalci komünistler her iki tecrit çemberini de en ağır mücadele koşulları içinde yarmayı başarmıştır. Hem de kimsenin icazeti ile değil, kendi gücü ve emeğiyle... Emperyalizme ve faşizme karşı mücadelenin her cephesinde yer alarak ve bedeller ödeyerek...

Buna karşın yıllar yılı -yine kendi deyimleriyle- 'esamesi okunmayan'lar, şimdi o zorlu mücadele yıllarını silmeye, o yıllarda ateş hatında oluşan birlikteliği yok saymaya yelteniyorlar. Başaramayınca da fevran ediyor, diğer devrimci yapıları akılları sıra sıkıştırıyor, kalkışıyorlar. Gebze Cezaevinde temsilcilik hakkına dönük öneriler, onları iyice panikletiyor. Oysa sürecin bu kadar uzun ve sancılı geçmesi, tamamen yenilgi yıllarıyla ve tasfiyecilikle ilintilidir. Yoksa, alanlarda sıcak mücadelenin içinde tecrit etmeyi başaramadıkları bir yapıyı ve bu yapıyı temsilen zindanlarda toplam yirmi yılı aşkın süredir yatan, adı her alanda direnişlerle özdeşleşmiş bir kadın tutsağı, cezaevinde temsil hakkından mahrum etmek söz konusu bile olmazdı. Ama Fatih'i tecrit etmek nasıl mümkün olmadıysa Fatih'in öğrencilerini tecrit etmek de illebet sürdürülemez.

Tasfiyecilerin fevranları boşuna! Kişilerin olduğu gibi siyasi hareketlerin de "yaşam hakkı, mücadele gücü kadardır"! Herkes cürümü kadar yer kaplar! Gerisi lafı güzaftr.

Köklerimiz Toprakta

Tarihten Geliyoruz

Derleyen: Devrim Zafer

Şehitler Albümü... Her biri mücadelenin bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı

Derleyen: Osman Falih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşın ideolojik, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın yazılı belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar:

HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

Komünist tutsak Nevin Berktaş'ın anlatımlarıyla 12 Eylül ve ardından gelen hücre sistemini anlatan kitap, aynı zamanda en zor koşullarda nasıl direnişleceğini anlatıyor. '80'li yıllardan genç kuşaklara uzatılan bu belge, tüm dünyadaki hücre sistemine de ışık tutuyor.

Duvarlarımızın Hükümü Yok

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

Devletin 2000'li yıllarda tekrar hızlanan hücreleştirme operasyonunun ve yaşanan Ölüm Orucu direnişinin her yönden incelenişi ve siyasi dersleri... Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş

Derleyen: Sezai Ekinci

Yeni emperyalist paylaşım savaşının ekonomik, siyasi, sosyal koşullarının çözümlenmesi ve devrimci görevlerin belirlenmesinin yer aldığı kitap...

TİKB(B) I. Kongre Belgeleri

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin III. Emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasi hatını gözden geçirip yeni döneme hazırladığı I. Kongre'sinin Belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Alman Komünist Partisi'nin 1970'li yıllarda yayınladığı kitabın Türkiye'de ilk defa okunacak olan ikinci baskısı...

İşkencede DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Ramzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı niteliğinde olan kitap, son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin koşullarını ve şehit yoldaşların direniş deneyimlerini inceliyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tikanma noktalarını ve aşmak için nasıl bir yön izlemek gerektiğini ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele

Derleyen: Osman Akgün

Yeniden "Topluma Kazandırma" yasası ile karşıma çıkan pişmanlık yasasının gündemde olduğu günümüzde, komünistlerin bu yasalara olan tavrını, tarihsel örnekleri ve belgeleriyle ortaya koyuyor.

Yeni emperyalist

SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Kitap, yayınevimizden çıkan 'Savaş ve Devrimci Duruş' adlı kitabın devamı niteliğindedir. 'Savaş ve Devrimci Duruş' adlı kitap, 11 Eylül'ün hemen arkasından başlayan Afganistan savaşı başla olmak üzere, 'yeni emperyalist savaşın ilk aşaması' diyebileceğimiz süreçteki gelişmeleri ele almaktadır. Bu kitapta ise Irak savaşı merkezde olmak üzere, ABD'yi yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasi etkenler çeşitli boyutlarıyla işlenmiştir. Bu yapıyla, Irak savaşıyla sınırlı olmayan yeni emperyalist savaş kavramında bir başvuru kitabı olmayı hedeflemektedir.

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı ve mücadelesi

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Emperyalist savaşla birlikte farklı bir çehre kazanan Ortadoğu ve bunun bir parçası olan Kürt ulusal sorununu işlemektedir.

TİKB(B) 4. Konferans Belgelerinden...

YENİ EMPERYALİST SAVAŞTA TÜRKİYE'NİN KONUMU

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri'nin "Uluslararası Durum ve Türkiye" raporunu yayınlamayı sürdürüyoruz.

Yaşadığı iç çelişkiler, Türkiye'de işbirlikçi burjuvazi'nin, savaş konusundaki tutumunun netleşmesini geciktiren, çeşitli önemli aşamalarda 'yalpalamasına' neden olan en önemli etkenlerden biridir. Savaşın başlangıç aşaması da dahil olmak üzere, hemen bütün dönemlerde Türkiye, sanki ABD emperyalizmine bağımlı olarak savaşa katılmaya hazırlanmış gibi görünmüş, ancak bir biçimde bu durum yaşam bulmamıştır.

Yeni emperyalist savaş, I. Kongremizden bu yana, dünyadaki tüm gelişmelere damgasını vuran en önemli olaydır. Dünyanın herhangi bir yerindeki ekonomik, siyasi ya da askeri herhangi bir gelişme, bundan bağımsız ele alınamaz. Çünkü bugün bütün emperyalist güçler, kendi hazırlıklarını, giderek yayılmakta ve derinleşmekte olan savaşa göre yapmakta, bu savaşın gerektirdiği biçimde konumlanmaktadır. Kitlelere dönük yeni bir saldırı paketinden yeni 'terörle mücadele' yasalarına, iki ülke arasındaki yeni bir anlaşmadan tekellerin üretim stratejilerine, yeni denenen silahlardan hükümet darbelerine, bürokratların dış gezilerine kadar her şey, savaşın gölgesinde yaşanmaktadır. Bu nedenle biz de Türkiye'deki gelişmeleri, asıl olarak yeni emperyalist savaşla ilgisi ekseninde ele alacağız.

I. Kongremizi gerçekleştirdiğimiz tarihlerde (Şubat 2002), yeni emperyalist savaşın başlangıç aşamaları, son hızla ve peşpeşe birbirini izliyordu. Afgan saldırısının ve işgalinin ardından İsrail'in Filistin'e saldırısı gündeme gelmişti. Bu durum, savaşın Ortadoğu'ya, dolayısıyla Türkiye'yi doğrudan ilgilendiren coğrafyaya sığması anlamına geliyordu.

Kongre Belgelerimizde, Türk devletinin savaşa nasıl hazırlandığını ayrıntılı bir biçimde koymuştuk. Türkiye iki büyük emperyalist paylaşım savaşında da Almanya'nın müttefiki olarak konumlanmıştı. İlkinde doğrudan savaşa girerek Almanya ile birlikte yenilenlerin safında yer almış; ikincisinde ise, Almanya'nın yanında savaşa girmek için

koşulların olgunlaşmasını beklerken savaşın dengeleri değişmiş, bu nedenle ilerleyen aşamalarda saf değiştirip kazananların, ABD'nin yanına geçmişti.

Yeni emperyalist savaşta ise, dengeler daha karmaşık ve girift özellikler taşıyor. II. Emperyalist savaş sonrasında Amerika'ya bağımlılığı artan Türkiye, sonraki süre içinde, Rusya, Almanya ve Fransa ile geçmişten gelen güçlü ekonomik ve siyasi bağlarını yeniden derinleştirdi, ekonomisi ve siyasi etkisi büyümekte olan Çin ile yeni bağlar kurdu. Yeni emperyalist savaş başlamadan önceki yaklaşık 20 yılı, ABD'nin güçlü bir hegemonyası altında geçirmişti. Ancak diğer emperyalistlerle olan bağları bu hegemonyaya rağmen sürmüştü.

Bundan dolayı, adeta ABD'nin bölgeye ilişkin hesapları konusunda 'ileri karakolu', hatta 'stratejik uşağı' gibi tanımlamalar yapılsa da, en 'Amerikancı' görüldüğü dönemde bile, alttan alta diğer emperyalistlerin de çıkarlarını gözetken adımlar atılmaya devam ediliyordu. Çünkü, işbirlikçi tekeli burjuvazinin içinde, hemen bütün emperyalistlerin işbirlikçileri konumlanmış durumdaydı ve bunlar, uygun koşullar altında birbirlerini çelmelemekten, kendi çıkarlarını hayata geçirmekten geri durmuyorlardı. Türkiye'nin bugün bile hala 'ABD uşağı' olduğunu düşünen kesimler tarafından, genel geçer bir 'klikler arası çatışma' kavramı içinde eritilen, ya da onları basit ve ne olduğu belirsiz bir 'statükocular-değişimciler' tanımlaması üretmeye zorlayan, gerçekte ise neden öyle olduğunu, neden çeşitli burjuva kesimle-

rin birbirine düştüğünü tam olarak çözümleyemedikleri pek çok gelişmenin arkasında yatan şey buydu. Çeşitli banka kamulaştırmalarından mafya operasyonlarına, kimi yasal düzenlemelerden bürokrat atamalarına kadar hemen her olayın altını karıştırdığımızda, farklı emperyalist çıkarların ve onların işbirlikçisi kesimlerin hesaplarının yatığını görmek mümkündür.

Yaşadığı iç çelişkiler, Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin, savaş konusundaki tutumunun netleşmesini geciktiren, çeşitli önemli aşamalarda 'yalpalamasına' neden olan en önemli etkenlerden biridir. Savaşın başlangıç aşaması da dahil olmak üzere, hemen bütün dönemlerde Türkiye, sanki ABD emperyalizmine bağımlı olarak savaşa katılmaya hazırlanmış gibi görünmüş, ancak bir biçimde bu durum yaşam bulmamıştır. Sonuçta, savaşa girmeyi çok istemesine rağmen, iç çelişkilerini çözemediği, ya da herhangi bir kesim, diğerleri üzerine ağırlığını koymadığı için burjuvazi bu güne kadar ülkeyi savaşa sokmayı başaramamıştır.

Savaşa girmemesinin en önemli nedenlerinden biri bu olmakla birlikte, bir diğer belirleyici neden, kitlelerdeki savaş karşıtlığıdır. Afganistan saldırısı ve işgali başladığı andan itibaren, işçi ve emekçi kitleler savaş ve ABD karşıtı saflara hızla kaymışlardır. Ülkemizde kitlelerin ezici bir çoğunluğu Amerikan emperyalizminin politika ve kararlarına karşı güvensiz, savaşa karşı tepkilidir. Bu durumda, Türkiye'yi ABD'nin safında savaşa sokmak, burjuvazi için son derece zor bir durumdur. Çünkü kendi halkını, emekçilerini, politikalarına yedekleyemeyen hiçbir devlet, savaşta başarılı olamaz. Bu koşullarda burjuvazi, çok çeşitli manevralarla kitlelerin nezdinde savaşı meşrulaştıracak, şoven milliyetçiliği kışkırtacak adımlar atmak için oldukça fazla çaba sarfetmektedir.

Türkiye, bu iki nedenden dolayı bugüne kadar emperyalist savaşın fiilen ve resmi olarak dışında kalmıştır. Fakat İncirlik üssünü kullanmak ve çeşitli gizli anlaşmalar imzalamak gibi pek çok dolaylı adımla, gerçekte savaşa bir biçimde dahil olmuştur. Ancak gelişmeler gösteriyor ki, bundan sonrasında savaşın daha aktif bir bileşeni olmak için uğraşacaktır.

Savaşın, dünyanın farklı bölgelerinde uzantıları mutlaka oluşacaktır. Ancak yoğunlaşacağı alan, Ortadoğu, Kafkaslar, Balkanlar üçgenidir. Çünkü bu alanlar, petrol ve doğalgaz yataklarının merkezidir.

Kapitalizmin soluk borusu buhar makineleridir. Buhar makineleri sayesinde kapitalizm gelişmiş, dünyanın farklı bölgelerine hızla yayılmıştır. Buhar makinelerini ilk bulan ve ilk kullanan ülke olan İngiltere, kapitalizmin de en büyük sömürgeci gücü haline gelmiştir. Emperyalizmin soluk borusu, kanı-canı ise petrol ve doğalgazdır. Üretim ve ekonomi bütünüyle petrol ve doğalgaz kullanımı üzerine kuruludur. Bu nedenle petrol ve doğalgaz yataklarının yoğun biçimde bulunduğu bölge, çatışmanın da merkezi olmak zorundadır. Emperyalist hegemonyayı sürdürme aracı, savaşın da odak noktasını oluşturacaktır.

Aslında bu bölge, her dönem hegemonya savaşlarının merkezinde durmuştur. Bir dönem uygarlıklar beşiği olduğu için, bir dönem, ipek ve baharat yollarında durduğu için, bir dönem de petrol ve doğalgaz yatakları için... Zaten coğrafi olarak bile, dünyanın merkezinde duruyor oluşu, adeta bölgenin kaderini belirlemiştir. (Öyle ki ABD'nin bölgeye dönük askeri gücünün adı bile "Merkez Kuvvetler Komutanlığı"dır) Keskin rekabet ve savaşlar, bölgedeki sömürüyü çok daha yoğun hale getirmiştir. Buradaki halkların kaderi kan ve gözyaşıyla yoğrulmuştur. Özellikle de Ortadoğu, bir dönem uygarlıklar beşiği olmasına rağmen, kendi ayaklarının üzerine kalkamadığı için, sürekli sömürgeci bir gücün hegemonyası altında yaşamıştır. Dönem dönem sömürgeciler değişmiş, ama sömürünün özü değişmemiştir. Bugün de farklı emperyalistlerin hegemonyası altında yaşayan bölge halkları, yeni paylaşım savaşının odağı durumundadır.

Bu üç bölgeyi birbirine bağlayan köprü durumundaki Türkiye, savaşın doğrudan etkilenmektedir. Türkiye'deki emperyalist ilişkiler, bölgedeki emperyalist ilişkiler kadar karmaşık; Türkiye'ye dönük emperyalist hesaplar, bölgeye dönük emperyalist hesaplar kadar keskindir. Bu karmaşık coğrafyanın tam ortasında duran Türkiye'nin, bu savaşın dışında kalması mümkün değildir. Savaşın içinde yer almak bir yana, savaşın aktif bir bileşeni haline gelmek için de uğraşacaktır.

Savaşın bundan sonraki aşamalarında devletin tutumunun nasıl şekilleneceğini görebilmek için, Kongremizden bu yana ekonomik ve siyasi cepheden gelişmelere bakmak, burjuvazinin yönelimlerini ve kitlelerin kazanıcı gücünü yorumlamak gerekmektedir.

3 Kasım seçimlerinin ön hazırlıkları na damgasını vuran şey, partilerin solculuk yarışı oldu. Kemal Derviş'ten İsmail Cem'e AKP'den Saadet Partisi'ne kadar bütün partiler ve parti başkanları kendilerinin daha 'solcu' olduklarını anlatmaya, kanıtlamaya çalıştılar, seçim öncesindeki birkaç ay boyunca. Hatta Saadet Partisi'nin HADEP'le ittifak halde seçimlere girmesi olasılığı bile gündeme geldi, bütün bu tartışmalar sırasında. Bu kadar keskin bir 'solculuk' furiasının altında yatan en önemli neden, yaşadıkları ekonomik yoksullaşma ve işsizlik girdabında boğulmakta olan kitlelere düzeniçi çözümlere çekmeye çalışmaktı. Keza, savaşa girmeye hazırlanan burjuvazi için, kitlelerin desteğini arkasına almak da çok önemli bir ihtiyacı.

A- TÜRKİYE'NİN SAVAŞA GİRME HAZIRLIKLARI ve EMPERYALİSTLERLE İLİŞKİLERİ

Savaşa hazırlık için seçimler

Ülkemiz yeni emperyalist savaşı Ecevit-Bahçeli hükümetiyle karşılamıştı. 15 Şubat 1999'da Öcalan'ın yakalanmasının arkasından ayyuka çıkartılan şoven dalga, iki ay sonra yapılan seçimlerde, faşist kimliği çok açık olan bu hükümetin kurulmasına yol açmıştı. 11 Eylül saldırıları, Afganistan savaşı ve İsrail'in Filistin işgali gibi, savaşın ilk aşamaları da bu hükümet döneminde yaşandı.

DSP-MHP-ANAP saldırı hükümeti, ABD'nin Öcalan'ı yakalayarak Türkiye'ye teslim etmesinin ürünü, bu yanı sıra ABD politikalarının uygulayıcısı bir hükümetti. Sonrasında, ABD'de yetiştirilmiş ve onun politikalarının doğrudan temsilcisi olarak Kemal Derviş'i de bu hükümete eklemeler. Ancak bu oluşum, zaman içinde güçlenmek ve etkisini artırmak bir yana, zayıflamaya ve güçten düşmeye başladı. Bir yanı sıra kitlelerin hükümeti güveni ve desteği azaldı; çünkü hem seçim kazanmalarını sağlayan şoven dalga zaman içinde etkisini yitirmişti, hem de kitlelere dönük saldırı ve hak gaspları had safhalara ulaşmıştı. Hükümetin başta olduğu dört yıl boyunca meclis, 'gece yarılma' kadar çalışarak tekellerin istediği birçok yasa çıkardı; kamu işlemlerinin tasfiyesi, özelleştirmeler, sosyal güvenlik hakkının adım adım gaspedilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi vb birbirini izledi. Bütün bunlar kitlelerin yaşam koşullarını giderek kötüleştirerek, yoksulluk ve hükümete karşı öfke biriktiren adımlardı. Diğer taraftan Ecevit, sertleşen koşullar ve savaşın ilerleyen seyri içinde başbakanlık yapabilecek bir güç ve kapasiteye sahip değildi. O, ANAP ile MHP arasında bir 'denge' politikacısı, hükümetin denge unsuruydu; ABD'nin ihtiyacı ise, kendi savaş politikalarını kararlılıkla uygulayacak bir hükümet ve başbakanı. Keza Ecevit'in Irak saldırısına karşı olduğunu açıktan ifade etmesi ve Irak'a ziyaret düzenlemesi gibi gelişmeler de, bu hükümetin 'ABD'nin savaş hükümeti' olmasının önündeki engeller arasındaydı.

Bu durumda, 2002 yılının yaz aylarından itibaren önce Ecevit'in şaibeli bir biçimde hastalanarak yataklara düşmesine, arkasından DSP'nin Kemal Derviş operasyonu ile bölünerek hükümetin çatırdatılmasına tanıklık ettik. Bu sürecin doğal sonucu erken seçimlerin gündeme gelmesiydi. 3

Kasım seçimleri bu koşullar altında yapıldı.

3 Kasım seçimlerinin ön hazırlıklarına damgasını vuran şey, partilerin solculuk yarışı oldu. Kemal Derviş'ten İsmail Cem'e AKP'den Saadet Partisi'ne kadar bütün partiler ve parti başkanları kendilerinin daha 'solcu' olduklarını anlatmaya, kanıtlamaya çalıştılar, seçim öncesindeki birkaç ay boyunca. Hatta Saadet Partisi'nin HADEP'le ittifak halde seçimlere girmesi olasılığı bile gündeme geldi, bütün bu tartışmalar sırasında. Bu kadar keskin bir 'solculuk' furiasının altında yatan en önemli neden, yaşadıkları ekonomik yoksullaşma ve işsizlik girdabında boğulmakta olan kitlelere düzeniçi çözümlere çekmeye çalışmaktı. Keza, savaşa girmeye hazırlanan burjuvazi için, kitlelerin desteğini arkasına almak da çok önemli bir ihtiyacı. Ancak gerçekte, kitleler parlamentodan uzaklaşmaya, düzen partilerine ve hükümetlere güvenlerini kaybetmeye başlamışlardı. Bu durumu farkeden burjuvazi, tıpkı '91 seçimlerinde olduğu gibi bir 'demokrasi rüzgarı' estirmeye ve kitlelerin umutlarını yeniden parlamentoya ve düzen partilerine bağlamaya çalışıyordu. "Kime verirsiniz verin, ama mutlaka oy kullanın" çağrıları da bunun ürünüydü. Ancak bekledikleri gibi olmadı, seçimlere katılım oranı oldukça düşük çıktı.

İşin kötü tarafı kimi devrimci yapılar da bu 'demokrasi' rüzgarına kendilerini kaptırdılar ve gerçekten seçimlerde bir başarı elde edebileceklerini zannederek kitleleri sandığa çağırma hatasına düştüler. Üstelik tam da o rüzgarın en gösterişli estirildiği günlerde, devrimci basın büroları ve kurumları üst üste baskınlara maruz kalırken...

Diğer taraftan bu seçimler HADEP açısından daha farklı bir anlam taşı maktaydı. Kürt hareketinin yaşadığı kötü dönüşümün bir uzantısı olarak, HADEP de artık Kürt emekçilerinin özlemlerinin değil, Kürt burjuvazisinin emperyalist savaşa ilişkin beklentilerinin sözcülüğünü yapıyordu. Seçimlerde barajı aşacağı beklentisi o kadar gözlerini kamaştırmıştı ki, en ilkesiz biçimlerde adaylar çıkardılar, kitleleri iyice uzaklaştırdılar. Sonuçta DEHA'nın oy oranı beklenenin çok altında çıktı, Kürdistan dışındaki bölgelerde ise neredeyse sembolik olarak kaldı. Bu yanı sıra, seçimler, Kürt hareketinin Kürdistan dışındaki etki gücünün giderek düşmeye, silikleşmeye başlamasının göstergesi, önemli bir dönemeci oldu.

Bizim seçim politikamız ise, 'sandığa gitme-oy kullanma' olarak şekillenmişti. Kitlelerin düzen partilerine

ve parlamentoya bu kadar güvensizleştikleri bir dönemde, onları sandığa ve oy kullanmaya yöneltecek her türlü taktik politikadan uzak durmak gerekiyordu çünkü. Böylesi bir dönemde, şu ya da bu biçimde aday çıkartarak ya da bir adayı destekleyerek sandığa gitmeye teşvik etmek son derece yanlış. Çünkü seçimlerden bir savaş hükümeti çıkacağı tespitini önceden yapmış, bu nedenle de sandıklardan uzak durmak, kitlelerin güvensizliğini derinleştirmek gerektiğini savunmuş-tuk. Ancak diğer taraftan, özünde bir ayaklanma çağrısı olma niteliğini taşıyan boykot taktiği için de nesnel koşullar yoktu. Bu nedenle en doğru tutum, kitlelere 'sandığa gitme-oy kullanma' çağrısı yapmaktır. Seçimlere katılım oranının bu kadar düşük çıkması da bizi doğrulayan bir gelişme oldu. Seçmen kitlesinin yüzde 25'i oy kullanmadı, ya da geçersiz oy kullandı. Bu, son 20 yılın en düşük katılımını ifade ediyordu ki, kitlelerin düzen partilerine olan güvensizliğinin geldiği boyutu göstermesi açısından oldukça çarpıcıydı.

Seçimlerin bir diğer önemli unsuru ise, Cem Uzan'ın 'ölenemez yükselişi' oldu. Doğru düzgün bir programa ve siyasi altyapıya sahip olmadan, sadece ABD ve IMF karşıtı söylemleriyle kitlelerin ilgisini ve desteğini kazanmayı başarmıştı Cem Uzan. Bir taraftan Hitler faşizminin seçim taktiklerine ve argümanlarına benzeyen kampanyaları, diğer taraftan ABD ve IMF gibi, kitlelerin öfkesinin odağındaki emperyalistleri hedefe çakmasıyla, kimsenin beklemediği büyük bir oy oranına yükselmişti. AKP'nin tek başına hükümet olmasından sonra ise Uzan'ların ipi çekildi. Bir çok şirketine el kondu, haklarında davalar açıldı. O yüzden yurtdışına kaçmak zorunda kaldılar.

Savaş hükümeti iş başında

Seçimleri, çok kısa bir zaman önce kurulan AKP kazandı. CHP ise, 'majestelerinin muhalefeti' olarak, hükümet ile uyum içinde çalışacağına, çok da fazla sorun çıkartmayacağına baştan söz vererek parlamentodaki yerini aldı.

AKP'nin Başkanı Recep Tayyip Erdoğan, yakın bir zaman önce doğrudan ABD'ye giderek icazet almış, seçimlerde ve seçim sonrasında politikaları yönüyle güçlü bir biçimde hazırlanmıştı. Zaten Erdoğan'ın, yaklaşık 2,5 yıllık başbakanlığı döneminde 5 kere ABD ziyareti gerçekleştirmesi de, ABD'ye bağımlılığının düzeyini gösteren çarpıcı bir rakamdır.

ABD emperyalizmi, kendi çıkarlarını en iyi biçimde savunacak donanma sahip bir partiyle yeni süreci karşıla-

maya hazırlanıyordu. Seçimlerin arkasından kurulan, Abdullah Gül'ün başbakanlığındaki 58. hükümet, ilk icazat olarak Erdoğan üzerindeki seçim yasaklarını kaldırdı, onun seçilmesini sağlayacak düzenlemeleri gerçekleştirdi. Böylece 3 Kasım 2002 seçimlerinin arkasından hemen iki-üç ay içinde, Erdoğan'ın başbakanlığındaki 59. hükümeti kurdular.

Yeni hükümetin görevi, Türkiye'yi ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda savaşa sokmaktır. Buna uygun bir biçimde yeni hükümet, bir taraftan bütçeyi savaşa dönük olarak düzenlerken, bir taraftan da MGK toplantılarından çıkan kararlar doğrultusunda savaş tezkeresini meclisin gündemine getirdi.

Tezkere, Türkiye'nin doğrudan savaşa girmesini sağlayacak maddeler içeriyordu. Ancak mecliste yapılan oylamada reddedildi. Bir taraftan, Ankara sokaklarını dolduran ve o günü büyük bir eylem gününe çeviren 100 bin kişilik kitle; bir taraftan kitlelerde genel olarak çok yüksek olan savaş karşıtı bilincin, özellikle seçmenleriyle bağları daha yakın olan taşra milletvekilleri üzerindeki basıncı; bir taraftan da Irak saldırısına karşı çıkan emperyalistlerin ve onların ülke içindeki işbirlikçilerinin dirençlerinin parlamentoya yansması, bu sonucu doğurmuştu. 1 Mart günü, savaş karşıtı hareketin kendi gücüne güveninin ve 'bu savaşı durdurabiliriz' bilincinin güçlendiği bir gün oldu.

Aradan 7 ay geçtikten sonra bu defa Ekim ayında, yeniden gündeme getirildi savaş tezkeresi. Bu arada savaşın başlamasının ve Saddam'ın teslim olmasının arkasından, savaş karşıtı harekette bir kırılma yaşanmış ve eski hızını kaybetmişti.

Dahası bütün bu süre boyunca, burjuvazi, Türkiye'nin savaşa girmesinin ne kadar önemli ve faydalı bir adım olacağı, 'komşudaki yangına seyirci kalmamak' gerektiği vb' üzerinden bir ideolojik bombardıman başlatmıştı. Keza Musul-Kerkük petrolle-ri üzerindeki 'tarihsel haklarımız' da yine bu dönemde piyasaya sürülen cılız argümanlar arasındaydı. Burjuvazi, kitlelerdeki savaş karşıtlığını azaltmak bir yana, savaşa taraf hale getirmeye çalışmaktaydı. Bunda belli bir başarıya da ulaştı. Ekim tezkeresi gündeme geldiğinde tepkiler daha cılız, eylemler daha sınırlı kaldı.

Tezkere yeni haliyle meclisten geçirildi. Ancak epeyce törpülenmiş, Türkiye'nin savaşa dahil olma koşulları sınırlandırılmıştı, bu yanı sıra ABD'nin istediği çerçeveden çok uzaktı. Üstelik Kürt bölgesi ile ilgili olarak Türkiye çeşitli hak taleplerinde

bulunuyordu. Bu koşullarda, Türkiye artık savaşa girmeye hazır olduğu halde, ABD emperyalizmi onun katılmasını istemedi.

Ancak bir bütün olarak tezkere krizi ve sonuç itibarıyla Türkiye'nin savaşa girmemiş olması, ABD işbirlikçisi burjuvazi açısından önemli bir yenilgiydi. Böylece hem onların hem de ABD'nin savaşa ilişkin hesapları alt üst olmuştu. Savaşa Türkiye olmadan girmek, ABD'yi ciddi bir biçimde sıkıştırdı. Türkiye'yi hem asker gücüyle, hem de Irak'a sınır ülke olmasının getirdiği nakliye ve hareket kolaylıklarından faydalanmak amacıyla kullanacaktı. Bundan yoksun bir biçimde başladığı Irak savaşında, yenilginin su yüzüne vurduğu her aşamada Türkiye'yi suçlaması bu yüzdendi. Kimi zaman ABD medyasında çıkan bir yazı aracılığıyla, kimi zaman Irak'la ilgili kamuoyu yaratmak isteyen bir ABD'li bürokratin turları esnasında, kimi zaman ABD ile yapılan doğrudan görüşmelerde, birçok defa Türkiye'nin ABD'nin yanında savaşa katılmamış olması eleştiri konusu yapıldı. Bununla da kalmadı, ABD emperyalizmi, çeşitli ekonomik yaptırımlar ya da siyasi baskılar üzerinden rahatsızlığının derinliğini somut olarak da gösterdi.

2003 yazında gündeme gelen 'cuval krizi' de bu türden baskılardan biriydi. ABD askerleri, Süleymaniye'de bulunan Türk özel timine ait üsse saldırı düzenlemiş, üst düzey Türk subaylarının kafasına cuval geçirerek onları gözaltına almış, sorgulamış ve tüm diplomatik girişimlere karşın birkaç gün boyunca serbest bırakmamıştı. Bu baskınla ABD emperyalizmi, hem Türkiye'nin kendisinin yanında savaşa girmemiş olmasının intikamını alıyordu, hem de o günlerde çok daha açıktan propaganda edilmeye başlanmış olan Musul-Kerkük ve Kürt bölgesi konusundaki Türk politikaları karşısında bir 'haddini bildirme' uyarısı yapıyordu.

Türkiye açıktan savaşa girmediydi. Ancak savaşın başından itibaren örtük bir biçimde ABD emperyalizminin isteklerini yerine getirdi. ABD ile Türkiye arasında pek çok gizli anlaşma imzalandı. Bu anlaşmalar doğrultusunda, Türkiye önceden imzalanmış sözleşmelerin dışında, ABD'nin istediği pek çok şeyi kitlelerin gözünden uzak bir biçimde gerçekleştirmeyi başardı.

Bu gizli anlaşmaların en önemlisi İncirlik üssünün kullanımı konusunda gerçekleşti. 2003 Haziranında AKP hükümeti, anayasayı da ihlal ederek Bakanlar Kurulunda hazırlanan kararnamıyla İncirlik'in 2004 başından itibaren 'Anti Terör Üssü' adı altında

Türkiye açıktan savaşa girmediydi. Ancak savaşın başından itibaren örtük bir biçimde ABD emperyalizminin isteklerini yerine getirdi. ABD ile Türkiye arasında pek çok gizli anlaşma imzalandı. Bu anlaşmalar doğrultusunda, Türkiye önceden imzalanmış sözleşmelerin dışında, ABD'nin istediği pek çok şeyi kitlelerin gözünden uzak bir biçimde gerçekleştirmeyi başardı.

'Transit üs' haline getirdi. Bu kararnayla İncirlik üssü Ortadoğu ve Asya arasında ABD asker ve teçhizatlarını nakletmek ve belirli bir süre konuşlandırmak amacıyla kullanılmaya başlandı. İncirlik'teki ABD üssünden, yasal düzenlemelerin çok üstünde asker ve silah sevkiyatı yapıldı, savaşa katılmak ve Irak'ın üzerine bomba yağdırmak üzere çeşitli defalar uçaklar kaldırıldı. ABD'nin 90 adet atom bombasını İncirlik üssünde sakladığı yönünde iddialar, hükümet tarafından reddedilse bile yanlış görünmüyor. Bunların dışında, İskenderun limanının açıklarına gelerek bekleyen askeri gemilerden izinsiz biçimde askerler ve mühimmat indirildi, bunların önemli bir kısmı da Kürdistan topraklarından kara yoluyla geçirildi. İskenderun Limanından Nisan 2004 ile Eylül 2005 tarihleri arasında 1193 cip, 453 römork, 42 vinçli kamyon, 72 panzerin de bulunduğu çok sayıda araç ve gereç Irak'a sevk edildi. Sadece 2005'in ilk 7 ayında, 4046 askeri araç ve iş makinesi ile 3404 ton patlayıcı, Irak'a gitmek üzere limandan geçirildi. Özelleştirilerek PSA-Akfen Ortak Girişim Grubuna verilen İskenderun Limanı, adeta ABD'nin deniz üssü gibi kullanılıyor.

Yani hükümet, Türkiye'yi savaşa sokma konusunda kendisine verilen görevi yerine getirmeyi başaramadı; ancak perde arkasından oldukça önemli adımlar attı, yardımlar gerçekleştirdi. Bu durum, Türkiye'deki ABD işbirlikçisi kesimlerin çıkarlarını gözetmesi yönüyle de gerçekleştirmesi gereken bir görevdi.

Türkiye'nin

kırmızı çizgileri: Kürt bölgesi

ABD emperyalizmine bu kadar bağımlı bir yapıda olmasına ve burjuvazinin belli kesimlerinin bu kadar bastırmasına rağmen, Türkiye'nin savaşa bir türlü girememesindeki çok önemli bir etken de Kürt sorunudur. Ülkemizde burjuvazinin en Amerikancı kesiminde bile, Kürt sorunu önemli bir handikaptır. Güney sınırında bir Kürt devletinin kurulması, Türkiye için en hassas konulardan birini oluşturuyor ve bunu kendisinin 'kırmızı çizgileri' olarak ifade ediyor.

ABD emperyalizmi ise, Irak savaşı içinde Kürt kesimlere daha özel bir önem veriyor. Çünkü Irak'ta sadece işbirlikçi Kürt yönetiminden tam destek alabiliyor, sadece onları istediği gibi savaş içinde konumlandırıyor. Savaşın başlamasından önce ABD'nin planı asıl olarak Şii kesimlerin Sünni yönetime olan hoşnutsuzluğuna dayanıyordu. Şiilerin Baas yönetimine çok tepki duyduklarını ve kendilerini

ABD Kürt bölgesini, sadece Irak'ın en güvenli bölgesi olarak değerlendirmekle kalmıyor. Bunun yanında, peşmergeleri Iraklı direnişçiler karşısında vurucu güç olarak da kullanıyor. Sıkça düzenlenen operasyonların önemli bir kısmında, peşmergeler görev alıyor. Üstelik bunlar ABD ordusunun bile giremediği, girmek istemediği sokaklara evlere kadar giriyor, saldırıyor, öldürüyorlar. Necefte, Samara'da, Felluce'de ve daha pekçok yerde, peşmergeler, işbirlikçi Irak ordusundan çok daha etkili bir güç olarak kullanıldı, kullanılıyor.

'kurtarmaya' gelen ABD askerlerini, ellerinde çiçeklerle karşılayacaklarını propaganda ediyorlardı. Ancak işgal ordusu, çiçeklerle değil, tersine son derece güçlü ve etkili bir direnişle karşılaştı. Böylece ilk günden itibaren Şiiler üzerine kurdukları hesaplar boşa çıktı. Sonrasında da Şiilerin dini önderlerinden bazıları zaman zaman ABD yanlısı bir tutum içinde olsa da, Şii kitlelerin ABD'ye karşı nefreti bitmedi, kitle önderleri ABD karşıtı tutumlarını değiştirmediler.

Kuzey Irak'taki (Güney Kürdistan) Kürtler de ABD'nin savaş planları içinde yer alıyordu; ancak savaşın asli unsuru olarak konumlandırılmamışlardı. Dünya genelinde çok yüksek seyreden savaş karşıtı kitle bilinci ve eylemler, bölgedeki Kürt işbirlikçilerinin de ABD'ye belli bir mesafeyle yaklaşmasına neden oluyordu. Hatta Talabani ve Barzani, başlangıçta bu mesafeli tutumları ve ABD uzaklığında geri kaldıkları için, Öcalan'ın eleştirilerine maruz kalmışlardı. Savaşın başlamasıyla birlikte dengeler de değişti. Kürtler kendi bölgelerinde hızlı bir biçimde hakimiyetlerini sağlayarak ABD'nin saflarına katıldılar. İşgalin gönüllü olarak ve hızla başarıya ulaştırıldığı tek bölge de Kürt bölgesi oldu. Onun dışında diğer bölgelerde, -Bağdat'taki en sıkı biçimde korunan 'yeşil alan' da dahil olmak üzere- ABD emperyalizmi kendini tam anlamıyla güvende hissetmiyor, her an direnişçilerin yeni bir saldırısıyla karşılaşma ihtimali olduğunu biliyor.

ABD Kürt bölgesini, sadece Irak'ın en güvenli bölgesi olarak değerlendirmekle kalmıyor. Bunun yanında, peşmergeleri Iraklı direnişçiler karşısında vurucu güç olarak da kullanıyor. Sıkça düzenlenen operasyonların önemli bir kısmında, peşmergeler görev alıyor. Üstelik bunlar ABD ordusunun bile giremediği, girmek istemediği sokaklara evlere kadar giriyor, saldırıyor, öldürüyorlar. Necefte, Samara'da, Felluce'de ve daha pekçok yerde, peşmergeler, işbirlikçi Irak ordusundan çok daha etkili bir güç olarak kullanıldı, kullanılıyor.

Bütün bunlar, Irak halkının ve direnişçilerin Kürtlere karşı tepki ve nefretlerini büyüten bir etki yaratıyor. Kürt işbirlikçiler her geçen gün Ortadoğu halklarına biraz daha uzaklaşıyor, yabancılaşıyorlar.

ABD açısından ise sorunun iki yönü bulunuyor. Bir taraftan Kürtleri Ortadoğu'daki ikinci İsrail haline getirmek istiyor. Kendi denetimindeki bir vurucu güç olarak, sadece Irak içindeki operasyonlarda değil, yarın gündeme gelecek İran savaşı ya da başka bir olası bölge savaşı içinde de öne sürmeyi amaçlıyor. Zaten İsrail ile Güney

Kürdistan arasında, savaş başladığından bu yana giderek sıkılaşan ilişkiler de bu planın hayata geçmekte olduğunu gösteriyor. İsrail'den G. Kürdistan'a MOSSAD ajanları gidiyor, askeri uzmanlar peşmergeleri eğitmek üzere görevlendiriliyor, İsrail sistemli bir biçimde Güney topraklarına yerleşiyor. Kendisini ABD'nin savaş arabasına bağlamış olan Kürt işbirlikçileri, bütün bunları gönüllülükle yapıyorlar. Kürt halkı ise, iki yönlü bir yanılsama içine sokuluyor: Bir taraftan 'kendi devletini' kurmakla ekonomik ve sosyal kurtuluşun gerçekleşmeyeceğini, bu defa da Kürt burjuvaları tarafından sömürülmeye devam edeceğini bilmiyor. Diğer taraftan ise, 'kendi devletini' bölge halklarının kanı ve nefreti üzerinden kurmaya çalışarak, bir devleti kurmada en ağır, tarihsel açıdan en kötü bedeli ödemiş oluyor.

ABD açısından ise, Kürt işbirlikçileri savaş koşullarında önemli bir vurucu güç. Keza Irak içinde işler iyice keskinleştiğinde, devletin bölünmesi ihtimali karşısında, ABD kendi çıkarlarına en uygun planı yapmış durumda. Irak'ın en zengin petrol yataklarını içinde barındıran kuzey bölgesinin, ayrılarak ayrı bir Kürt devleti kurması, ABD'nin tercihleri arasında yer alıyor. Bütün Irak'a hükmedemeyeceği koşulda, Irak'ın en önemli parçasına hükmedebilmek ABD'yi rahatlatıyor. Kürdistan bölgesinin denize kıyısının olmaması gibi önemli bir sorunu çözmek için ise, şimdiden girişimde bulunuyor. Kürt bölgesinden İsrail'e uzanan petrol boru hattı, bu ihtiyaca karşılık olarak inşa edilmeye başlandı bile.

ABD emperyalizmi, savaşa ilişkin olarak Kürt işbirlikçileri üzerinden bu planları yapmakla birlikte, Türkiye'nin bu konudaki tepkilerini de dikkate almak zorunda kalıyor. Çünkü hem Güney'deki Kürtlerle kurulan bu ilişki, hem de PKK'nin daha hala etkisizleştirilerek Türkiye'ye teslim edilmemiş olması, Türk devletinin tepkisini çekiyor.

Türkiye'deki egemen sınıfların en büyük korkusu, kendilerine sınır bir Kürt devletinin kurulması. Türkiye'deki Kürt hareketi, ayrılık bağımsız devlet kurma talebinden vazgeçmiş olmakla birlikte, yanbaşındaki Kürt oluşumundan etkileniyor. Son dönemde ülkemizde 'Barzanicilik'in giderek artışı, özellikle üniversiteli Kürt gençliğinin içinde hızla yayılması bunun çarpıcı bir göstergesidir. Keza Güney'e eğitim görmek gibi gerekçelerle giden genç sayısı da az değildir. Yani burjuvazinin korkusu boşuna değil.

Ancak onun korkusu ne kadar büyük olursa olsun, ABD emperyalizmi, savaşın geleceğine ilişkin planlarından

dolayı, Kürtlerin devlet kurma taleplerini dikkate almak zorunda kalıyor. Diğer taraftan Türkiye ile de yakın ilişki kurmak, Türkiye'yi de savaşa dahil etmek istiyor. Talepleri birbirleriyle gelişen bu iki ayrı gücü ikna edebilmek için ara noktalar bulmaya çalışıyor. Bir taraftan Kürtlerin somut olarak devlet kurma taleplerini olabildiğince ertelemeye çalışıyor; böylece Türkiye'nin talebini kısmen de olsa karşılamış oluyor. Zaten Irak içindeki dengeler de bunu zorunlu kılıyor. Diğer taraftan, Musul ve Kerkük'ün Kürtleştirilmesi ve Kürt bölgesine dahil edilmesi konusunda Kürtler tarafından atılan sistemli adımlara örtük bir onay veriyor. Bununla birlikte Türkiye'nin Musul ve Kerkük konusundaki hak taleplerinden vazgeçmesi için bastırıyor.

Türkiye'nin Musul-Kerkük ve Kürt devleti konusundaki tutumu, savaşın başlamasından önceki dönemde 'kırmızı çizgiler' olarak ilan edildi. Bu konularda kesin bir tutum içinde olduğu ve asla taviz vermeyeceğinin göstergesi olarak bu tanımlama ileri sürüldü. Ancak geçen süre içinde, ABD'nin bastırmaları sonucunda, bu çizgilerin rengi giderek açıldı; önce pembeleşti, sonrasında iyice silikleşti.

Bugün artık, Türkiye başlangıç noktasından çok gerilemiş durumda. Geçen süre içinde, PKK'nin etkisizleştirilmesi ve yöneticilerinin yakalanarak Türkiye'ye teslim edilmesi konusunda somut hiçbir adım atılmadı. Tam tersine, PKK'den kopan kadrolar, devlet karşıtı faaliyette bulunmayacakları sözünü vererek, Güney'de kendilerine yeni yaşamlar kurdular. Henüz Kürt devleti resmen kurulmadı ama fiilen kazanılan çerçeve, meşruluk kazandı ve genişledi. Nüfus sayımları ve seçimler döneminde yapılan pekçok düzenlemeyle Musul-Kerkük, Kürdistan bölgesine bir biçimde dahil edilmiş oldu.

Bütün bu gelişmeler, Türkiye'deki ABD işbirlikçisi burjuvazinin, savaşa girmek konusunda, kendi taleplerinden bile tavizler verecek kadar istekli olduğunun göstergeleridir. Başbakan Erdoğan'ın Ağustos 2005'te Wall Street Journal'da yayımlanan yazısında, Türk hükümetinin, Bush yönetiminin Irak politikasını kayıtsız şartsız desteklediğini ifade etmesi, Türkiye'nin her tür 'kırmızı çizgisi'ni ABD'nin isteği doğrultusunda silmeye hazır olduğunu gösteren çarpıcı bir göstergedir.

Türkiye-ABD ilişkilerinin kısa tarihi

Aslında Türkiye ile ABD arasındaki ekonomik ilişkiler Osmanlı dönemine kadar uzanır. 1783'te İngiltere-

ABD ile ilişkilerin başlangıç tarihinin 1800'lere dayanmasına karşın, onyıllar boyunca bu ilişkilerin çok fazla geliştiği söylenemez. Kurtuluş savaşı ve Cumhuriyetin ilan edildiği yıllarda kimin mandasının kabul edileceği, yani hangi emperyalistin hegemonyasına girileceği tartışılırken, ABD emperyalizminin adının bile geçmemesi bu nedenledir. Osmanlı açısından da, sonrasında genç Türkiye Devleti açısından da, 'Yeni Dünya' çok uzaklardaydı. Ancak II. Emperyalist savaş döneminde uzaklar yakınlıktı, Türkiye, Amerika'yı 'keşfetti'. Ya da tersten Amerika Türkiye'ye kadar uzandı.

re'ye karşı bağımsızlık savaşını sonuçlandıran Amerika, ilk olarak 'eski dünyanın büyük devletleriyle' ilişki kurma kararı aldı. Bu kararın üzerinden çok uzun bir zaman geçmeden, Kasım 1800'de, bir ABD savaş gemisi İstanbul limanına yanaştı. 'Yeni Dünya'dan gelen bu gemi, ilk elde bir şaşkınlık yaratmıştı, sonrasında ise ilişkiler çok hızlı gelişti. 1802'de ABD'nin İzmir konsolosluğu açıldı, 1827'de iki ülke arasında ticaret anlaşması imzalamaya ilişkin görüşmeler başladı. Abdülhamid döneminde ise, Osmanlı-ABD ilişkileri en üst düzeydeydi.

O yıllarda Osmanlı, Fransa'nın kapitülasyonları altında boğulmaktaydı. Diğer taraftan bir çıkış noktası bulma amacıyla Almanya'ya giderek daha fazla sarmakta, Almanya ile ilişkileri güçlendirmekteydi. Aynı dönemde İngiltere ile de ilişkiler devam ediyordu. Bir tarafta kapitalizmin başlangıç döneminin 'imparatoru', 'toprakları üzerinde güneş batmayan' Büyük Britanya devleti ile kurduğu ilişkiler vardı. Diğer tarafta ise kapitalist gelişimini çok hızlı tamamlamakta olan Almanya ile bağlar sıkılaşıyordu. 1800'lerin sonlarında Almanya ile bağlar daha ağır basmaya başlayınca, Osmanlı'nın I. Emperyalist Savaş içindeki tercihi de belli oldu.

ABD ile ilişkilerin başlangıç tarihinin 1800'lere dayanmasına karşın, onyıllar boyunca bu ilişkilerin çok fazla geliştiği söylenemez. Kurtuluş savaşı ve Cumhuriyetin ilan edildiği yıllarda kimin mandasının kabul edileceği, yani hangi emperyalistin hegemonyasına girileceği tartışılırken, ABD emperyalizminin adının bile geçmemesi bu nedenledir. Osmanlı açısından da, sonrasında genç Türkiye Devleti açısından da, 'Yeni Dünya' çok uzaklardaydı.

Ancak II. Emperyalist savaş döneminde uzaklar yakınlıktı, Türkiye, Amerika'yı 'keşfetti'. Ya da tersten Amerika Türkiye'ye kadar uzandı, Türkiye'yi 'keşfetti'. Türkiye, savaşın başlangıcında Almanya'nın saflarındaydı. Savaşa katılmak için fazla acele etmedi. Almanya'nın yenilmeye başladığının görülmeye başlanmasıyla birlikte, hem Türkiye'deki burjuvazinin belli kesimlerinde farklı arayışlar ve bu arada ABD'ye yönelme başladı, hem de ABD emperyalizminin Türkiye ile daha yakından ilgilenme çabası doğdu. Savaş döneminde Koç ve Bezircibaşı gibi kimi burjuvaların çeşitli ABD tekellerinin Türkiye bayiliğini almaları da bunun göstergelerindendir.

II. Emperyalist savaşı bitiren sosyalist Sovyetler Birliği olmuştur. Savaş sırasında devrimini gerçekleştiren ül-

kelerle birlikte dünyanın üçte biri sosyalist kampa dahil olmuş, SB sadece Hitler faşizmini yenmekle kalmamış, emperyalist dünyaya büyük bir darbe indirmişti. Bu durumda, emperyalist-kapitalist sistem hızlı bir biçimde kendi içinde kenetlenme ihtiyacı duyuyordu. Kenetlenmenin merkezinde ise, sosyalist ekonomi ile başedebilecek güce sahip bir emperyalistin durması gerekiyordu. Bu nedenle kapitalist dünya açısından savaşın galibi ABD emperyalizmiydi.

Savaş sonrasında, ABD emperyalizmi, kendisinin 'dünyanın jandarması' ve yeni dönemin 'imparatoru' olduğunu ilan etti. Bir bütün olarak kapitalist dünyayı kendisi açısından en elverişli hale getirmek için gereken adımları da hızla attı. Kendi parası olan doları dünya parası haline getirdi. Savaş öncesinde dağılma aşamasına gelen Milletler Cemiyeti'nin, Birleşmiş Milletler adını alarak kendi hegemonyasında çalışmasını sağladı. NATO askeri paktını kurarak bunu askeri gücü haline getirdi. Truman Doktrini ve Marshall Planı ile, 'savaşın zarar görmüş veya gelişmekte olan ülkelere borç vererek ve yardım yaparak onları ekonomik olarak kalsındırmak' demagogilerinin arkasına saklanarak, gerçekte tüm dünyayı kendi ekonomik hegemonyası altına alma çabasına girdi. Bu kurumlar aracılığıyla ABD emperyalizmi, sosyalist kamp dışında kalan ülkeleri kendisine ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağlamada, kendi hegemonyasını yaymada önemli adımlar atıyordu.

Türkiye de savaş sonrasındaki tüm bu gelişmelerden nasibini aldı. Savaşın biteceğinin kesinleştiği bir aşamada Japonya'ya savaş ilan ederek BM'ye girme hakkını kazanmıştı Türkiye. IMF, Dünya Bankası ve OECD gibi kuruluşlara 1947'de üye yapıldı, 1950'de de ABD'nin Kore işgaline asker göndererek katılmak zorunda bırakıldı, 1952'de de NATO'ya dahil edildi. Bütün bunlarla içiçe olarak, 1947'den itibaren üstüste bindirilen yardım ve kredi anlaşmaları, ABD kaynaklı sermaye yatırımları, peşpeşe ülkeye gelen ABD heyetleri vb. çok hızlı bir süreç yaşandı. Bunların tümü birden, Türkiye'nin ABD'ye tam bağımlı hale getirilmesinin köşe taşlarını oluşturdular.

Ekonomik olarak bu bağımlılık, siyasi ve askeri alanda da bağımlılığa kaçınılmaz olarak yol açmıştı. Türk subaylarının yıllar boyunca ABD'de özel eğitim görmesi, ordunun ABD yardımı alması, Türkiye'de bir savunma sanayinin kurulmaması vb örnekler, her açıdan ABD bağımlılığının göstergeleridir. Hatta '60'lı yıllardan sonra NATO üyesi bütün ülkelere

kurulan ve yürütülen kontrgerilla faaliyetinin ABD tarafından finanse edilmesi, Türk ordusuna bağlı bir birim olarak çalışıyor görünen subay ve personelin doğrudan ABD'den maaş alması da bunun en uç ve çarpıcı örnekleri arasındadır.

ABD'ye bu kadar büyük bir bağımlılık içindeyken gerçekleştirilen 1974 Kıbrıs çıkartmasının, ABD'den 'izin' alınmadan ve ABD'ye rağmen yapılmış olması ise, Türkiye'deki işbirlikçi burjuvazinin parçalı yapısını, her şeye rağmen korumaya devam ettiğini gösterir. '74 çıkartması, Türkiye'nin ABD ile arasına koymaya başladığı mesafenin en önemli örneğidir. Ancak tek örneği değildir. O yıllarda diğer emperyalistlerle yeniden ilişkilerini güçlendirmeye, diğer emperyalistlerin Türkiye üzerindeki hegemonyasının çeşitli biçimlerde oluşmaya başladığı yıllardır.

Mesela '60'lardan itibaren Almanya'ya yoğun bir Türk işçi akını ve onlar aracılığıyla Türkiye'ye Alman Markının akması; Alman sermayesinin yeniden Türk pazarına dalması ve kimi yatırımlar yapması; '70'li yıllarda Dövizle Çevrilebilir Mevduat (DCM) adı verilen bir uygulamayla, İsviçre bankaları aracılığıyla Alman sermayesinin Türkiye'de hızla güçlenmesi vb örnekler, Almanya ile kurulan yakınlaşmanın en somut örnekleridir.

Aynı dönemde SB ile de ilişkiler giderek güçlenmiştir. Daha Kurtuluş Savaşı yıllarında ve hemen sonrasında genç Sovyetler Birliğinden önemli yardımlar alan Türkiye, sonrasında bu ilişkileri durdurmuştu. Ancak '60'ların sonu ve '70'li yıllar, bu ilişkinin de yeniden canlanmasına tanıklık eder. Sovyet sermayesi, Türkiye'de çok önemli yatırımlar yapar. Üstelik bu yatırımlar, demir-çelik, alüminyum fabrikalarının kurulması gibi önemli yatırımlardır.

Bu durum konjonktürden bağımsız değildir. '70'ler ABD emperyalizmi Vietnam savaşında yenilmeye başladığı yıllardır. Tüm dünyada çok güçlü bir ABD karşıtlığı hızla yayılmaktadır. Kitleler nezdinde Amerika, Vietnam'da sömürgeci ve katliamcı yüzünü bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Burjuvazi, diğer emperyalistlerle ilişkilerini güçlendirirken, kitlelerdeki ABD karşıtlığını da değerlendirmeye, bu karşıtlığı kendi hanesine kaydetmeye çalışmıştır. Bu nedenle '60'ların sonundan itibaren '70'li yıllar boyunca pekçok ülke ABD'nin yaşadığı sıkışmadan faydalanarak ondan uzaklaşmaya çalışmıştır.

Ancak ABD emperyalizmi, Vietnam savaşını geride bıraktığı andan itibaren, bu savaş nedeniyle kaybettiği mevzilere yeniden ve daha güçlü

'80'li yıllar tam anlamıyla ABD hegemonyasında geçmiş, Türkiye bu süreç boyunca, Ortadoğu-Kafkaslar-Balkanlar üçgeninde ABD'nin ileri karakolu görevini üstlenmiştir. Bir taraftan ülkede kapitalizm gelişirken bir taraftan da ABD'ye bağımlılığı artmıştır. '90'ların başında revizyonist blok dağılırken de Türkiye'ye önemli roller düşmüştür. ABD'nin 'tek kutuplu yeni dünya düzeni'ni ilan etmek ve dünyaya meydan okumak için gerçekleştirdiği Körfez Savaşı sırasında Türkiye'nin cengaverce en önde yer alması, bunun göstergesidir.

bir biçimde saldırmış, onlar üzerindeki hegemonyasına ait çatlaqları tamir etmek için her türlü yöntemi de kullanmıştır. Dünya genelinde askeri cuntaların '70'li yıllarda yoğunlaşmasının nedeni budur. Ülkemizdeki '80 askeri darbesi de bundan bağımsız değildir. Asıl hedef, kitle hareketinin devrimci yükselişini durdurmak olmakla birlikte, bu arada palazlanmakta olan rakip emperyalistlere ve işbirlikçilerine de bir ders vermek gibi bir yanı da vardır. Türkiye ile ABD arasındaki en köklü anlaşmanın 1980 yılında imzalanan Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SEİA) olması önemlidir. ABD ile ilişkiler, en yoğun bir tarzda bu anlaşmaya dayalı olarak gelişmiştir.

'80'li yıllar tam anlamıyla ABD hegemonyasında geçmiş, Türkiye bu süreç boyunca, Ortadoğu-Kafkaslar-Balkanlar üçgeninde ABD'nin ileri karakolu görevini üstlenmiştir. Bir taraftan ülkede kapitalizm gelişirken bir taraftan da ABD'ye bağımlılığı artmıştır. '90'ların başında revizyonist blok dağılırken de Türkiye'ye önemli roller düşmüştür. ABD'nin 'tek kutuplu yeni dünya düzeni'ni ilan etmek ve dünyaya meydan okumak için gerçekleştirdiği Körfez Savaşı sırasında Türkiye'nin cengaverce en önde yer alması, bunun göstergesidir. Keza Rusya'dan kopan Türki Cumhuriyetlerin ABD emperyalizminin hegemonyasına alınmaları sürecinde de Türkiye bir köprü rolünü üstlenmiştir. '90'lı yılların ortalarına kadar olan süreçte, ABD hegemonyası öylesine baskındır ki, Türkiye'nin attığı her adımda bunun damgası vardır. Zaten Türkiye'nin ABD'nin 'stratejik uşağı' olduğu yönündeki söylemler de bunu ifade etmek için üretilmiştir. Ancak '90'lı yılların ikinci yarısından itibaren, dünya konjonktüründeki değişimlerle birlikte, Türkiye-ABD ilişkileri de öncü sarsıntıları yaşamaya başlar.

AB'ye üyelik süreci

3 Ekim 2004 tarihinde AB'nin Türkiye hakkındaki ilerleme raporu açıklandı. 17 Aralık 2004 tarihinde ise AB'ye giriş takvimi açıklandı. Bu tarihler nedeniyle, uzunca bir süredir unutulmuş olan Türkiye'nin AB üyeliği konusu yeniden yoğun bir biçimde tartışıldı.

Türkiye'nin AB ile ilişkileri, kimi dönemlerde burjuvazinin bilinçli bir biçimde yoğunlaştırdığı tartışmalardan biridir. Çünkü AB üyeliği 'demokrasi'nin başa çekildiği, kitleleri manipüle etmede kullanılan en önemli argümanlardan biridir. AB'ye girmek, ülkemizde demokrasinin geliştiğinin göstergesi; yaşanan herhangi bir olumsuzluk, AB'ye giremeyecek kadar 'ge-

ri' bir ülke olduğumuzun kanıtıdır! AB'ye girdiğimiz zaman refah düzeyimiz artacak, demokrasi gelişecektir! Özellikle küçük burjuva kesimler arasında, bu yargı daha da abartılmış bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Türkiye'nin birliğe bir türlü alınmaması, Doğu Bloku ülkelerinden bazıları topu topu birkaç yıl içinde üye kabul edilirken, Türkiye'nin onyıllardır süren 'üyelik macerası', üzerinde çokça konuşulan konulardan biridir.

Ancak en başta, AB'nin bir 'demokrasi ve refah birliği' olduğu yolundaki demagojiler, gerçeği yansıtmamaktadır. Ve burjuvazi bunun propagandasını yapmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kitleler gerçek yüzünü görmektedirler.

Türk işçilerin AB ülkelerine, özellikle de Almanya'ya yaygın bir biçimde gitmekte olduğu '60'lı ve '70'li yıllar boyunca, AB ülkelerinin 'sosyal devlet' uygulamalarına büyük bir özlem ve hayranlıkla bakılıyordu. '80'de ise, mücadeleyi bırakıp yurtdışına kaçan mülteciler, 'Avrupa demokrasisi' üzerine bir bombardıman yürüttüler.

Gerçekten de o yıllarda, Avrupa'da yaşayan kitlelerin refah düzeyi daha yüksek, sosyal ve ekonomik hakları daha gelişkindi. II. Emperyalist savaş sonrasında, sosyalizmin prestijinin yüksek ve dünya halklarında sosyalizm özlemlerinin gelişkin olmasının yarattığı bir durumdu bu. Devrimini gerçekleştirmeyen, ama savaş boyunca Komünist Parti'nin önderliğinde güçlü bir devrimci savaşım gerçekleştiren Fransa; ülkenin yarısı ayrılıp sosyalist bloka dahil olan Almanya gibi ülkelerde de savaşa geleneği güçlü, kitlelerin beklentileri yüksekti. Bu koşullarda burjuvazi, sosyalizme alternatif olarak 'sosyal devlet' adını verdiği uygulamalar başlattı. Tümöyle kitle mücadelesinin bir kazanımı olan, oldukça gelişkin ekonomik ve sosyal hakları yasalaştırmak ve hayata geçirmek zorunda kaldılar. Savaş sonrasında ekonomik refah dönemi, burjuvazi açısından da bu hakları vermede çok fazla sorun yaratmıyordu. Büyümekte olan ekonomiler, kitlelerin alım gücünün de artmasına neden oluyor; alım gücü artan kitleler, ekonominin büyümesine katkıda bulunuyorlardı.

Sonrasında Vietnam savaşından çıkış alan güçlü ABD ve savaş karşıtı hareketler, Fransa başta olmak üzere Avrupa'da büyük bir devrimci dalga yarattı. Bu türden kitle hareketleri, hem kitlelerin refah düzeyini yükselten, hem de demokratik kazanımlarını güçlendiren sonuçlar doğurdu.

Ancak devlet bir taraftan bu hakları vermek zorunda kalırken, bir taraftan da kendisi açısından en tehlike gördüğü şeyi, devrimci örgütleri yo-

ketmek için oldukça önemli adımlar attı. Yüksek güvenlikli cezaevlerinin, yalıtılmış hücrelerin en gelişkin olarak uygulandığı Avrupa cezaevleri, 'demokrasi'nin de sınırlarını çiziyordu: "Devleti tehdit etmeyecek düzeyde, izin verilen sınırlar içinde demokratik eylemler yapmak serbest; devleti hedef alacak bir biçimde, çizilmiş sınırların dışına taşan devrimci eylemler ve örgütler ise kesin olarak yasak"tı. Böylece kitle hareketine belli düzeylerde izin vermekle birlikte, devrimci yapılar üzerinde şiddetli bir terör dalgası estiriyordu. Yani 'burjuvazinin demokrasisi', burjuva özgürlükler için mücadelenin dışına taşmaya izin vermiyordu.

Sonrasında ise, bu sosyal haklar burjuvazinin üzerine yük olarak binmeye başladı. Son 20 yılda, burjuvazi bunları sağından solundan budamaya, çeşitli biçimlerde kitlelerin kazanımlarını törpülemeye çalıştı. 'Hafalık 35 saatlik çalışma süresi' gibi uygulamalar, işten çıkarmayı kolaylaştırıcı uygulamalar, esnek çalışma yasaları vb ile özellikle işçilerin yaşam koşulları kötüleşmeye başladı. Son yıllarda evsizlerin ve artık sosyal yardım bile alamadan yaşamak zorunda kalanların sayısındaki artış, bu yoksullaşmanın düzeyini gösterir.

Son on yılda ise, giderek daha açıktan saldırılar başladı. En son 'Ajanda 2010' adı verilen saldırı paketi, 'sosyal devlet' uygulamalarının tümünden sonlandırılmasını, işçi ve emekçilerin kazanımlarını tümüyle ortadan kaldırmayı, kitleleri her tür hak ve özgürlükten yoksun olarak vahşi kapitalizmin azgın sömürü çarkları arasında öğütme hedeflemektedir. Avrupa ülkelerinin neredeyse tümünde 2004 yılına damgasını vuran, 2005 yılında da devam eden eylemlilikler, bu saldırı paketine karşı tepkinin boyutunu ortaya koyuyor.

AB'nin refah ve demokrasi birliği olduğu yolundaki yanılsamalar, tüm bu saldırı paketleri ve onlara karşı gelişen eylemliliklerle paramparça olmuş durumdadır. Bizim ülkemizde bile, son iki-üç yıl içinde yaşanan eylemlerin etkisiyle, kitlelerin AB'ye bakışında bir değişme yaşanmaya başlamıştır. Ancak yine de AB'ye girme yönündeki istek ve beklentiler, tümünden ortadan kalkmış değildir.

Ancak bu defa da, AB'nin engeline çarpılmaktadır. AB, Türkiye'yi içine almak konusunda çok da istekli değildir. Bu isteksizlik ise, burjuvazinin propaganda etmeye çalıştığı gibi, ne demokrasinin sınırlı olduğu için, ne de 70 milyonluk nüfusumuzdan korktukları içindir. Emperyalistlerle ilişkilerin tümünde geçerli olduğu gi-

bi, AB ile ilişkilerde de asıl sorun, bağımlılığın düzeyi sorunudur.

Türkiye'nin AB ülkeleriyle ilişkileri köklü bir tarihe dayanmaktadır. Fransız sömürsünün Türkiye'ye girmesi, Osmanlı'nın yükseliş dönemine, Kanuni Sultan Süleyman'ın padişahlığı dönemindeki kapitülasyonlara dayanmaktadır. Alman sermayesi ise, Osmanlı'nın son dönemlerine damgasını vurmuştur. Bağdat-Berlin demiryolu projesi gibi önemli ekonomik yatırımların yanı sıra, Osmanlı'nın Almanya'nın saflarında savaşa girmesi de bunun göstergesidir. '70'li yıllar boyunca, bu ilişkiler daha da güçlenmiştir. Ayrıca son on yıl içinde, Türkiye üzerinde ABD'nin etkisinin azalmaya başlamasıyla birlikte, bu iki 'eski dost' Türkiye ile olan bağlarını yeniden sağlamlaştırmaya yönelmişlerdir.

Bunda, Avrupa'da yaşayan Türk nüfusun yoğunluğu da önemli bir etkidir. Türk-Alman Ticaret ve Sanayi Odası tarafından Türkiye Araştırmalar Vakfı'na Ağustos 2005'te yaptırılan bir araştırmaya göre, AB ülkelerindeki Türklerin ekonomik gücü giderek artmaktadır. Buna göre 94 bin Türk işadama, 115 sektörde faaliyet gösteriyor. Türk işletmelerin toplam yıllık cirosu '95 yılında 21 milyar 600 bin Euro iken, bu rakam 2005 yılında 40 milyar 500 bin Euro'ya yükseldi. Bu artış yüzde 87.5'lik bir büyüme anlamına geliyor. Avrupa'da son yıllarda yaşanan durgunluk dikkate alındığında, Türk yatırımcıların böyle bir büyüme gerçekleştirmiş olması, oldukça önemli bir durumdur.

Bunun yanında, Almanya ve Fransa ile ilişkiler, son birkaç yıl içinde çok büyük rakamlara ulaştı. 2003 yılında Almanya ile ilişkiler doruk noktasına yükseldi. Almanya, Türkiye'nin ithalat ve ihracat listesinde 1. sıraya yerleşti. Her yıl Türk ihracatının yüzde 17'sinden fazlası Almanya'ya yapılırken, ithalatın yüzde 13'ünden fazlası da Almanya'dan yapılıyor. Türkiye'de bulunan Alman şirketleri ile Türk ortaklı Alman şirketlerinin sayısı ise 1100'ü geçiyor. 2003 yılında, Fransa ile de ticaret, tarihinin en üst düzeyine ulaşarak 6 milyar Euro sınırını zorladı. Üstelik Fransa ile dış ticaret açığı da yok; yani ithalat ve ihracat dengesi korunuyor.

İlişkilerin bu kadar iyileşmesine ve gelişmesine rağmen, AB'yi asıl düşündüren, Türkiye'nin ABD ile olan ilişkilerinin güçlülüğüdür. AB içinde İngiltere gibi ABD'nin 'truva atı' konumunda bir ülkenin varlığı, zaten Almanya ve Fransa'yı fazlasıyla rahatsız etmektedir. Bu nedenle, birlik içine girecek yeni ülkeler konusunda daha titiz davranmaktadırlar. ABD'nin ajanı olarak AB içine girecek bir Türkiye'yi isteme-

mektedirler. Özellikle emperyalist savaş koşullarında bu konu daha özel bir hassasiyete sebep olmaktadır. Türkiye'nin hemen savaş sonrasında, 1959'da başlayan, onyıllardır bir türlü bitmeyen, ne zaman biteceği de belli olmayan 'AB üyelik müzakereleri' bu nedenle yılan hikayesine dönmüştür.

AB'ye girip girmeme sorunu ne ekonomik refahla, ne demokratik değişimle, ne 17 Aralık öncesinde 'azınlık' tartışmalarıyla yeniden gündeme gelen 'Kürt kartı'yla, ne de nüfus çokluğuyla ilgilidir. Hırvatistan'ın üyelik görüşmeleri sırasında gündeme gelen 'savaş suçlusu Hırvat General Gotovina'nın yakalanması' koşulunun, Hırvatistan'ın üyeliğini doğrudan etkileyen bir madde olarak konması, çarpıcı bir örnektir. Bu örnek, AB'ye üyelik için tam bağımlılık koşulunun tek kıstas olduğunu göstermektedir. Türkiye'nin AB'ye tam bağımlı olmaması, hatta tersten, ABD emperyalizmine daha güçlü bağlarla sarılmış olması, AB üyeliğinin önündeki en büyük engeldir. Bu engel kısa sürede de aşılacak gibi görünmemektedir.

Türkiye'nin

Rusya ve Çin ilişkileri

Türkiye-Rusya ilişkileri, daha Kurtuluş Savaşının başlangıç dönemlerine dayanır. Genç Sovyet Devleti, kendi güneyinde gelişmekte olan ulusal kurtuluş savaşına duyarsız kalamamış, bu savaşın başarıya ulaşması için çaba sarfetmiş, silah, teçhizat ve maddi yardım yaparak desteklemişti. Cumhuriyetin kurulmasının arkasından, yüzünü yeniden emperyalist ülkelere dönen Türkiye, Sovyetler ile ilişkileri kesti. '50'li yıllardan itibaren ise, bu ilişkiler yeniden canlandı. '60'ların sonunda, artık SB sermayesi, Türkiye'de önemli yatırımlar yapıyordu. İskenderun Demir-çelik fabrikası başta olmak üzere, önemli ağır sanayi yatırımları yapıldı Türkiye'ye.

Türkiye'nin son dönemde Rusya ile ilişkileri daha da güçlendi. Egemen sınıflar açısından da bunun yansımaları görüldü. Mesela eski Genelkurmay Başkanı Kıvıncıoğlu, görev süresi boyunca ABD'ye tek bir ziyaret bile gerçekleştirmediği, hatta ABD'den gelen heyetlerle görüşme yapmadığı halde, Çin ve Rusya'ya çeşitli zamanlarda ziyaretler gerçekleştirmişti. Türk-ABD ilişkilerinin gerginleşmesinin arkasından, üst düzey bir komutan ise, Türkiye'nin yüzünü Rusya ve İran'a döndürmenin daha doğru olacağı yönünde açıklamalar yapmaktan çekinmemişti.

On yılı aşkın bir süredir, Türk işbirlikçi burjuvazisi, Rusya'da çok önemli yatırımlar gerçekleştiriyor, bu ülke ile ekonomik ilişkileri güçlendirmeye ça-

Türkiye'nin bağımlılığı sadece doğal gaz üzerinden değil. İkili ticarette de giderek artan bir dış açık, Türkiye'yi daha fazla tehdit eder hale geldi. Türkiye'nin ihracatı, ithalatının çok altında kalıyor, bu da ekonomiyi zorlayan bir etken yaratıyor. Rusya Türkiye'nin ithalatı 2., ihracatı 8. büyük ortağı durumunda. İki ülke arasında ki 11 milyar dolarlık ticaret hacmi, Türkiye'nin aleyhine bir tabloya sahîp.

ışıyor. Türk sermayesinin Rusya'daki yatırımları bugün artık 2 milyar dolara ulaşmış durumda. Şişecam 4. fabrikasını kurdu, Vestel televizyon fabrikasını kurdu, Arçelik ve Beko'dan Eczacıbaşına, Collins'ten Efes birasına, Ülker'den Boyner'e kadar pek çok firma, burada kendi fabrikalarını, mağazalarını kurdular, üretimlerini geliştirdiler. '90'ların başında Enka ve Koç'la başlayan furya, artık çok çeşitlenmiş, yaygınlaşmış durumda.

Türkiye-Rusya ilişkileri açısından en önem taşıyan alanlardan biri de Mavi-Akım projesidir. Rus doğalgazını Karadeniz'in altından Türkiye'ye getiren, yakın bir gelecekte de Akdeniz'e satılmasını öngören bu boru hattı, Rusya açısından büyük bir önem taşıyor. Boğazlardan tanker geçişinin yarattığı büyük sorun karşısında, denizin altından Samsun'a, oradan yine borularla Akdeniz'e taşıma yöntemi çok daha pratik ve ucuz olacak, böylece Rus gazı güneye daha rahat açılacaktır. Türkiye için ise, Rus gazı oldukça önemli bir kaynak. Türkiye, doğalgaz ihtiyacının üçte ikisine yakın bölümünü Rusya'dan karşılıyor, bu yanı sıra doğalgazla Rusya'ya bağımlı durumda.

Türkiye'nin bağımlılığı sadece doğalgaz üzerinden değil. İkili ticaretle de giderek artan bir dış açık, Türkiye'yi daha fazla tehdit eder hale geldi. Türkiye'nin ihracatı, ithalatının çok altında kalıyor, bu da ekonomiyi zorlayan bir etken yaratıyor. Rusya Türkiye'nin ithalatta 2., ihracatta 8. büyük ortağı durumunda. İki ülke arasındaki 11 milyar dolarlık ticaret hacmi, Türkiye'nin aleyhine bir tabloya sahip.

1971'de başlayan Türkiye ile Çin arasındaki ilişkiler ise, son on yılın, asıl olarak da son birkaç yılın ürünüdür. Adeta bir çekirge istilası gibi bütün dünyaya yayılan çekik gözlü insanların Türkiye'ye gelmesi de çok uzun sürmedi. Birkaç yıl önce İstanbul'un sadece birkaç noktasında gördüğümüz Çin malı dükkanları, şimdi artık neredeyse bütün semt pazarlarında tezgahlara dönüşmüş durumda.

Ancak Türkiye ile Çin ilişkileri, tezgahlara serilmiş olan basit teknoloji ürünü bu küçük taklit mallardan ibaret değil. Çin'den yapılan ucuz ithalat, en başta seyahat eşyası, ayakkabı, inşaat malzemeleri, büro makineleri ve haberleşme cihazları, hazır giyim ve mobilya sektöründe rekor düzeyde artıyor. Bu durum yerli üreticileri fazlasıyla tedirgin ediyor. Özellikle hazır giyim üreticileri, ucuz ve kaliteli Çin mallarıyla rekabet edememenin sıkıntısını yaşıyorlar ve küçük atölyeler iflasın eşiğine geliyorlar.

Çin ticaretinde sorun sadece bu

sektörlerle sınırlı değil. Genel olarak Çin ile ilişkiler çok hızlı ve Türkiye'deki burjuvazinin aleyhine gelişiyor. 2005 yılının başından itibaren kotaların kalkmasıyla birlikte, Çin'in Türkiye'ye ihracatı yüzde 50 artarken, Türkiye'nin ihracatı yüzde 40 oranında azaldı. Böylece 2005'in ilk çeyreğinde Çin'le olan dış ticaret açığı yüzde 68 oranında artış gösterdi. Türkiye, Çin'den hemen hemen bütün sektörlerde ithalat yapıyor. Mescela tarımsal ürünlerde, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 255 oranında ithalat artışı yaşandı. Maden cevheri alımında ise geçen yılı göre yüzde 128 oranında artış gerçekleşti.

Türkiye'nin Çin'den yaptığı ithalatın 1 milyar 186 milyon dolarlık büyük bölümü sanayi ürünleri ithalatı oluşturuyor. 2005'in ilk üç ayında 18 milyon dolarlık demir ve çelik, 99 milyon dolarlık kimyasal, 81.2 milyon dolarlık yarı mamul sanayi malı, 589 milyon dolarlık makine aldı. Türkiye Çin'den 53.8 milyon dolarlık madencilik ürünü ithal ederken, aynı sektörde Çin'e yaptığı ihracat ise sadece 43 milyar dolar oldu.

Türkiye'nin Çin'deki yatırımları ise 25 milyar dolar civarındadır. Kotalar Türkiye'nin Çin pazarına girmesini zorlaştırmaktadır. Ancak Çin malları çeşitli yöntemlerle Türkiye pazarında çok hızlı bir gelişme sağlamaktadır.

Türkiye'nin AB ile yaşadığı soruna benzer bir durum, Çin ve Rusya ile ilişkilerinde de yaşanmaktadır. Türkiye'nin Rusya ile geçmişten gelen, Çin ile yeni kurulan ilişkileri vardır. Burjuva tekellerin içinde önemli bir kısmı, Rusya ve Kafkas ülkeleriyle yakın ilişkiler geliştirmektedir. Çin'in de Türkiye'ye çok yakın bir ilgisi ve giderek artan ticaret ilişkileri vardır. Ancak her iki ülkenin de işbirlikçileri iktidarda değildir. Bu nedenle de her iki ülke de genel olarak Türkiye konusunda güvensizdirler, ilişkileri belli bir sınırdan ve kendi kontrollerinde tutmayı tercih etmektedirler.

Türkiye'nin Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) ilişkileri de bunun somut örneğidir. Üye ülkelerin çoğunun, tek tek Türkiye ile önemli ekonomik ilişkiler içinde olmasına rağmen, Türkiye'nin üyeliği söz konusu olduğunda itirazlar yükselmektedir. Çin, Rusya ve Özbekistan, Türkiye'nin üyeliğine karşı çıkmaktadırlar. ŞİÖ'nün 2005 Temmuz'unda gerçekleşen zirvesinde, 4 yeni ülke gözlemci üye statüsüyle birliğe alınmıştır. Ancak Türkiye'nin üyeliği söz konusu olmamıştır. NATO üyesi, IMF ve DB'ye bağımlı, ABD'nin safında savaş hazırlıkları yürüten bir Türkiye, ŞİÖ içinde güvenilmez bir unsur olacaktır. AB'nin Türkiye'yi içine almamasına

benzer bir biçimde, Çin ya da Rusya'ya tam bağımlı olmayan bir ülkeyi ŞİÖ'ye almamaları anlaşılır bir durumdur.

Türkiye bir taraftan da Karadeniz Gücü (Blackseaför) üyesidir. Bu birlik, Rusya'nın 'Karadeniz'deki NATO'su olarak tanımlanan bir yapılanmadır. Karadeniz'e kıyısı olan bütün ülkeleri kapsamakta, bu yanı sıra Türkiye'yi de içine almaktadır. Ancak bugün için çok etkin bir güç değildir. Rusya açısından, bir yanı sıra geleceğe yatırım yapma anlamında böyle bir birliğe sahip olmak önemlidir. Ancak bu birlik içinde Gürcistan ve Ukrayna gibi, Rusya ile belli bir uzaklaşma yaşayan, ABD'nin etkisini daha fazla taşıyan ülkeler de yer almaktadır. Bu yanı sıra şimdilik etkin bir birlik değildir. Bugün için Rusya'nın daha fazla önem verdiği birlik ŞİÖ'dür. Dünya nüfusunun yaklaşık yarısını kapsayan ve önemli bir nükleer güce sahip olan ŞİÖ, her geçen gün daha aktif bir biçimde siyaset sahnesinde yer almaktadır.

Hem Çin'in hem de Rusya'nın Akdeniz'e ilişkin planları içinde en büyük yeri Yunanistan alıyor. Her iki ülke de, Yunanistan'la ilişkilerine daha büyük bir önem veriyor, Kıbrıs sorusunda Türkiye'nin değil, Yunanistan'ın, yani Güney Kıbrıs'ın yanında yer alıyorlar. Bu durum, Türkiye ile bu iki ülke arasında önemli bir sorun yaratıyor.

Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazisi, diğer emperyalist ülkelerle olduğu gibi Rusya ve Çin'le de olan ilişkilerine önem veriyor, bu ilişkileri güçlendirmeye çalışıyor. Çeşitli zamanlarda çıkışlar yaparak Türkiye'nin yüzünü bu ülkelere döndürme çalışıyor. Bu iki ülke de, giderek keskinleşen savaş koşullarında, Türkiye'nin kendi yanlarında yer almasını istiyorlar. Ancak bu ilişkilerin henüz çok etkili olduğu söylenemez. Savaşın giderek ilerleyen koşulları, ABD'nin sürekli güç kaybetmesi, Türkiye'deki ABD karşıtlığının çok güçlü olması gibi etkenler, orta vadede bu ülkelerle ilişkilerin güçlenmesi olanaklarını yaratabilir.

Savaş koşulları değişken ve sürprizlere gebe ilişkiler yaratır. Bu nedenle Türkiye'nin ilişkileri ve konumlanışı konusunda bugünden kesin belirlemeler yapmak doğru değildir. Gelişmeler içinde Türkiye de kendi rotasını çizerek, burjuva klik çatışmaları bir yön belirleyecektir. Ancak bu yön, kitle hareketlerinden bağımsız olmayacaktır. Kitlelerin ikna olmadığı bir savaşı yürütmek, kitlelerin doğru bulmadığı saflarda savaşmasını istemek mümkün değildir.

Sürecek

Savaş koşulları değişken ve sürprizlere gebe ilişkiler yaratır. Bu nedenle Türkiye'nin ilişkileri ve konumlanışı konusunda bugünden kesin belirlemeler yapmak doğru değildir. Gelişmeler içinde Türkiye de kendi rotasını çizerek, burjuva klik çatışmaları bir yön belirleyecektir. Ancak bu yön, kitle hareketlerinden bağımsız olmayacaktır. Kitlelerin ikna olmadığı bir savaşı yürütmek, kitlelerin doğru bulmadığı saflarda savaşmasını istemek mümkün değildir.

*Emperyalist savaşı,
faşist-şoven saldırılara,
hak gasplarına karşı*

**1 MAYIS'TA
ŞALTERLER İNSİN,
ALANLARA!**

